Cei care se întorc

Jason Mott

Jason Mott

Cei care se întorc

Traducere din limba engleză de
Petru Iamandi

UNIVERS
2016

Colecția **Ora 11**

© Editura UNIVERS , 2016, pentru prezenta traducere

www.edituraunivers.ro

Redactor: Irinel Antoniu
Corector: Lorina Chițan
Tehnoredactor: Constantin Niță
Copertă credit foto: .....

ISBN ePUB:

978-606-771-022-9

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Mamei și tatălui meu

1

În ziua aceea, Harold deschise ușa și văzu un bărbat tuciuriu, îmbrăcat într-un costum bine croit, care-i zâmbea. Primul lui gând fu să-și ia pușca de vânătoare, dar imediat își aminti că Lucille îl convinsese s-o vândă cu ani în urmă, după o discuție mai mult decât aprinsă pe care o avusese cu un predicator ambulant despre câinii de vânătoare.

— Ce doriți? întrebă Harold, mijindu-și ochii din cauza soarelui, care îl făcea pe bărbatul tuciuriu, îmbrăcat în costum, să pară și mai tuciuriu.

— Domnul Hargrave?

— Cam așa ceva.

— Cine e, Harold? strigă Lucille din salon, unde se uita, iritată, la televizor.

Crainicul tocmai vorbea despre Edmund Blithe, primul dintre Cei-care-se-întorc, și despre cum se schimbase viața acestuia, acum, că era din nou viu.

„E mai bine acum, a doua oară?“, întrebă crainicul, privind direct spre camera de luat vederi și lăsând povara răspunsului onest pe umerii telespectatorilor.

Vântul legăna ramurile stejarului din curte, aproape de casă, dar soarele era destul de jos pentru ca razele să pătrundă, orizontal, printre ele și să-i intre în ochi lui Harold. Deși își făcu mâna streașină, bărbatul tuciuriu și băiatul erau în continuare doar două siluete pe fundalul verde-albastru alcătuit de pinii de dincolo de curtea neîmprejmuită și de cerul senin de deasupra copacilor. Bărbatul era slab, dar avea umerii lați, bine scoși în evidență de costumul impecabil. Băiatul era mic pentru cei opt sau nouă ani pe care-i avea, după cum estima Harold.

Harold clipi de câteva ori. Privirea i se limpezi.

— Cine e, Harold? strigă din nou Lucille, după ce văzu că nu primește nici un răspuns.

Harold rămase în pragul ușii, clipind ca o lumină de avarie, privind în jos, spre băiat, care îl intriga tot mai mult. Sinapsele se treziră la viață prin ungherele minții lui și-i spuseră cine era băiatul care stătea lângă necunoscutul tuciuriu. Harold știa că mintea îl înșală. Se hotărî să refacă raționamentul, dar se alese cu același răspuns.

În salon, imaginea se mută pe un grup de oameni furioși, care

amenințau cu pumnii și strigau ceva, agitând pancarte, apoi pe un șir de soldați înarmați, nemișcați ca niște statui, cum stau numai cei învestiți cu autoritate, sub protecția armelor. În mijloc era căsuța lui Edmund Blithe, cu draperiile trase. Tot ce se știa era că Edmund se afla undeva, înăuntru.

Lucille clătină din cap.

— Ce chestie! exclamă ea. Cine-i la ușă, Harold?

Harold rămase în prag măsurându-l pe băiat din cap până-n picioare: scund, palid, pistruiat, cu părul castaniu, ciufulit. Purta un tricou demodat, blugi, iar în ochi i se citea o mare fericire – ochi care nu erau nemișcați, înghețați, ci fremătau de viață și erau plini de lacrimi.

— Ce are patru picioare și face „muuu"? întrebă băiatul cu o voce tremurată.

Harold își drese glasul – nesigur nici măcar de el.

— Nu știu.

— O vacă răcită!

Apoi copilul îl îmbrățișă pe bătrân, îngânând printre hohote de plâns „Tăticule! Tăticule" înainte ca Harold să confirme sau să nege. Harold se lăsă pe tocul ușii – cât pe ce să cadă – și mângâie copilul pe cap dintr-un instinct patern ce nu mai fusese redeșteptat de mult.

— Șșș, șopti el. Șșș.

— Harold? strigă Lucille dezlipindu-și în sfârșit ochii de pe televizor, sigură că ceva oribil îi întunecase cadrul ușii. Harold, ce s-a întâmplat? Cine e?

Harold își umezi buzele.

— E… e…

Voia să spună „Joseph".

— E Jacob, zise el într-un târziu.

Din fericire, când leșină, Lucille căzu pe canapea.

Jacob William Hargrave a murit pe 15 august 1966. Chiar în ziua în care împlinea opt ani. În anii care au urmat, vecinii au vorbit despre moartea lui în orele târzii ale nopții, când nu puteau dormi. Se întorceau ca să-și trezească consorții și consoartele și începeau să discute în șoaptă despre nesiguranța lumii și despre cât de neprețuite erau darurile primite de la Cel-de-Sus. Uneori se sculau din pat și, din pragul camerei copiilor, îi priveau cum dorm și se gândeau în tăcere cel fel de dumnezeu era Cel care lua un copil la El atât de curând. La urma urmei, trăiau într-un orășel din Sud: Cum să-i îndepărteze de Dumnezeu o astfel de tragedie?

După moartea lui Jacob, mama lui, Lucille, spunea mereu că, judecând după ce visase cu o noapte înainte, presimțise că se va întâmpla ceva groaznic în ziua aceea. Lucille visase că-i cad dinții, lucru despre care mama ei o asigurase demult că înseamnă moarte.

În timpul petrecerii organizate de ziua lui Jacob, Lucille își impusese să stea cu ochii nu numai pe fiul ei și pe ceilalți copii, ci și pe toți invitații. Se foia de colo-colo ca o vrăbiuță fără astâmpăr, întrebându-i cum se simt, dacă le ajunge mâncarea, remarcând cât de mult au slăbit de când nu s-au mai văzut sau cât de înalți au crescut copiii lor și, din când în când, cât de frumoasă e vremea. În ziua aceea, soarele era pretutindeni și totul era verde.

Starea de neliniște făcea din ea o gazdă desăvârșită. Nici un copil nu rămase cu burta goală. Nici un invitat nu rămase stingher. Reuși chiar s-o convingă pe Mary Green să le cânte ceva, spre seară. Femeia avea o voce ca mierea de dulce, iar Jacob, deși era prea crud ca să se îndrăgostească de cineva, o sorbea din ochi, fapt pentru care soțul lui Mary, Fred, îl tachina adesea. Fusese o zi frumoasă ziua aceea. O zi frumoasă până la dispariția lui Jacob.

S-a strecurat afară cum se strecoară doar copiii și alte mici mistere. Undeva între trei și trei și jumătate – cum vor spune Harold și Lucille poliției –, din motive știute doar de copil și de pământul însuși, Jacob a ieșit în curte, a trecut de pâlcul de pini, prin pădure, și a ajuns la râu, unde, fără voia cuiva și fără să se scuze, s-a înecat.

Cu doar câteva zile înainte ca insul de la Birou să apară în pragul casei, Harold și Lucille discutaseră despre ce-ar face ei dacă Jacob „s-ar întoarce“.

— Nu sunt oameni, spuse Lucille frângându-și mâinile.

Stăteau pe verandă. Tot ce era important se întâmpla pe verandă.

— Dar nu-l putem goni, replică Harold, bătând din picior.

Discuția se încinsese foarte repede.

— Dar nu sunt oameni, repetă Lucille.

— Atunci ce sunt, dacă nu sunt oameni? Legume? Minerale?

Buzele lui Harold tânjeau după o țigară. Fumatul îl ajuta mereu să-și domine soția într-o discuție – poate tocmai de aceea Lucille îl tot bătea la cap să renunțe la el.

— Te rog să nu fii frivol cu mine, Harold Nathaniel Hargrave. Asta-i o treabă serioasă.

— Cum adică frivol?

— Așa bine, frivol! Mereu ești frivol! Altă treabă n-ai decât să fii frivol!

— Ei, drăcie! Ieri eram, cum ai spus? „Volubil“. Azi sunt „frivol“!

— Nu mă lua peste picior, pentru că încerc să mă exprim cât mai elegant. Să știi că mintea îmi merge la fel ca întotdeauna, poate chiar mai bine. Și nu mai încerca să schimbi subiectul.

— Frivol, spuse Harold, apăsând pe *l* cu atâta putere încât pe grilajul verandei ateriză un strop de scuipat, strălucitor. Hm.

Lucille îi ignoră gestul.

— Nu știu ce sunt, adăugă ea.

Apoi se ridică în picioare și, după o clipă, se așează la loc.

— Tot ce știu e că nu sunt la fel ca tine și ca mine. Sunt… Sunt…

Lucille își pregăti cuvântul, articulându-l cu grijă, literă cu literă:

— Sunt diavoli, zise ea într-un târziu.

Apoi se trase înapoi, ca și cum cuvântul s-ar fi întors ca s-o muște.

— Vin aici doar ca să ne ucidă. Sau să ispitească! Acestea sunt zilele de pe urmă. „Când morții vor umbla pe pământ.“ E scris în Biblie!

Harold pufni, în continuare iritat de cuvântul „frivol“. Își duse mâna la buzunar.

— Diavoli? spuse el încercând să se concentreze, în timp ce mâna lui găsea bricheta. Diavolii sunt niște superstiții. Produse ale unor minți mărginite și ale unei imaginații și mai mărginite. Dacă ar trebui să scoatem un cuvânt din dicționare, ăla ar fi *diavoli*. Ha! Ăsta da cuvânt frivol. N-are nimic de-a face cu lucrurile așa cum sunt ele, n-are nimic de-a face cu oamenii ăștia „Care-se-întorc“… și, să-ți fie clar, Lucille Abigail Daniels Hargrave, sunt oameni. Pot veni la tine și te pot săruta. O dată n-am văzut un diavol care să facă asta… deși, înainte să ne căsătorim, am întâlnit o blondă, în Tulsa, era într-o sâmbătă seara. Mda, aia poate că a fost chiar diavolul, sau doar un diavol.

— Tacă-ți gura! se răsti Lucille, cu atâta vehemență încât rămase și ea surprinsă. Nu vreau să te-aud că vorbești așa.

— Cum vorbesc?

— N-are cum să fie băiatul nostru, zise ea, cuvintele venind încet, de parcă de-abia acum înțelegea gravitatea acestor lucruri, ca amintirea unui fiu pierdut, poate. Jacob a urcat la Domnul.

Mâinile i se subțiaseră, pumni albi în poală.

Se lăsă tăcerea.

Apoi trecu.

— Unde scrie? întrebă Harold.

— Ce anume?

— În Biblie, unde scrie?

— Unde scrie ce?

— Unde scrie „Morții vor umbla pe pământ“?

— În Apocalipsă! răspunse Lucille desfăcând brațele, ca și cum o întrebare mai absurdă nici că se putea, ca și cum ar fi fost întrebată cum zboară pinii. În Apocalipsă! „Morții vor umbla pe pământ“!

Lucille se bucura că mâinile îi sunt la fel de încleștate. Le flutură fără vreun scop anume, cum fac uneori oamenii prin filme.

Harold izbucni în râs.

— Unde în Apocalipsă? În ce capitol? În care verset?

— Tacă-ți gura. Tot ce contează e că-i acolo. Mai taci din gură.

— Am înțeles, să trăiți. Nu vreau să fiu frivol.

Dar când diavolul chiar se arătă la ușa lor – propriul lor diavol –

mic și drăgălaș, cum fusese cu ani în urmă, cu ochii lui căprui plini de lacrimi, cu bucuria și ușurarea unui copil despărțit de prea mult timp de părinți, care petrecuse prea mult timp în compania unor străini… ei bine… Lucille, după ce-și reveni din leșin, se topi ca ceara în fața insului spilcuit, în costumul lui elegant, trimis de Birou. Care își ținu cumpătul. Schiță un zâmbet profesional, dovadă că fusese martorul unei scene identice de mai multe ori în ultimele săptămâni.

— Există grupuri de sprijin, zise insul de la Birou, zâmbind. Grupuri de sprijin pentru Cei-care-se-întorc. Și grupuri de sprijin pentru familiile Celor-care-se-întorc.

Bărbatul se prezentase, dar și Harold și Lucille stăteau prost cu memoria numelor, iar faptul că-și revedeau fiul mort îi zăpăcise de tot, în mintea lor era pur și simplu Insul de la Birou.

— A fost găsit, continuă el, într-un mic sat de pescari, aproape de Beijing, China. Stătea în genunchi, la malul unui râu, și încerca, probabil, să prindă pești, din câte mi s-a spus. Dat fiind că localnicii nu vorbeau engleza îndeajuns de bine ca să se facă înțeleși, l-au întrebat în mandarină cum îl cheamă, cum a ajuns acolo, de unde e, toate întrebările care i se pun unui copil care s-a rătăcit… Deși a fost clar că n-o scot la capăt în mandarină, câteva femei au reușit, totuși, să-l liniștească. Băiatul izbucnise în plâns – cum să nu plângă? Kansasul era departe. Dar femeile l-au calmat. Pe urmă au găsit un demnitar care vorbea engleza și…

Bărbatul ridică din umeri pe sub costumul de culoare închisă, semn că restul poveștii era nesemnificativ.

— Așa se întâmplă peste tot, adăugă el.

Se opri din nou. Privi cu un zâmbet aproape ingenuu cum Lucille își drăgălea fiul, care, brusc, nu mai era mort. Îl strângea la piept, îl sărută în creștetul capului, îi lua fața în mâini și i-o acoperea cu săruturi, râzând și lăcrimând.

Jacob reacționa la fel, chicotind și râzând, fără să șteargă săruturile mamei, chiar dacă se afla în acel moment al vieții când ștergerea săruturilor mamei i se părea gestul cel mai potrivit.

— E un moment unic pentru fiecare, spuse insul de la Birou.

Kamui Yamamoto

Clopoțelul de alamă sună ușor când intră în benzinărie. Afară, o mașină tocmai demara de lângă pompa de benzină fără ca șoferul s-o vadă. În dosul tejghelei, un bărbat dolofan, roșu la față, își întrerupse conversația cu un alt bărbat, deșirat, și amândoi îl priviră lung. Nu se auzea decât huruitul congelatoarelor. Kamui făcu o plecăciune adâncă și clopoțelul de alamă mai sună o dată când trase ușa după el.

Cei doi bărbați de după tejghea rămaseră tăcuți.

Kamui făcu o nouă plecăciune, zâmbind.

— Iertați-mă, spuse el și cei doi tresăriră. Mă predau.

Kamui ridică mâinile.

Bărbatul roșu la față zise ceva, dar Kamui nu înțelese. Se uită la bărbatul deșirat. Cei doi începură să discute, privindu-l pieziș. Apoi bărbatul roșu la față arătă spre ușă. Kamui se întoarse și văzu doar strada pustie și soarele ce se înălța pe cer.

— Mă predau, repetă el.

Își îngropase pistolul lângă un copac, la marginea pădurii în care se trezise cu doar câteva ore în urmă, ca și ceilalți oameni. Își scosese vestonul și chipiul și le lăsase tot acolo, iar acum stătea în această mică benzinărie, în zorii zilei, în maiou, pantalonii de uniformă și cizmele bine lustruite. Ca să nu fie ucis de americani.

— Yamamoto desu, *spuse el. Mă predau.*

Bărbatul roșu la față vorbi din nou, de data aceasta mai tare. Interveni și celălalt, amândoi zbierând și făcându-i semn să iasă.

— Mă predau, repetă Kamui, speriat de vocile lor ridicate.

Bărbatul deșirat luă o cutie de suc de pe tejghea și o aruncă spre el. Nu-l nimeri, drept care bărbatul zbieră din nou și arătă spre ușă, apoi începu să caute altceva cu care să arunce.

— Mulțumesc, îngăimă Kamui, deși nu asta voia să spună.

Vocabularul lui englezesc se limita la doar câteva cuvinte. Se retrase cu spatele spre ușă. Bărbatul roșu la față căută sub tejghea și găsi o cutie. O aruncă, mormăind ceva printre dinți. Cutia îl lovi pe Kamui deasupra tâmplei stângi. Kamui căzu pe spate, peste ușă. Clopoțelul de alamă sună din nou.

Bărbatul roșu la față aruncă mai multe cutii, în timp ce bărbatul deșirat căută alte obiecte ca să arunce și el, până când Kamui ieși în fugă din benzinărie, poticnindu-se, cu mâinile sus, dovedind că nu e înarmat și că nu vrea decât să se predea. Simțea cum inima stă să-i sară din piept.

Afară, soarele se înălțase bine și orașul era învăluit într-o lumină portocalie, difuză. Totul părea atât de pașnic.

Cu o dâră de sânge care i se prelingea pe obraz, Kamui ridică mâinile și porni pe stradă.

— Mă predau! strigă el tare, trezind orașul, sperând ca oamenii pe care-i va întâlni în drum să-l lase să trăiască.

2

Firește, chiar și pentru cei care se întorceau din morți exista birocrație. Biroul Internațional al Celor-care-se-întorc primea mai multe fonduri decât putea cheltui. Și nu exista țară pe întreaga planetă care să nu vrea să-și vâre mâinile până la coate în vistieria Biroului sau chiar să se îndatoreze ca să se asigure de colaborarea cu această organizație, singura de pe planetă capabilă să coordoneze orice și oricând.

Ironia era că nici un membru al Biroului nu știa mai mult decât ceilalți. Tot ce făceau ei era să numere oamenii și să-i îndrepte spre casele lor. Atât și nimic mai mult.

Când primul val de emoție trecu și gesturile de afecțiune încetară în ușa casei Hargrave – după aproape o jumătate de oră –, părinții îl duseră pe Jacob în bucătărie, îl așezară la masă și îl lăsară să mănânce cât vrea, în contul anilor în care lipsise. Insul de la Birou rămase în salon, cu Harold și Lucille, își scoase vraful de documente dintr-o servietă din piele maro și se puse pe treabă.

— Când a murit persoana care s-a întors? întrebă el, prezentându-se pentru a doua oară drept agentul Martin Bellamy.

— Chiar trebuie să spunem? întrebă Lucille, trase adânc aer în piept și se îndreptă de spate, impunând prin distincție după ce-și aranjase părul lung, argintiu, care i se desfăcuse în timp ce-și drăgălea fiul.

— Ce să spunem? întrebă Harold.

— Că a murit, răspunse agentul Bellamy.

Lucille înclină din cap.

— Ce-i rău în a spune că a murit? întrebă Harold, mai tare decât ar fi vrut.

De unde stătea, îl vedeau foarte bine pe Jacob, chiar dacă băiatul nu-i putea auzi.

— Șt!

— A murit, spuse Harold. N-are nici un rost să ne prefacem că n-a murit.

Nu-și dădu seama că acum vorbea în șoaptă.

— Domnul Martin Bellamy știe ce vreau să spun, zise Lucille, frângându-și mâinile în poală și privind mereu spre Jacob, ca la o lumânare într-o casă prin care vântul șuieră în voie.

— Nu face nimic, replică agentul Bellamy, zâmbind. De obicei, așa se întâmplă. Ar fi trebuit să formulez întrebarea cu mai mult tact. S-o

luăm de la capăt.

Se uită peste chestionar și dădu să întrebe:

— Când…

— De unde sunteți?

— Poftim?

— De unde sunteți? repetă Harold, care, între timp, se ridicase și acum se uita pe geam la cerul albastru. După accent, păreți a fi din New York.

— E de bine sau de rău? întrebă agentul Bellamy, fără să mai spună că întrebarea despre accentul lui îi fusese pusă de peste zece ori de când se îngrijea de Cei-care-se-întorc în zona de sud a statului Carolina de Nord.

— E oribil, răspunse Harold. Dar eu sunt o fire iertătoare.

— Jacob, interveni Lucille. Vă rog să-i spuneți Jacob, nu persoana. Îl cheamă Jacob.

— De acord, doamnă. Îmi cer scuze. A fost o scăpare.

— Vă mulțumesc, domnule Martin Bellamy, zise Lucille.

Văzu din nou cum mâinile i se încleștează în poală. Inspiră adânc și, concentrându-se, le descleștă.

— Vă mulțumesc, domnule Martin Bellamy, repetă ea.

— Când a plecat Jacob? întrebă agentul Bellamy din nou, pe un ton blând.

— Pe 15 august 1966, răspunse Harold și ieși în pragul ușii, părând tulburat.

Își umezi buzele. Își scoase pe rând mâinile din buzunarele pantalonilor vechi, uzați, și le duse la buzele lui vechi, uzate, negăsind liniștea – sau o țigară – nici în sus, nici în jos.

Agentul Bellamy își notă data.

— Cum s-a întâmplat?

Cuvântul *Jacob* deveni o incantație în ziua aceea, când oamenii îl căutau pe băiat. La intervale regulate, cineva striga:

— Jacob! Jacob Hargrave!

Apoi o altă voce striga numele, trecându-l de la unul la altul:

— Jacob! Jacob!

La început, vocile oamenilor se amestecară într-o cacofonie a fricii și a disperării. Dar, văzând că băiatul nu e de găsit, și ca să nu-și piardă vocea, bărbații și femeile strigară pe rând, în vreme ce soarele se îngălbenea bine și se lăsa peste linia orizontului spre a fi înghițit mai întâi de copacii înalți și apoi de tufișuri.

Într-un târziu, toți își târșeau picioarele, ca niște oameni beți – epuizați de atâta căutat prin desișuri, copleșiți de îngrijorare. Fred Green era alături de Harold.

— Îl găsim noi, repeta Fred. Ai văzut cum s-a uitat când a despachetat pușca aia cu aer comprimat pe care i-am dat-o? Ai mai

văzut atâta emoție la un băiat?

Fred gâfâia, simțind cum îl ard picioarele de oboseală.

— Îl găsim noi, repeta el, dând din cap. Îl găsim noi.

Urmară o noapte plină și un peisaj specific Arcadiei, încărcat de pini și tufișuri, străfulgerat de lumina lanternelor.

Ajunși aproape de râu, Harold se bucură că o convinsese pe Lucille să rămână acasă – „S-ar putea întoarce“, îi spusese el, „și să întrebe de mămica lui“ –, dându-și seama, după semnele prin care îți dai seama de astfel de lucruri, că-și va găsi fiul în apă.

Harold intră până la genunchi în râu – încet, câte un pas, strigându-și băiatul, oprindu-se ca să asculte, poate era undeva, pe-aproape, strigând din nou, mai făcând un pas, chemându-și fiul, iar și iar.

Când în sfârșit dădu peste băiat, lumina lunii și apa îi dădeau o strălucire de argint, frumoasă, obsesivă, aceeași culoare ca și apa ce licărea ușor.

— Dumnezeule mare! exclamă Harold.

Ultima oară când scoase această exclamație.

Harold spuse povestea, auzind, pe neașteptate, cum se îngrămădeau toți anii în vocea lui. Vorbea ca un om bătrân, îndârjit și aspru. Din când în când, își trecea mâna groasă, zbârcită, peste cele câteva șuvițe subțiri, cărunte, care i se mai agățau de scalp. Mâinile îi erau presărate de pete cafenii, iar încheieturile degetelor îi erau umflate de artrita care uneori nu-i dădea pace. Nu-l deranja la fel de mult ca pe alți oameni de-o vârstă cu el, dar îndeajuns ca să-i amintească de bogăția tinereții pe care-o pierduse pentru totdeauna. Chiar și atunci când vorbea, simțea câte un mic junghi în spate.

Aproape chel. Pielea pătată. Capul mare, rotund. Urechile mari, zbârcite. Hainele care păreau că-l înghit, chiar dacă Lucille încerca să-i găsească de fiecare dată ceva care să i se potrivească. Fără nici o îndoială: era bătrân acum.

Întoarcerea lui Jacob – la fel de mic și plin de energie – îl făcea să-și înțeleagă vârsta.

La fel de bătrână și căruntă ca și soțul ei, Lucille întoarse privirea, în timp ce Harold vorbea, spre fiul ei de opt ani, care stătea la masa din bucătărie și mânca o plăcintă cu nuci, de parcă ar fi fost din nou 1966 și nimic rău nu s-ar fi întâmplat și nici nu se va întâmpla vreodată. Din când în când, își îndepărta o șuviță de păr argintiu de pe față și nu părea să-i pese de mâinile mici, pline de pete cafenii.

Arătau ca niște păsări numai piele și os, Harold și Lucille. În ultimii ani, femeia părea mai înaltă decât bărbatul. Sau poate că el se împuțina mai repede decât ea; acum, Harold trebuia să ridice ochii când aveau o discuție mai aprinsă. În plus, Lucille nu se irosise la fel de mult ca Harold – lucru pe care-l punea pe seama anilor nenumărați în care soțul ei fumase. Rochiile încă îi veneau. Brațele ei lungi,

subțiri, erau vioaie, o ascultau, în timp ce brațele lui, ascunse sub cămășile groase, prea largi, îl făceau să arate un pic mai vulnerabil decât înainte. Motiv pentru care Lucille îl cam privea de sus, cu mândrie, fără să se simtă vinovată în vreun fel, chiar dacă uneori credea că ar trebui să se simtă.

Agentul Bellamy scrise până îi înțepeni mâna, dar nu se opri. Inițial se gândise să înregistreze discuția, dar ajunsese la concluzia că e mai bine să noteze tot. Oamenii se ofensau dacă vedeau că un funcționar public nu scrie nimic. Metoda îi convenea agentului Bellamy, care prefera să și vadă ceea ce i se spunea, nu doar să audă. Dacă nu scria acum, tot trebuia să scrie, mai târziu.

Bellamy scrise despre momentul în care începuse petrecerea în ziua aceea din 1966. Scrise despre cum plânsese și își găsise vină Lucille – fusese ultima care-l văzuse în viață pe Jacob; își amintea vag doar unul dintre brațele lui albe, cum băiatul dispăruse după colț, fugărind un alt copil. Bellamy scrise și că la slujba de înmormântare biserica fusese neîncăpătoare pentru câți oameni veniseră.

Unele lucruri însă nu le scrise. Detalii pe care, din respect, le păstra în memorie, fără să le consemneze în documentele oficiale.

Harold și Lucille supraviețuiseră morții băiatului, doar atât. Următorii cincizeci de ani se contaminaseră de un gen aparte de singurătate, o singurătate lipsită de tact, ce apărea nechemată și ducea la conversații inadecvate în timpul cinei de duminică. Era o singurătate căreia nu-i dădeau un nume și despre care vorbeau foarte rar. O ocoleau doar, călcând ușor, ținându-și răsuflarea, zi de zi, ca și cum ar fi fost un accelerator de particule – la scară redusă, dar la fel de complex și de impresionant – apărut ca din senin în mijlocul salonului, hotărât să confirme toate speculațiile, exagerate, de rău augur, despre lipsa de scrupule a universului.

Într-un fel, poate că acesta era adevărul.

De-a lungul anilor nu numai că se obișnuiseră să se ascundă de singurătatea lor, dar căpătaseră și o anumită îndemânare. Era aproape un joc: nu vorbi despre Festivalul Căpșunelor fiindcă lui îi plăcea atât de mult; nu te uita prea mult la clădirile alea ca să nu-ți aduci aminte de vremea când spuneai că se va face arhitect; ignoră-i pe copiii care seamănă cu el.

De ziua lui Jacob, în fiecare an, stăteau în casă, melancolici, și nu puteau lega o vorbă. Lucille începea să plângă fără vreo explicație, iar Harold fuma mai mult decât fumase cu o zi în urmă.

Dar asta doar la început. Doar în primii ani, atât de triști.

Apoi îmbătrâniseră.

Ușile se închiseră.

Harold și Lucille se îndepărtaseră atât de mult de tragedia morții lui Jacob încât, atunci când băiatul reapăru la ușa lor – zâmbind, la fel de

frumos și de tânăr, fiul lor binecuvântat, tot de opt ani –, totul li se păru că vine atât de departe încât Harold uită numele băiatului.

Apoi Harold și Lucille terminară de vorbit și se așternu tăcerea. Dar, în ciuda solemnității ei, nu dură mult. Fiindcă auziră cum Jacob râcâie farfuria cu furculița, bea lacom limonada și râgâie satisfăcut.

— Scuze, le strigă el părinților.

Lucille zâmbi.

— Iertați-mă că vă întreb, începu agentul Bellamy. Și vă rog să n-o luați ca pe o acuzație. E o întrebare pe care trebuie s-o punem doar ca să înțelegem mai bine aceste… împrejurări unice.

— Acum e-acum, zise Harold.

Mâinile lui renunțară, în sfârșit, să mai caute țigările-fantomă și rămaseră în buzunare. Lucille flutură din mână, ușor impacientată de remarca lui.

— În ce relație erați cu Jacob *înainte*?

Harold pufni. Corpul lui hotărî că piciorul drept e mai potrivit să-i țină greutatea decât cel stâng. Se uită la Lucille.

— Asta-i partea în care ar trebui să spunem că din cauza noastră a plecat. Ca la televizor. Ar trebui să spunem că ne-am certat cu el, că nu i-am mai dat de mâncare, abuzuri din astea pe care le vezi la televizor în fiecare zi.

Harold se apropie de o măsuță din holul de la intrare. În sertarul de sus era un pachet de țigări neînceput.

Lucille deschise focul înainte ca Harold să revină în salon.

— Îți interzic!

Harold desfăcu pachetul cu o precizie matematică, ca și cum mâinile nu i-ar fi aparținut. Vârî țigara, neaprinsă, în gură, își scărpină fața ridată și zise, rar și apăsat:

— Simt nevoia. Atâta tot.

— Nu vreau să spun că din cauza dumneavoastră sau a altcuiva Jacob a… mda, nu găsesc un eufemism, spuse agentul Bellamy cu blândețe în glas și zâmbi. Întreb doar. Biroul își dă toată silința să înțeleagă cum s-a ajuns aici, ca toată lumea. Chiar dacă îi ajutăm pe oameni să ia legătura unii cu alții, nu avem informații detaliate despre cum s-a ajuns la o situație sau alta. Sau de ce s-a ajuns…

Agentul Bellamy ridică din umeri și adăugă:

— Marile întrebări rămân în continuare mari, fără răspuns. Dar, aflând tot ce se poate afla, punând chiar și întrebări incomode, speranța noastră e să găsim măcar răspunsuri parțiale la marile întrebări. Să încercăm să le dăm de cap înainte de a scăpa de sub control.

Lucille se aplecă în față, pe canapeaua veche.

— Dar cum să scape de sub control? Vreți să spuneți că situațiile acestea scapă de sub control?

— Ba bine că nu, răspunse Harold. Pot să jur cu mâna pe Biblie.

Agentul Bellamy nu făcu decât să clatine ușor din cap, fără intenția de a deranja, și reveni la întrebare.

— În ce relație erați cu Jacob înainte ca băiatul să plece?

Lucille simți că Harold vrea să răspundă și i-o luă înainte, ca să-l facă să tacă:

— Ne înțelegeam bine. Chiar foarte bine. Nu era nimic nelalocul lui. Era băiatul nostru, iar noi îl iubeam așa cum orice părinte își iubește copilul. Jacob ne iubea la fel. În relația asta eram cu el. Și așa suntem și acum. Îl iubim, el ne iubește și acum, prin mila lui Dumnezeu, suntem din nou împreună, zise ea, se frecă la ceafă și ridică mâinile. E un miracol.

Martin Bellamy nota tot.

— Dumneavoastră ce părere aveți? îl întrebă el pe Harold.

Harold își scoase țigara neaprinsă din gură, se frecă în creștet și înclină din cap.

— Lucille a spus tot ce trebuia spus.

Martin Bellamy își notă conștiincios.

— Acum am să vă pun o întrebare mai mult sau mai puțin ridicolă. Sunteți niște persoane foarte credincioase?

— Da! răspunse Lucille, îndreptându-se brusc de spate. Eu sunt o admiratoare și o prietenă a lui Iisus! Și mândră de asta. Amin.

Femeia arătă cu capul spre Harold și continuă:

— Ăla de colo e păgânul. Rămas la mâna Domnului. Îi tot spun să se căiască, dar e încăpățânat ca un catâr.

Harold chicoti răgușit, ca o mașină de tuns iarba ruginită.

— Noi suntem credincioși cu rândul, spuse el. Din fericire, după mai bine de cincizeci de ani încă nu mi-a venit rândul!

Lucille flutură din mâini.

— Ce confesiune? întrebă agentul Bellamy, scriind.

— Baptistă, răspunse Lucille.

— De cât timp?

— De când m-am născut.

Agentul Bellamy continuă să noteze.

— De fapt, nu chiar, adăugă Lucille.

Agentul Bellamy așteptă.

— O vreme am fost metodistă. Dar nu eram de acord cu pastorul asupra unor chestiuni din Biblie. Am încercat și cu evangheliștii, dar nu m-am adaptat. Prea multe strigăte, cântece și dansuri. Aveam senzația că sunt la o petrecere, nu în casa Domnului. Nu așa trebuie să se comporte un creștin.

Lucille se aplecă să vadă dacă Jacob era tot acolo – băiatul înclina ușor din cap, cum făcea de obicei – și continuă:

— Pe urmă a fost o vreme când am încercat să fiu…

— Omul n-are nevoie de toate astea, o întrerupse Harold.

— Tacă-ți gura! Pe mine m-a întrebat! Nu-i așa, domnule Bellamy?

Agentul încuviință din cap.

— Întocmai, doamnă. Toate aceste informații ar putea fi hotărâtoare. Din experiență vă pot spune că micile amănunte sunt cele care contează. Mai ales când e vorba de ceva atât de important.

— Cât de important? întrebă Lucille repede, de parcă ar fi așteptat de mult răspunsul.

— Cu alte cuvinte, câți sunt? întrebă Bellamy.

Lucille înclină din cap.

— Nu foarte mulți, răspunse Bellamy pe un ton măsurat. N-am voie să spun câți sunt, dar nu e vorba de un fenomen la scară mare, numărul e modest.

— Sute? insistă Lucille. Mii? Ce înseamnă „modest“?

— Nu e un număr care să ne îngrijoreze, doamnă Hargrave, replică Bellamy clătinând din cap. Doar cât să pară un miracol.

Harold chicoti.

— Un răspuns pe gustul tău, zise el.

Lucille schiță un zâmbet.

Până ca agentul Bellamy să afle toate detaliile, soarele se scufundă oftând în întunecimea pământului, iar greierii începură să cânte la fereastră, în timp ce Jacob stătea liniștit în mijlocul patului lui Lucille și Harold. Lucille îl luase în brațe cu mare plăcere de la masa din bucătărie și îl dusese în dormitor. N-ar fi crezut că, la vârsta ei, cu șoldul ei beteag, are puterea să-l ducă de una singură.

Dar, în clipa aceea, când se aplecă fără zgomot și îl luă în brațe, încordându-se, Jacob se ridică, aproape lipsit de greutate, venindu-i în întâmpinare. Lucille simți că are din nou douăzeci și ceva de ani. Tânără și agilă. De parcă timpul și durerea ar fi fost doar zvonuri.

Îl duse fără probleme la etaj și, după ce-l înveli bine, se așeză lângă el și începu să murmure un cântec ușor, cum făcea cândva. Băiatul nu adormi imediat, dar asta n-o îngrijoră.

Dormise destul.

Lucille rămase așa, privindu-l, privind cum i se înalță și coboară pieptul, temându-se să se uite în altă parte, temându-se că vraja – sau miracolul – s-ar putea sfârși brusc. Dar nu se sfârși și pentru asta îi mulțumi Celui-de-Sus.

Când reveni în salon, îi găsi pe Harold și pe agentul Bellamy prinși într-o tăcere stânjenitoare. Harold stătea în pragul ușii, trăgând adânc dintr-o țigară aprinsă și dând drumul la fum prin sita ușii, în noapte. Agentul Bellamy stătea în picioare lângă scaun. Părea însetat și foarte obosit. Lucille își dădu seama că nu-i oferise nimic de băut și asta, ciudat, o îndureră. Dar, din atitudinea lui Harold și a agentului Bellamy, înțelese că cei doi aveau s-o îndurereze și altfel.

— Vrea să te întrebe ceva, Lucille, spuse Harold și își duse țigara la gură cu mâna tremurândă.

Lucille băgă de seamă și hotărî să nu-l certe că fumează din nou.

— Ce anume?

— Cred că ar fi bine să luați loc, zise agentul Bellamy, dând s-o ajute să se așeze.

Lucille făcu un pas înapoi.

— Ce anume?

— E o întrebare delicată.

— Îmi dau seama. Dar de omorât nu poate să mă omoare, nu?

Harold îi întoarse spatele și pufăi în tăcere, cu capul plecat.

— E o întrebare care, la prima vedere, poate să pară foarte simplă, dar care, credeți-mă, e serioasă și foarte complexă. Sper să-mi răspundeți după ce o întoarceți pe toate fețele. Asta nu înseamnă că aveți o singură șansă ca să răspundeți, ci doar că trebuie să fiți sigură că v-ați gândit bine înainte de a lua o hotărâre. E greu, dar, pe cât posibil, încercați să nu vă lăsați copleșită de emoții.

Lucille se înroși la față.

— Domnule Martin Bellamy! Nu mi-ați făcut deloc impresia că ați fi un misogin. Doar pentru că sunt femeie nu înseamnă că am să leșin în fața dumneavoastră.

— La naiba, Lucille, se răsti Harold, deși cu o voce firavă. Ascultă ce vrea să spună omul ăsta.

Harold tuși sau poate că se înecă de plâns.

Lucille se așeză.

Martin Bellamy se așeză și el. Îndepărtă ceva invizibil de pe genunchi și își privi mâinile cu atenție.

— Haideți, ce mai așteptați? spuse Lucille. Nu mă mai țineți încordată! Vreți să-mi plesnească inima?

— E ultima întrebare pe care v-o pun în seara aceasta. Nu e nevoie să răspundeți pe loc, dar, cu cât răspundeți mai curând, cu atât mai bine. Lucrurile sunt mai puțin complicate când răspunsul vine rapid.

— Care-i întrebarea?

Martin Bellamy trase adânc aer în piept.

— Vreți să-l păstrați pe Jacob?

Asta se întâmpla în urmă cu două săptămâni.

Jacob era acasă acum. Irevocabil. Camera de oaspeți redevenise camera lui și băiatul își reluase viața de parcă nu s-ar fi sfârșit niciodată. Avea opt ani. Avea o mamă. Avea un tată. Universul lui se termina acolo.

De la întoarcerea băiatului, Harold, din motive pe care nu le putea pricepe, nu mai avea stare. Fuma țigară de la țigară. Și stătea mai mult pe verandă ca să nu-l vadă Lucille și să-l bată la cap.

Totul se schimbase atât de rapid. Cum să nu se întoarcă la vechiul

năravˀ

Parcă o auzea pe Lucille cum spune „Sunt diavoli!“.

Ploua torențial. Ziua era pe sfârșite. Dincolo de copaci se lăsa întunericul. Din casă nu mai răzbătea nici un zgomot. Prin răpăitul ploii deslușii gâfâitul ușor al unei femei în vârstă care a alergat prea mult după un copil. Lucille ieși pe ușă, ștergându-și fruntea de sudoare, și se lăsă să cadă în balansoar.

— Dumnezeule mare! exclamă ea. Copilul ăsta m-a făcut să scot limba de-un cot.

Harold stinse țigara și își drese glasul – lucru pe care-l făcea înainte de a o zgândări pe Lucille.

— Adică diavolul ăsta.

Lucille flutură din mână.

— Șt! Nu-i spune așa!

— Tu i-ai spus așa. Tu ai spus că sunt diavoli, ai uitat?

Lucille încă gâfâia după ce alergase atâta după băiat. Vorbi întretăiat:

— La început. Acum îmi dau seama că am greșit.

Zâmbi și se lăsă pe spate, epuizată.

— Nu sunt diavoli, sunt o binecuvântare. O binecuvântare a Domnului. Asta sunt. O nouă șansă!

Rămaseră tăcuți o vreme, ascultând cum se potolește răsuflarea lui Lucille. Era o femeie bătrână acum, chiar dacă era mama unui băiat de opt ani. Obosea repede.

— Iar tu ar trebui să stai mai mult cu el. Își dă seama că-l ții la distanță. Se vede de la o poștă. Își dă seama că-l tratezi altfel decât înainte. Când era aici înainte, zise Lucille și zâmbi, plăcându-i cum se exprimase.

Harold clătină din cap.

— Și ce-ai să faci după ce pleacă?

Lucille se schimbă la față.

— Tacă-ți gura! „Ferește-ți gura de rău și buzele de cuvinte înșelătoare“[1]. Psalmul 34:13.

— Scutește-mă de psalmii tăi. Doar știi ce se vorbește. Știi la fel de bine ca și mine. Cum apar ca din senin, cum pleacă la fel și nimeni nu mai aude de ei, ca și cum cei de dincolo îi cheamă înapoi pentru totdeauna.

Lucille clătină din cap.

— N-am timp de balivernele tale, spuse ea și se ridică în picioare, chiar dacă simțea greutatea oboselii în toate mădularele, ca pe niște saci de făină. Numai zvonuri și baliverne. Mă duc să pregătesc cina. Nu mai sta aici, parcă văd că te alegi cu o pneumonie. Cu ploaia asta nu-i de șagă.

— Vin și eu imediat.

— Psalmul 34:13!

Lucille trase ușa cu sită după ea.

Dinspre bucătărie venea zăngănit de oale și tigăi. Ușile dulapurilor deschise și trântite. Mirosul de carne, făină, condimente, amestecat cu parfumul lunii mai și al ploii. Harold moțăia când auzi vocea băiatului.

— Pot să ies, tăticule?

Harold se scutură ca să scape de toropeală.

— Poftim? făcu el, deși auzise întrebarea foarte bine.

— Pot să ies? Te rog!

În ciuda lacunelor din bătrâna lui memorie, Harold își amintea cât de vulnerabil devenea ori de câte ori băiatul îi spunea „Te rog“.

— Se supără mama, răspunse el.

— Ies numai puțin.

Harold înghiți în sec ca să nu izbucnească în râs.

Căută o țigară, dar nu găsi nici una – ar fi jurat că-i rămăsese cel puțin una. Se scormoni prin buzunare. Într-unul, unde nu erau țigări, găsi o cruciuliță din argint – un dar de la cineva, deși locul din mintea lui în care ar fi trebuit să fie păstrate detaliile acelei amintiri era gol. Uitase de ea, dar nu se putea abține să se uite la ea ca la o armă letală.

Cuvintele *Dumnezeu te iubește* fuseseră încrustate acolo unde ar fi trebuit să stea Iisus. Acum, din ele rămăseseră doar literele *U* și *T*. Privi lung cruciulița, apoi, ca și cum mâna i-ar fi aparținut altcuiva, degetul mare începu să frece locul în care se îmbinau cele două bucățele de metal.

Jacob stătea în dosul ușii. Se sprijini de toc, cu mâinile la spate, cu picioarele încrucișate, privind contemplativ. Își plimbă ochii pe deasupra orizontului, privi ploaia, ascultă vântul, apoi se uită la tatăl său. Răsuflă adânc și își drese glasul.

— Ce bine-ar fi să ies puțin, zise el pe un ton dramatic, apăsat.

Harold scoase un chicot.

În bucătărie Lucille prăjea ceva și fredona un cântec.

— Hai, vino.

Jacob veni și se așeză la picioarele lui Harold, iar ploaia, ca un răspuns, deveni și mai furioasă. Nu mai cădea din cer, ci sărea pe pământ. Biciuia grilajul verandei, stropindu-i pe amândoi, nu că le-ar fi păsat. Bătrânul și băiatul cândva mort se priviră îndelung. Băiatul avea părul blond deschis și era pistruiat, iar fața îi era rotundă și netedă ca înainte. Avea brațele neobișnuit de lungi, ca înainte, corpul începând să intre în adolescență, cum nu avusese timp s-o facă în urmă cu cincizeci de ani. Părea sănătos, constată Harold brusc.

Harold își umezi buzele fără să vrea, în timp ce degetul gros continua să frece mijlocul crucii. Băiatul rămase nemișcat. Dacă n-ar fi clipit din când în când, ai fi zis că e mort.

— Vreți să-l păstrați?

Harold își amintea discuția cu agentul Bellamy.

— Nu-i decizia mea. E a lui Lucille. Întrebați-o pe ea. Accept ce spune ea.

Agentul Bellamy înclină din cap.

— Vă înțeleg, domnule Hargrave. Dar trebuie să vă întreb și pe dumneavoastră. Trebuie să știu răspunsul dumneavoastră. Firește, rămâne între noi. Dacă vreți, pot să închid reportofonul. Dar trebuie să am răspunsul dumneavoastră. Trebuie să știu ce vreți. Trebuie să știu dacă vreți să-l păstrați.

— Nu. Pentru nimic în lume. Dar nu decid eu.

1 http://www.ebible.ro/biblia/romana/cornilescu/psalmi/34.

Lewis și Suzanne Holt

Lewis se trezi în Ontario; Suzanne, aproape de Phoenix. Lewis fusese contabil. Suzanne, profesoară de pian.

Lumea era diferită, și totuși la fel. Mașinile erau mai silențioase. Clădirile erau mai înalte și păreau să lucească noaptea mai mult ca înainte. Oamenii păreau mai ocupați. Asta era tot. Și nu conta.

Lewis se îndreptă spre sud, schimbând trenurile cum nu mai făcuse de ani de zile. Norocul sau soarta îl ajută să scape de Birou. Suzanne pornise spre nord-est – doar o idee căreia simțea că trebuie să-i dea curs –, dar foarte curând fu prinsă și dusă undeva, aproape de Salt Lake City, într-un centru care devenea tot mai important în zonă. La scurt timp, Lewis fu prins și el, undeva de-a lungul graniței dintre Nebraska și Wyoming.

La nouăzeci de ani după moarte, erau din nou împreună.

Suzanne nu se schimbase deloc. Lewis era un pic mai slab decât înainte, dar numai din cauza călătoriei atât de lungi. În spatele gardului și al nesiguranței, nu se temeau la fel de mult ca alții.

Când doi oameni se apropie, uneori se aude un fel de muzică. O cadență inevitabilă care nu se mai oprește.

3

Orășelul Arcadia se afla în plină zonă rurală, ca multe alte orășele din Sud. Începea cu case mici, din lemn, cu un singur nivel, adormite în mijlocul curților largi, plate, de-o parte și de alta a unui drum asfaltat cu două benzi ce șerpuia printre pâlcuri de pini, cedri și stejari albi. Ici și colo, lanuri de porumb și soia apăreau primăvara și vara. Doar pământ golaș iarna.

După câțiva kilometri, lanurile se micșorau, casele se îndeseau. După ce intrai în orășel, vedeai numai doi stâlpi de iluminat, o încâlceală de drumuri, străzi și fundături în care se înghesuiau case vechi, obosite. Singurele case noi din Arcadia erau cele care fuseseră reconstruite după uragane. Vopseaua proaspătă și lemnul nou îți luau ochii și te făceau să crezi că până și în acest orășel vechi se mai întâmpla câte ceva.

Dar ineditul își făcu loc în viața Arcadiei doar odată cu apariția Celor-care-se-întorc.

Străzile nu erau multe, și nici casele. În centrul orășelului se afla școala: o clădire veche, din cărămidă, cu ferestrele mici, cu ușile mici și o instalație de aer condiționat cârpăcită, care nu funcționa.

La nord, pe un deal mic, chiar lângă orășel, se înălța biserica. Era făcută din șindrilă și semăna cu un far, amintindu-le locuitorilor că deasupra lor era mereu cineva.

Din ’72, când Sainted Soul Stirrers of Solomon – trupa de gospel, cu basistul evreu, din Arkansas – cântase acolo, biserica nu mai fusese atât de plină. Oamenii stăteau claie peste grămadă. Automobile și camionete împânzeau peluza din jurul bisericii. O camionetă acoperită de rugină și încărcată până la refuz cu cherestea stătea parcată lângă crucifixul din mijloc, ca și cum Iisus ar fi coborât de pe cruce și s-ar fi hotărât să dea o fugă până la magazinul de articole de fierărie. Lămpile din spate ale câtorva mașini luminau micul indicator de pe peluză pe care scria *Iisus te iubește – Pește la proțap, 31 mai*. Automobilele stăteau înghesuite ca sardelele pe refugiul de pe autostradă, ca în ’63 – sau în ’64? – la slujba de înmormântare a celor trei frați Benson, morți într-un teribil accident de mașină și plânși de-a lungul unei zile lungi și mohorâte.

— Trebuie să vii cu noi, zise Lucille în timp ce Harold parca mașina veche pe refugiu și își pipăia buzunarul de la cămașă ca să-și scoată o țigară. Ce-o să spună lumea dacă nu vii și tu?

Lucille îi desfăcu centura de siguranță și îi aranjă părul.

— O să spună: „Cum, Harold Hargrave nu intră în biserică? Slavă Domnului! În toată nebunia asta măcar asta nu s-a schimbat!“.

— Nu se ține nici un fel de slujbă, păgânule. E doar o întrunire a locuitorilor orașului. N-ai nici un motiv să nu intri.

Lucille coborî din camionetă și își netezi rochia. Era rochia ei preferată, cea pe care o purta la ocazii deosebite, cea care atrăgea praful de pe orice suprafață – un amestec de bumbac și poliester, de un verde pastel, cu floricele cusute pe guler și pe manșetele mânecilor subțiri.

— Habar n-am de ce-mi fac atâta sânge rău… Nu mai suport mașina asta, zise ea scuturându-și rochia.

— Tu n-ai suportat nici o mașină pe care am avut-o.

— Asta nu te-mpiedică să le schimbi mereu.

— Pot să rămân aici? întrebă Jacob, jucându-se cu nasturele de la gulerul cămășii.

Nasturii îl atrăgeau în chip misterios pe băiat.

— Eu și tata am putea…

— Nu, spuse Harold, aproape râzând. Tu mergi cu mama.

Harold vârî o țigară în gură și își mângâie bărbia.

— Fumul de țigară nu-i bun, continuă el. Te-alegi cu riduri, îți miroase gura, te-acoperi de păr.

— Și nu mai asculți de nimeni, adăugă Lucille ajutându-l pe Jacob să coboare.

— Nu cred că mă vor acolo, zise Jacob.

— Du-te cu mama ta, spuse Harold cu asprime.

Apoi își aprinse țigara și trase în piept câtă nicotină mai puteau trage plămânii lui bătrâni și obosiți.

După ce se îndepărtară soția lui și acel ceva care putea sau nu să fie băiatul lui – încă nu ajunsese la o concluzie clară –, Harold trase din nou din țigară și suflă fumul pe geamul deschis. Apoi rămase cu țigara arzând între degete. Își mângâie barba și se uită la biserică.

Biserica avea nevoie de un nou strat de vopsea. Se coșcovea pe ici, pe colo și nu-ți mai dădeai seama ce culoare are. Cu siguranță că altădată arăta mult mai impunătoare decât acum. Harold încercă să-și aducă aminte ce culoare avea când vopseaua era încă proaspătă – o privise cu luare aminte și atunci. Dacă se străduia puțin, își amintea și cine o vopsise, o firmă de prin Southport, numele îi scăpa, ca și culoarea inițială. Acum, tot ce vedea cu ochii minții era exteriorul decolorat de vreme.

Dar nu se întâmpla același lucru și cu memoria? După un timp se uza și se acoperea de patina omisiunilor din ce în ce mai numeroase.

În ce altceva să se încreadă?

Jacob fusese un împielițat. Un neastâmpărat. Harold își amintea de

câte ori își ieșise din fire când se însera și băiatul nu mai venea acasă sau alerga de colo-colo prin biserică. Odată aproape că o făcuse să plângă pe Lucille când se urcase în vârful mărului Henriettei Williams. Toată lumea îl striga, dar el stătea acolo, în umbra ramurilor, printre merele coapte și razele de soare. Râzând probabil de cei de jos.

La lumina difuză, Harold zări o vietate mică țâșnind de pe clopotniță – o mișcare rapidă, din aripi. Se înălță o clipă și străluci ca zăpada în noapte, măturată de farurile unei mașini.

Apoi dispăru, pentru totdeauna, gândi Harold.

— Nu-i el, zise Harold.

Aruncă țigara și se lăsă pe spătarul scaunului vechi, mucegăit. Apoi, cu bărbia în piept, își îndemnă doar corpul să adoarmă și să nu se lase chinuit nici de vise, nici de amintiri.

— Nu-i el.

Lucille îl ținea strâns de mână pe Jacob în timp ce încerca să treacă, atât cât îi permitea șoldul beteag, prin mulțimea adunată în fața bisericii.

— Faceți loc, vă rog. Bună, Macon, cum o mai duci? Faceți loc, vă rog. A, Lute, toate bune și frumoase? Perfect. Faceți loc. Faceți loc. A, bună, Vaniece! Nu te-am mai văzut de-un car de ani. Cum mai e viața? Excelent! Mă bucur! Amin. Ne mai vedem. Faceți loc. Faceți loc. Vă rog. Faceți loc.

Mulțimea îi făcu loc, după cum sperase, lăsând-o să se întrebe dacă acesta era un semn că lumea încă nu-și pierduse manierele și buna cuviință sau că, în sfârșit, ajunsese ea la vârsta senectuții.

Sau poate că-i făcea loc din cauza copilului de lângă ea. În seara aceasta, nimeni nu se aștepta să-l vadă pe vreunul dintre Cei-care-se-întorc. Jacob însă era fiul ei, mai presus de toate, și nimeni sau nimic – nici chiar moartea sau absența ei – n-o putea obliga să-l trateze altfel.

Mama și fiul găsiră un loc într-o strană din față, lângă Helen Hayes. Lucille îl așeză pe Jacob lângă ea și se alătură norului de murmure care se agăța de tot ce era în jur precum ceața de dimineață.

— Ce puzderie de oameni, remarcă ea, încrucișându-și brațele pe piept și clătinând din cap.

— Pe cei mai mulți nu i-am văzut aici în nici o duminică, zise Helen Hayes.

Aproape toți locuitorii Arcadiei, ca și cei din împrejurimi, se înrudeau, mai de aproape sau mai de departe; Helen și Lucille erau verișoare. Lucille avea trăsăturile ascuțite ale familiei Daniels: era înaltă, cu mâinile mici și încheieturile subțiri, avea nasul drept și ochii căprui. Pe de altă parte, Helen era numai rotunjimi și cercuri, cu încheieturile groase și fața lată. Doar părul lor, argintiu și drept, cândva negru precum creozotul, arăta că cele două femei se înrudeau

cu adevărat.

Helen era înspăimântător de palidă și vorbea cu buzele țuguiate, ceea ce o făcea să pară foarte serioasă și agitată.

— La prima vedere, ai crede că toți oamenii ăștia s-au hotărât, în sfârșit, să vină la biserică pentru cuvântul Domnului. Iisus a fost primul care a înviat din morți, dar ce știu păgânii ăștia?

— Mămică? spuse Jacob, în continuare fascinat de nasturele de la cămașă, care stătea să cadă.

— Crezi că vin aici pentru Iisus? continuă Helen. Crezi că vin aici ca să se roage? Când și-au plătit ultima oară zeciuiala? Care-i ultima întrunire la care au fost? Spune-mi. Băiatul lui Thompson ăla de colo…

Îndreptă un deget dolofan spre un grup de adolescenți dintr-un colț al bisericii.

— Când l-ai văzut ultima oară pe-aici? Credeam că a murit, mormăi ea.

— Chiar a murit, replică Lucille cu o voce scăzută. Știi la fel de bine ca toți cei care dau ochii cu el.

— Credeam că întrunirea asta este doar pentru… știi tu.

— Toți cei care au un oarecare simț practic știu că așa ceva nu avea cum să se întâmple. Și, la drept vorbind, nici n-ar trebui. Întrunirea asta e despre ei. De ce să nu fie și ei aici?

— Am auzit că Jim și Connie stau aici, spuse Helen. Îți vine să crezi?

— Zău? Eu n-am auzit. Dar de ce să nu stea? Doar fac parte din acest oraș.

— Au făcut, o corectă Helen, fără vreo urmă de compasiune.

— Mămică? le întrerupse Jacob.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-e foame.

Lucille izbucni în râs. Ideea că avea un fiu care trăia și căruia îi era foame o făcea să se simtă fericită.

— Dar de-abia ai mâncat!

Jacob reuși, în sfârșit, să rupă nasturele cămășii. Îl ținu în mâinile lui albe, mici, îl întoarse pe-o parte și pe alta și îl studie cum studiază elevii o problemă de matematică.

— Dar mi-e foame.

— Amin, zise Lucille, îl mângâie ușor pe picior și îl sărută pe frunte. Mâncăm ceva când ne întoarcem acasă.

— Piersici?

— Dacă vrei tu.

— Cu glazură?

— Dacă vrei tu.

— Vreau, spuse Jacob, zâmbind.

Deși era doar luna mai, biserica veche părea că fierbe. Instalația de aer condiționat nu funcționase niciodată cum trebuie și, cu atâția oameni înghesuiți, aerul nu avea cum să circule, dând senzația că se putea întâmpla ceva grav dintr-o clipă într-alta.

Atmosfera încinsă îi crea o stare de neliniște lui Lucille. Își aminti că citise în ziare sau văzuse la televizor despre tragedii provocate de aglomerațiile în spații închise. *Nici n-ai unde să fugi,* gândi ea. Privi în jur – cât putea din cauza celor care-i blocau vederea – și numără ieșirile, ca să se asigure. Intrarea principală era în spate, dar și acolo era o mare de oameni. Părea că toată populația Arcadiei se adunase acolo, toate cele șase sute de persoane. Un zid de corpuri omenești.

Din când în când, vedea cum masa de oameni făcea un pas în față, în timp ce un nou-venit se chinuia să intre în biserică și să-și fac loc printre ceilalți. Auzi mai multe mormăituri – „Salut“, „Scuze“, „Faceți loc“. Dacă toate acestea erau doar preludiul unei tragedii, singura consolare era că se anunța în termeni cât de cât politicoși, gândi Lucille.

Își umezi buzele și clătină din cap. Aerul devenea de nerespirat. Nu mai aveai unde să arunci un ac și totuși oamenii continuau să intre în biserică. Lucille simțea asta. Veneau probabil din Buckhead sau Waccamaw sau Riegelwood. Biroul încerca să organizeze aceste întruniri în toate orașele, motiv pentru care unii se hotărâseră să participe la toate – cum făceau și în cazul unor trupe celebre, după care se țineau la fiecare spectacol. Mergeau după agenții Biroului, de la o întrunire la alta, căutând inadvertențe și cea mai mică ocazie ca să sară la bătaie.

Lucille văzu un bărbat și o femeie care păreau să fie reporter și fotograf. Bărbatul arăta exact cum văzuse prin reviste sau citise în cărți; cu părul vâlvoi și barba de-o zi. Își imagină că miroase a lemn proaspăt despicat și a ocean.

Femeia era îmbrăcată țipător, cu părul strâns într-o coadă de cal și cu un machiaj impecabil.

— Nu m-ar mira să fie și un car de reportaj prin apropiere, spuse Lucille, dar vorbele ei se pierdură în larma din jur.

Ca la semnalul unui regizor, pastorul Peters apăru pe sub arcada din colțul amvonului. Îl urmă soția lui, la fel de mică și de fragilă ca întotdeauna. Purta o rochie neagră, simplă, care o făcea să pară și mai mică. Transpira deja și își tampona fruntea delicat, cu o batistă. Lucille nu-și putu aminti prenumele ei. Un prenume scurt, fragil, pe care oamenii aveau tendința să-l uite, ca și pe femeia care-l purta.

Printr-un fel de contradicție biblică, pastorul Robert Peters era un bărbat înalt, cu umerii lați, părul negru și o piele ce arăta mereu bronzată. Părea cioplit în piatră. Genul de bărbat născut, crescut și educat pentru o viață la limita violenței. Deși, de când îl cunoștea pe

tânărul pastor, Lucille nu-l auzise niciodată ridicând vocea – cu excepția anumitor predici, în momentele-cheie, dar acela era semnul unui suflet dominat de violență în aceeași măsură în care tunetul era semnul unui zeu înfuriat. Tunetul din vocea pastorilor era doar mijlocul prin care Dumnezeu îți atrăgea atenția, Lucille știa asta foarte bine.

— Parc-am fi în Iad, părinte, remarcă Lucille zâmbind larg când pastorul și soția lui ajunseră aproape de ea.

— Întocmai, doamnă Lucille, replică pastorul Peters, întorcând capul mare, pătrat, înfipt în gâtul mare, pătrat. Cred că ar trebui să rugăm o parte din oameni să iasă în liniște, prin spate. Nu cred că am mai văzut biserica atât de plină. Poate n-ar fi rău să facem o chetă mai întâi, așa mai scăpăm de unii. Trebuie să-mi schimb pneurile la mașină.

— Vai de mine, părinte, să nu v-audă lumea!

— Ce mai faceți, doamnă Hargrave? întrebă soția pastorului și își duse mâna mică la gura mică, acoperind o tuse mică. Arătați bine, adăugă ea cu o voce mică.

— Dar dumneavoastră? întrebă Lucille și-l mângâie pe Jacob. Nu vă supărați, dar nu arătați bine deloc.

— Nu-i nimic serios. Sunt doar un pic indispusă. Din cauza căldurii de aici.

— Cred că ar trebui să rugăm o parte din oameni să aștepte afară, spuse pastorul din nou și ridică o mână groasă, pătrată, de parcă ar fi vrut să se apere de soare. Niciodată biserica noastră n-a avut destule ieșiri.

— Nici în Iad nu sunt ieșiri! exclamă Helen.

Pastorul Peters zâmbi și se întinse ca să dea mâna cu ea.

— Și cum se simte tânărul de-aici? întrebă el zâmbind larg spre Jacob.

— Mă simt bine.

Lucille îl bătu ușor pe picior.

— Mă simt bine, părinte, se corectă Jacob.

— Ce zici de mulțimea asta? întrebă pastorul, chicotind, cu fruntea plină de broboane de sudoare. Ce facem cu ea, Jacob?

Băiatul ridică din umeri, drept care Lucille îl bătu ușor pe coapsă.

— Nu știu, părinte.

— S-o trimitem acasă? Sau să aducem un furtun și să-i punem pe toți la podea?

Jacob zâmbi.

— Predicatorii nu fac așa ceva.

— Unde scrie asta?

— În Biblie.

— În Biblie? Ești sigur?

Jacob încuviință din cap.

— Vreți să vă spun o glumă? Tăticul îmi spune cele mai bune glume.

— Zău?

— Îhî.

Pastorul Peters îngenunche, spre jena lui Lucille, căreia nu-i plăcea deloc ca pastorul să-și murdărească pantalonii pentru o glumă răsuflată pe care Harold i-o spusese lui Jacob. Din păcate, multe dintre glumele lui Harold nu se cădeau să ajungă la urechile unui membru al clerului.

Își ținu răsuflarea.

— Ce i-a spus manualul de matematică pixului?

— Hmm, făcu pastorul Peters frecându-și bărbia rasă și părând că se gândește adânc. Nu știu, recunoscu el într-un târziu. Ce i-a spus manualul de matematică pixului?

— Vai de capul meu, am o mulțime de probleme, răspunse Jacob și izbucni în râs.

Pentru unii, era doar un copil care râde. Alții, știind că băiatul acesta fusese mort cu doar câteva săptămâni în urmă, nu știau cum să reacționeze.

Pastorul râse și el. Și Lucille – mulțumind Domnului că Jacob nu spusese gluma cu pixul și castorul.

Pastorul Peters vârî mâna în buzunarul de la piept al hainei și, după ce mări suspansul câteva secunde, scoase o bomboană învelită.

— Îți plac bomboanele cu scorțișoară?

— Sigur, părinte! Mulțumesc mult!

— Ce manierat e! remarcă Helen Hayes și se foi pe scaun, cu ochii pe soția firavă a pastorului, al cărei nume se chinuia să și-l amintească.

— Toți cei la fel de manierați merită o bomboană, zise soția pastorului din spatele lui, bătându-l ușor pe umăr – gest care părea un efort supraomenesc, el fiind atât de solid, iar ea fiind atât de mică. În ziua de azi e greu să găsești copii binecrescuți, aici s-a ajuns, din păcate.

Făcu o pauză ca să-și șteargă fruntea cu batista. Împături batista, își acoperi gura și tuși înfundat, ca un șoricel.

— Vai de mine, exclamă ea.

— Dar vă simțiți rău de tot, constată Helen.

Soția pastorului zâmbi și răspunse politicos:

— Da, din păcate.

Pastorul Peters se întoarse spre Jacob și îl mângâie ușor pe cap. Apoi îi șopti lui Lucille:

— Orice va spune lumea, să nu pună la inimă… și nici dumneavoastră. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, părinte, răspunse Lucille.

— Ne-am înțeles, părinte, repetă Jacob.

— Nu uita, îi zise pastorul băiatului. Tu ești un miracol. Viața în sine e un miracol.

Angela Johnson

Podeaua camerei de oaspeți unde stătea încuiată de trei zile era din lemn tare și arăta lună. După ce-i aduceau tava cu mâncare, încerca să nu verse nimic pe jos, nedorind s-o murdărească și astfel să-și agraveze pedeapsa pentru o vină care nu-i era deloc clară. Uneori, ca să fie mai sigură, mânca în cada din baie, ascultându-și părinții cum discutau în dormitorul de-alături.

— Oare de ce nu vin s-o ia înapoi? întrebă tatăl ei.

— De la bun început n-ar fi trebuit să-i lăsăm s-o aducă, răspunse mama ei. A fost ideea ta. Dacă află vecinii?

— Tim cred că știe deja.

— Cum să știe? Era târziu când au adus-o. E imposibil să fi fost treaz la ora aia, nu?

Un moment de tăcere.

— Gândește-te ce se va întâmpla dacă se află la firmă. Numai tu ești de vină.

— Pur și simplu am vrut să știu, zise el cu o voce mai moale. Seamănă atât de mult cu ea…

— Mitchell, te rog să nu începi din nou! Să știi că-i mai chem o dată. Trebuie s-o ia de aici chiar în seara asta!

Angela ședea în colțul camerei cu genunchii lipiți de piept, plângând ușor, părându-i rău de ceea ce făcuse, neînțelegând nimic din ce se petrece.

Se întrebă unde îi duseseră măsuța de toaletă, hainele, afișele pe care le lipise prin toată camera de-a lungul anilor. Pereții erau vopsiți într-o culoare pastel – un amestec de roșu și roz. Găurile lăsate de piuneze, urmele lăsate de banda adezivă, de pix pe cadrul ușii, care arătau cât crescuse în fiecare an… dispăruseră toate. Sub un strat de vopsea.

4

Când biserica se umplu până la refuz și aerul deveni irespirabil, lumea gândindu-se tot mai serios la posibilitatea unei tragedii, zgomotul începu să se potolească. Tăcerea se lăsă mai întâi la intrare, apoi se răspândi peste tot, ca un virus.

Pastorul Peters stătea drept – la fel de semeț precum Muntele Sinai, gândi Lucille –, cu mâinile împreunate, umil, pe burtă, și aștepta, cu soția la adăpostul umbrei lui. Lucille își lungi gâtul ca să vadă ce se întâmplă. Poate că diavolul se săturase de-atâta așteptare.

— Bună. Bună. Mă scuzați. Faceți loc. Bună. Ce mai faceți? Loc, vă rog. Mă scuzați.

Ca o incantație ce străbătea mulțimea, fiecare cuvânt împingând masa de oameni înapoi.

— Faceți loc. Bună. Ce mai faceți? Loc, vă rog. Bună…

Era o voce plăcută, misterioasă, cultivată, plină de subînțeles. Vocea se întări – sau poate că era mai multă liniște – până când rămase doar ritmul cuvintelor care acoperea totul, ca o mantră.

— Faceți loc. Bună. Ce mai faceți? Mă scuzați. Bună…

Neîndoielnic, era vocea bine antrenată a unui funcționar guvernamental.

— Bună seara, părinte, spuse agentul Bellamy cu blândețe în glas, reușind în sfârșit să pătrundă prin oceanul de oameni.

Lucille oftă, de-abia acum devenind conștientă că își ținuse răsuflarea.

— Bună seara, doamnă.

Purta un costum gri închis, bine croit, asemănător cu cel pe care îl purta în ziua în care îl adusese pe Jacob. Nu era genul de costum pe care să-l poarte mulți funcționari guvernamentali. *Un costum demn de studiourile de la Hollywood, de talk-show-uri, pentru ocazii deosebite*, cugetă Lucille.

— Ce mai face băiatul? întrebă el, înclinând din cap spre Jacob, cu zâmbetul la fel de egal și deschis precum marmura de-abia tăiată.

— Bine, domnule agent, răspunse Jacob, plimbându-și bomboana prin gură.

— Mă bucur, zise agentul Bellamy și își îndreptă cravata, deși aceasta nu se strâmbase. Mă bucur mult.

Sosiseră și soldații. Doi tineri, atât de tineri încât păreau că se joacă de-a armata. Lucille chiar se aștepta ca, dintr-un moment într-altul, să-

i vadă hârjonindu-se în jurul amvonului, cum se hârjoneau cândva Jacob și băiatul lui Thompson. Dar pistoalele de la brâu nu erau jucării.

— Vă mulțumesc că ați venit, spuse pastorul Peters dând mâna cu agentul Bellamy.

— Nu puteam lipsi. Vă mulțumesc că m-ați așteptat. Aveți asistență, nu glumă!

— Oamenii sunt doar curioși. Ca noi toți. Aveți… sau, mai degrabă, are Biroul sau, în general, guvernul ceva de spus?

— Guvernul, în general? întrebă agentul Bellamy, nerenunțând la zâmbet. Mă supraestimați. Eu sunt doar un simplu funcționar guvernamental. Un tânăr negru din… New York, adăugă el mai încet, ca și cum cei din biserică, localnicii, n-ar fi știut deja după accent.

Oricum, nu avea nici un rost să nege ceva atât de evident. Sudul era un loc foarte ciudat.

Întrunirea începu.

— După cum știți, trăim vremuri foarte interesante, începu pastorul Peters din amvon. Suntem atât de binecuvântați, încât… avem parte de astfel de minuni și miracole. Și vă asigur eu, chiar asta și sunt – minuni și miracole.

Pastorul nu stătea locului, cum făcea de fiecare dată când nu era sigur de ceea ce spunea.

— Acesta e un moment demn de Vechiul Testament. Lazăr nu numai că s-a ridicat din morți, dar se pare că i-a adus pe toți cu el!

Pastorul Peters se opri și își șterse sudoarea de pe ceafă.

Soția lui tuși.

— S-a întâmplat ceva, strigă el, făcându-i pe toți să tresară. S-a întâmplat ceva dintr-un motiv pe care încă nu l-am deslușit. Ce trebuie să facem? întrebă el desfăcându-și brațele. Cum trebuie să reacționăm? Oare să ne temem? Trăim vremuri nesigure și e firesc să ne temem de lucruri nesigure. Dar cum să contracarăm această teamă?

Pastorul se apropie de strana din față, unde stăteau Lucille și Jacob, pantofii lui cu talpa tare alunecând fără zgomot pe covorul vechi, de un roșu aprins. Scoase batista din buzunar și se șterse pe frunte, zâmbind spre Jacob.

— O contracarăm cu răbdare, zise el. Asta trebuie să facem.

Era foarte important să menționeze răbdarea, își spuse pastorul. Îl apucă de mână pe Jacob, fiind sigur că până și cei din spate, care nu-l vedeau, aflaseră ce face, cum vorbește despre răbdare, în timp ce ține de mână un băiat mort de jumătate de secol și care acum, brusc, pașnic, suge o bomboană în fața amvonului, chiar în umbra crucii. Pastorul Peters făcu ochii roată și mulțimea îi urmă exemplul. Apoi se uită pe rând la fiecare dintre Cei-care-se-întorc aflați acolo pentru ca toată lumea să-și dea seama cât de numeroși sunt. Chiar dacă, inițial,

nu trebuia să fie acolo. Erau adevărați, nu închipuiri. De necontestat. Chiar și acest lucru era important pentru cei din jur.

Răbdarea era unul dintre cele mai greu de înțeles lucruri. Pastorul Peters știa asta prea bine. Dar și mai greu era de pus în practică. Simțea că el însuși era cel mai puțin răbdător dintre toți. Nici un cuvânt pe care-l spunea nu părea să conteze sau să aibă sens, dar trebuia să aibă grijă de turma lui, trebuia să-și joace rolul. Și nu voia să se gândească la ea.

Într-un târziu, se proțăpi pe picioare și și-o alungă din minte.

— Există pericolul, ca și nenumărate ocazii, să ne lăsăm copleșiți de gânduri și reacții nesăbuite în aceste vremuri de nesiguranță. Deschideți televizorul și veți vedea cât de înspăimântată e lumea, cum reacționează unii, lucrurile pe care le fac de frică… Îmi pare rău să recunosc că ne e frică, dar acesta-i adevărul. Îmi pare rău să recunosc că putem fi nechibzuiți, dar acesta-i adevărul. Îmi pare rău să recunosc că vrem să facem niște lucruri pe care nu se cuvine să le facem, dar acesta-i adevărul.

În mintea lui stătea ca o felină în așteptarea prăzii, întinsă pe creanga groasă de stejar, aplecată la pământ. El stătea jos, era doar un copil, privind-o cum își legăna un braț spre el. Îi era frică. Frică de înălțimi. Frică de ea și de cum îl făcea să se simtă. Frică de el însuși, ca toți copiii. Frică de…

— Părinte! spuse Lucille.

Stejarul impunător, soarele care se chinuia să răzbată prin coroana lui deasă, iarba verde, udă, fata – totul dispăru. Pastorul Peters oftă, împreunându-și mâinile goale.

— Ce facem cu ei? strigă Fred Green din mijlocul bisericii.

Toți se întoarseră spre el. Fred își scoase șapca ponosită și își netezi salopeta kaki.

— Nu-i a bună cu ei! continuă el, cu buzele strânse, ca o cutie poștală acoperită de rugină.

Părul îl părăsise de mult, avea nasul mare și ochii mici – totul făcându-l să pară, de-a lungul anilor, din ce în ce mai fioros.

— Ce facem cu ei? repetă el.

— Vom avea răbdare, răspunse pastorul Peters.

Se gândi să pomenească de familia Wilson, aflată aproape de ieșire. Dar familia aceea avea o anumită semnificație pentru Arcadia, motiv pentru care, cel puțin pe moment, era mai bine să o treacă sub tăcere.

— Răbdare? spuse Fred făcând ochii mari, cutremurându-se. Când însuși Diavolul îți apare la ușă, vrei să avem răbdare? Vrei să avem răbdare, aici și acum, când vine Apocalipsa!

Fred nu se uita la pastorul Peters, ci la mulțimea din jur. Se răsuci încet pe călcâie, privind cu luare aminte, asigurându-se că fiecare îi citește în ochi.

— Vrea răbdare într-un moment ca ăsta!

— Ușurel, zise pastorul Peters. Haideți să lăsăm „Apocalipsa“. Și să nu-i facem diavoli pe acești oameni sărmani. Ei sunt mistere, mai mult ca sigur. Ar putea fi și miracole. Dar, pe moment, e prea devreme să înțelegem ce se întâmplă cu adevărat. Sunt prea multe lucruri pe care nu le știm și ultimul care ne trebuie e să intrăm în panică. Ați auzit ce s-a întâmplat în Dallas, toate victimele acelea – și dintre Cei-care-se-întorc, și dintre cei obișnuiți. Morți cu toții. Așa ceva nu trebuie să se întâmple aici. Nu și în Arcadia.

— Dacă mă-ntrebați pe mine, ăia din Dallas au făcut ce trebuie făcut.

Biserica se trezi la viață. În strane, de-a lungul pereților, în spate, oamenii se declarau de acord, mai tare sau mai încet, cu Fred sau cel puțin cu felul în care punea el problema.

Pastorul Peters ridică mâinile și făcu semn mulțimii să se potolească. Mulțimea tăcu o clipă, apoi își reluă protestele.

Lucille îl trase pe Jacob mai aproape, cutremurându-se la amintirea Celor-care-se-întorc – adulți și copii – căzuți, plini de sânge și de vânătăi, pe străzile încălzite de soare ale Dallasului.

Îl mângâie pe cap și fredonă un cântec al cărui titlu nu și-l amintea. Simți ochii localnicilor ațintiți asupra lui Jacob și le văzu fețele din ce în ce mai aspre. Rânjetele și frunțile încruntate. Băiatul însă se sprijinea de brațul îndoit al mamei, gândindu-se la tot ce era mai important în clipa aceea – piersicile cu glazură.

Situația n-ar fi atât de complicată, gândi Lucille, dacă ar putea ascunde că Jacob e unul dintre Cei-care-se-întorc. Dacă Jacob ar putea trece drept un copil ca oricare altul. Dar, chiar dacă nu toți locuitorii orașului îi știau povestea și nu auziseră de tragedia trăită de ea și de Harold pe 15 august 1966, nu avea cum să ascundă ce era Jacob. Cei vii îi recunoșteau întotdeauna pe Cei-care-se-întorc.

Fred Green continuă să vorbească despre ispita Celor-care-se-întorc, îndemnându-i pe ceilalți să nu se încreadă în ei.

Pastorul avea pregătite în minte toate contraargumentele, luate din scripturi, din proverbe și pilde, dar aceasta nu era o simplă întrunire a enoriașilor. Nu era slujba de duminică dimineață. Era o întrunire a locuitorilor unui oraș care-și pierduse busola în toiul unei epidemii globale. O epidemie care, dacă exista dreptate pe lumea asta, ar fi trebuit să ocolească Arcadia și să dea iama prin lumea civilizată, prin orașele mari, prin New York, Los Angeles, Tokyo, Londra, Paris. Prin locurile unde se întâmplau lucruri foarte importante.

— Eu zic să-i adunăm pe toți undeva, propuse Fred, fluturând un deget gros, zbârcit, în timp ce mai mulți tineri se îmbulzeau în jurul lui, dându-i dreptate. Poate la școală. Sau poate aici, în biserică, dacă părintele tot spune că Cel-de-Sus n-are nimic împotriva lor.

În clipa aceea, pastorul Peters făcu ceva ce nu făcea de obicei. Scoase un urlet. Un urlet atât de puternic, încât toți cei adunați în biserică se chircirăși amuțiră, iar soția lui mică, fragilă, se dădu înapoi câțiva pași mici.

— Și pe urmă? întrebă el. Ce se întâmplă cu ei? Îi încuiem undeva, într-o clădire, și pe urmă? Ce facem cu ei? Cât îi ținem acolo? Câteva zile? O săptămână? Două săptămâni? O lună? Până se termină toate astea? Și când se vor termina? Când nu se vor mai întoarce morții? Când se va umple Arcadia de ei? Când se vor întoarce toți cei care au trăit aici? Mica noastră așezare de când există? De 150 de ani? De 170 de ani? Câți oameni să fi trăit aici? Câți putem găzdui? Câți putem hrăni și cât timp? Și ce se întâmplă dacă Cei-care-se-întorc nu mai sunt ai noștri? Știți prea bine ce se întâmplă. Când se întorc, de cele mai multe ori nu se întorc acolo unde au trăit. Cu alte cuvinte, vom deschide ușile nu numai celor pentru care acest eveniment înseamnă întoarcerea acasă, ci și celor care pur și simplu s-au rătăcit și au nevoie să li se arate încotro s-o apuce. Cei singuri. Cei fără rădăcini, care sunt chiar și printre Cei-care-se-întorc. Vă aduceți aminte de japonezul care a nimerit în Ținutul Bladen? Unde e acum? Nu în Japonia, e tot în Ținutul Bladen. Stă la o familie căreia i s-a făcut milă de el. Și de ce? Fiindcă pur și simplu n-a vrut să meargă acasă. N-a mai vrut viața pe care o trăise înainte să moară, a vrut altceva. Și, cu ajutorul unor oameni care știu ce înseamnă să fii milostiv, are șansa să trăiască o nouă viață… Fred Green, îți dau câți bani vrei dacă reușești să-mi răspunzi la întrebări! Dar nu cumva să mă iei cu „mintea chinezului nu-i ca a noastră“, rasistule!

Pastorul Peters văzu cum se aprinde scânteia rațiunii în ochii lor, poate și a încrederii în îndemnul lui la răbdare.

— Deci ce se va întâmpla atunci când nu vor mai avea unde să se ducă? întrebă el. Ce se va întâmpla când morții vor fi mai mulți decât cei vii?

— Asta am vrut să întreb și eu, zise Fred Green. Ce-o să se întâmple dacă morții sunt mai mulți decât cei vii? Ce-or să ne facă? Ce-o să se întâmple dacă ajungem la mila lor?

— Dacă se va întâmpla așa ceva, deși nu avem nici un semn că așa va fi, dar dacă se va întâmpla, sperăm că între timp le vom arăta ce înseamnă mila.

— Mai mare prostie nici c-am auzit! Să mă ierte Cel-de-Sus că spun asta chiar aici, în biserică. Dar e adevărat. Mai mare prostie nici c-am auzit!

Oamenii ridicară din nou vocea, contrazicându-se, răstindu-se, dându-și cu presupusul. Pastorul Peters privi spre agentul Bellamy. Când Dumnezeu scăpa lucrurile de sub control, numai Guvernul putea să pună piciorul în prag.

— Liniște, vă rog! Liniște! strigă Martin Bellamy cu fața spre mulțime.

Își netezi costumul gri imaculat. Dintre toți cei adunați în biserică părea a fi singurul care nu asuda, nu suferea de aerul închis și de căldura sufocantă. Fapt care mai domoli spiritele.

— Nu m-aș mira ca tot ce se întâmplă acum să fie din vina Guvernului! spuse Fred Green. Nu m-aș mira defel dacă am afla, după ce se liniștesc lucrurile, că Guvernul și-a băgat coada în asta. Chiar dacă n-ați încercat să-i aduceți pe toți de pe lumea cealaltă, pun pariu că băieții de la Pentagon au înțeles cât de avantajos e să-i reînvie pe soldații țării.

Fred strânse din buze, pregătindu-și următorul argument. Desfăcu brațele, de parcă ar fi vrut să-i facă pe toți să fie de acord cu el.

— Înțelegeți ce vreau să spun? Trimiți o armată la război și, poc, unul dintre soldați e împușcat. Apeși pe un buton sau îi faci o injecție și, hopa, e din nou pe picioare, cu arma în mână, și se repede la ticălosul care tocmai l-a omorât! Asta e arma Judecății de Apoi!

Oamenii încuviințară din cap, semn că Fred îi convinsese sau cel puțin îi făcuse să intre la bănuieli.

Agentul Bellamy așteptă ca vorbele bătrânului să fie rumegate de mulțime.

— Într-adevăr, domnule Green, o armă a Judecății de Apoi, începu el. O armă pe care numai în coșmaruri o poți vedea. Gândiți-vă – mort de-a binelea, din nou viu în secunda următoare, gata să mai încasezi un glonț. Câți dintre voi, oameni buni, s-ar înrola în armată pentru așa ceva? Eu, unul, sigur nu… Nu, domnule Green, Guvernul nostru, oricât de puternic ar fi, controlează acest fenomen tot atât de mult pe cât controlează soarele. Tot ce putem face e să încercăm să nu ne lăsăm copleșiți de el. Să încercăm să găsim o soluție.

Un cuvânt potrivit: *soluție*. Un cuvânt sigur, în dosul căruia te adăpostești când intri în panică. Genul de cuvânt pe care-l folosești ca să dai la pace cu părinții.

Mulțimea se uită din nou la Fred Green, care nu le oferise ceva pe măsura unei *soluții*. Fred stătea acolo, în mijlocul lor, bătrân, mic și furios.

Pastorul Peters trecu, impozant, în dreapta agentului Bellamy.

Agentul Bellamy era tot ce-i displăcea mai mult unui guvern: un funcționar onest. Un guvern trebuie să le spună oamenilor că știe mai mult decât ei. Dacă nici Guvernul nu are răspunsurile la întrebări, cine naiba le are? Guvernul trebuie să aibă măcar buna-cuviință să mintă. Să pretindă că are totul sub control. Să pretindă că, în orice moment, poate veni cu o soluție miraculoasă, lovitura militară decisivă sau, în cazul Celor-care-se-întorc, cu o simplă conferință de presă în care președintele să stea lângă un șemineu, îmbrăcat într-un pulover,

fumând o pipă, și să spună, cu un glas moale, liniștitor: „Am răspunsurile de care aveți nevoie și vă asigur că totul e în regulă“.

Agentul Bellamy însă nu știa nimic în plus față de ceilalți și nici nu-i era rușine cu asta.

— Prostul dracului! exclamă Fred, se răsuci pe călcâie și plecă, mulțimea străduindu-se să-i facă loc.

După plecarea lui Fred Green, lucrurile se calmară, potrivit obiceiului celor din Sud. Fiecare vorbi, adresând întrebări agentului și pastorului. Întrebările erau cele ușor de anticipat; pentru toți oamenii, de pretutindeni, din fiecare țară, din fiecare biserică, primărie, sală, forum de pe web sau *chat room*, întrebările erau la fel. Aceleași întrebări erau puse de atâtea ori, de atâția oameni, încât deveneau plictisitoare.

Iar răspunsurile la întrebări – *nu știm, mai dați-ne timp, vă rugăm să aveți răbdare* – erau la fel de plictisitoare. În acest efort, predicatorul și trimisul Biroului alcătuiau echipa perfectă. Unul făcea apel la datoria spirituală. Celălalt, la datoria civică. Dacă n-ar fi alcătuit echipa perfectă, e greu de spus cum ar fi reacționat mulțimea la apariția familiei Wilson.

Familia Wilson veni din cantina aflată în spatele bisericii. Se făcea o săptămână de când stătea acolo. Mai mult ascunsă. Evitând să se vorbească despre ea.

Jim și Connie Wilson, împreună cu cei doi copii, Tommy și Hannah, erau rușinea și ocara orașului Arcadia.

În Arcadia nu se comiteau crime.

Cu o singură excepție. Cu ani în urmă, într-o noapte, familia Wilson fusese împușcată mortal în propria-i casă, fără ca făptașul să fie descoperit. Se vehiculaseră tot felul de teorii. La început, se vorbise despre un vagabond pe nume Ben Watson. Nu avea casa lui și se muta dintr-un oraș într-altul ca o pasăre migratoare. În Arcadia venea de obicei iarna și își făcea culcușul prin hambare, încercând să nu atragă prea mult atenția asupra lui. Nimeni nu-l știa să fie violent, iar când familia Wilson fusese ucisă, Ben Watson se afla la depărtare de două ținuturi, închis într-o celulă pentru deranjarea liniștii publice în urma unei beții de pomină.

Apoi apăruseră alte și alte teorii, din ce în ce mai greu de crezut. Despre o legătură amoroasă secretă – pusă pe seama lui Jim sau a lui Connie –, teorie care nu rezistă mult dat fiind că Jim putea fi văzut numai la serviciu, biserică și acasă, iar Connie putea fi văzută numai acasă, la biserică și alături de copii. În plus, adevărul era că Jim și Connie se iubeau din liceu și nimic nu-i putea despărți.

A călca pe alături pur și simplu nu era în ADN-ul dragostei lor.

Cât trăise, familia Wilson își petrecuse o mare parte din timp cu Lucille. Jim, deloc genul de om care să se intereseze prea mult de

arborele genealogic, o crezuse pe cuvânt când Lucille îl anunțase că au o rudă în comun, o mătușă (al cărei nume nu și-l amintea), și că ar vrea să-i facă o vizită.

Nimeni nu refuză șansa ca familiei să i se mai adauge un membru.

Pentru Lucille – iar acesta e un lucru pe care a vrut să-l înțeleagă mulți ani după moartea familiei Wilson –, a-i vedea pe Jim și Connie cum trăiesc, cum muncesc și își cresc copiii era șansa de a vedea viața pe care ar fi putut s-o aibă și ea. Viața pe care i-o răpise moartea lui Jacob.

Cum să nu-i considere familia ei, cum să nu-i considere o parte din lumea ei?

În anii lungi de după uciderea familiei Wilson, lumea ajunsese la concluzia – în tăcere, fără vorbe, cum acceptă locuitorii micilor așezări – că făptașul nu putea fi din Arcadia. Altcineva trebuia să fie. Numai restul lumii putea face așa ceva, putea găsi această parte secretă, deosebită, a hărții unde oamenii își duceau viața tihnită, putea da buzna aici ca să pună capăt păcii și liniștii dintotdeauna.

Mulțimea privi în tăcere, gânditoare, cum membrii familiei apărură unul câte unul pe ușa din spatele bisericii. Jim și Connie intrară primii; Tommy și Hannah îi urmară fără zgomot. Mulțimea se despărți precum aluatul.

Jim Wilson era tânăr, de-abia trecut de 35 de ani, cu părul blond, umerii lați și o bărbie pătrată, țeapănă. Arăta ca un om care construiește mereu ceva. Care produce mereu ceva. Care contribuie la progresul lent al umanității în dauna foamei perpetue a entropiei. Tocmai de aceea îl și iubiseră concetățenii, cât trăise. Fusese ceea ce se aștepta de la locuitorii Arcadiei: politicos, harnic, manierat, sudist. Acum însă, fiind unul dintre Cei-care-se-întorc, le amintea tuturor de ceea ce nu știuseră că ar putea fi.

— Vă apropiați de marea întrebare, spuse Jim cu o voce joasă. Întrebarea pe care ați pus-o mai devreme și ați lăsat-o fără răspuns. Ce veți face cu noi.

— Hei, ușurel, interveni pastorul Peters. Nu există „ce vom face cu voi“. Sunteți oameni. Trebuie să locuiți undeva. Avem loc pentru voi.

— Nu pot rămâne aici la nesfârșit, zise cineva, câțiva din jur grăbindu-se să-i dea dreptate. Trebuie să-i rezolvăm într-un fel.

— Eu voiam doar să vă mulțumesc, spuse Jim Wilson.

Intenționase să spună mai multe, dar nu-și mai aducea aminte – acum, că întreaga populație a Arcadiei îl fixa cu privirea. Unii mai puțin prietenoși decât alții.

— Voiam… voiam doar să vă mulțumesc, repetă el, apoi se întoarse și, luându-și familia cu el, ieși pe același drum pe care venise.

După plecarea familiei Wilson, mulțimea păru că nu mai știe ce să întrebe, ce să spună sau de la ce a început discuția. Se agită,

mormăind și șușotind, dar fără folos. Brusc, toți se simțiră obosiți și împovărați.

Agentul Bellamy îi reasigură că se va găsi o soluție și oamenii începură să părăsească agale biserica. Dădu mâna cu ei, le zâmbi și, la insistențele lor, le spuse că se va strădui să înțeleagă de ce se întâmplă toate astea și că va rămâne acolo „până se vor lămuri lucrurile“.

Asta și așteptau oamenii de la guvern, să lămurească lucrurile, drept care, pe moment, uitară de temeri și bănuieli.

La sfârșit mai erau doar pastorul, soția lui și familia Wilson, care, nevrând să complice și mai mult situația, rămăsese în cantina din spatele bisericii – departe de ochii și amintirile celorlalți –, de parcă nu s-ar fi întors niciodată.

— Îmi închipui ce-a fost la gura lui Fred, spuse Harold când Lucille urcă în camionetă.

Lucille se luptă cu centura de siguranță a lui Jacob, gâfâind și smucind de ea.

— Sunt atât de… atât de… nehotărâți! replică Lucille, clicul centurii întărindu-i vorbele.

Încercă să lase jos geamul. Reuși, după ce trase de câteva ori de clapă, și își încrucișă brațele.

Harold răsuci cheia de contact. Motorul începu să duduie.

— Jacob, după cum se vede, mămica ta iar și-a mușcat limba. Probabil că a stat acolo tot timpul fără să spună nimic. Am dreptate?

— Da, tăticule, răspunse Jacob ridicând ochii spre el și zâmbind.

— Termină, zise Lucille. Terminați, amândoi!

— N-a avut ocazia să se folosească de vorbele ei pompoase și știi cât de mult o doare asta. Îți amintești?

— Da, tăticule.

— Să știți că nu intru în jocul vostru, spuse Lucille căznindu-se să nu râdă. Acum cobor și n-o să mă mai vedeți niciodată.

— A folosit cineva vreun cuvânt pompos?

— Judecata de Apoi, răspunse Jacob.

— A… Ăsta da. „Judecata de Apoi“ vine atunci când petreci prea mult timp la biserică. De asta nu intru eu acolo.

— Harold Hargrave!

— Ce mai face pastorul? E un tip cumsecade, din Mississippi, chiar dacă o dă înainte cu religia.

— Mie mi-a dat o bomboană, zise Jacob.

— Frumos din partea lui, nu? aprecie Harold, chinuindu-se să țină din scurt mașina pe drumul întunecat, spre casă. E un tip cumsecade, nu?

În biserică era liniște acum. Pastorul Peters intră în micul lui birou și se așeză la masa din lemn negru. În depărtare, o furgonetă hurducăia pe stradă. Totul era simplu și asta conta. Scrisoarea era în

sertar, sub un teanc de cărți, tot felul de hârtii pe care trebuia să le semneze, predici la care mai lucra și tot talmeș-balmeșul care pune stăpânire, încet, pe un birou. Într-un colț, un lampadar vechi împrăștia o lumină chihlimbarie, difuză, în toată încăperea. Pereții erau acoperiți cu corpuri de bibliotecă, înțesate cu cărți. În ultimele zile însă, cărțile nu-l alinau prea mult. O singură scrisoare stricase tot ce construiseră cărțile, alungase toată tihna pe care o asigurau cuvintele.

Iată ce conținea scrisoarea:

Stimate domnule Robert Peters,

Biroul Internațional al Celor-care-se-întorc dorește să vă informeze că sunteți căutat de unul dintre ei, cu numele de Elizabeth Pinch. Potrivit politicii noastre, oferim informații doar familiilor Celor-care-se-întorc. În majoritatea cazurilor, aceste persoane își caută mai întâi familiile, domnișoara Pinch însă și-a exprimat dorința de a lua legătura cu dumneavoastră. În conformitate cu Codul 17, Articolul 21 din Regulament, sunteți înștiințat prin prezenta scrisoare.

Pastorul Peters privi lung scrisoarea, nesigur, cum fusese și când o citise prima oară, de tot ce i se întâmplase în viață.

Jean Rideau

— Ar trebui să stai cu o femeie tânără. Ca să țină pasul cu tine în toată tevatura asta, îi spuse ea lui Jean și se așeză pe patul mic, din fier, gâfâind. Acum ești celebru. Eu sunt doar o femeie bătrână și nu vreau să te încurc.

Tânărul sculptor traversă camera și îngenunche lângă ea. Își lăsă capul în poala ei și îi sărută palma, gest care o făcu și mai conștientă de zbârciturile și petele cafenii care-i apăruseră pe mână în ultimii ani.

— Numai datorită ție, zise el.

Făcuse parte din viața ei mai bine de treizeci de ani – de când femeia se chinuia să termine facultatea, cu atâta timp în urmă, și descoperea opera unui sculptor ignorat, care fusese călcat de o mașină într-o noapte de vară înmiresmată, în Parisul anului 1921 –, iar acum avea parte de el, nu numai de dragostea lui, ci și de trupul lui, de tot. Și asta o înspăimânta.

Afară strada în sfârșit se liniștise. Mulțimea fusese împrăștiată de poliție.

— Dac-aș fi fost celebru cu ani în urmă, poate că și viața ar fi fost altfel.

— Artiștii plastici sunt apreciați doar postum, răspunse ea, mângâindu-l pe păr. Nimeni nu se aștepta ca un sculptor să revină ca să se bucure de recunoașterea binemeritată.

Femeia petrecuse ani în șir studiindu-i opera, viața, fără să-și închipuie că va fi vreodată aici, cu el, așa, simțindu-i mirosul, pipăindu-i barba țepoasă pe care sculptorul și-o dorise cu disperare, dar care era atât de rară. Stăteau până noaptea târziu discutând despre orice în afară de arta lui. Presa se ocupa îndeajuns de ea. „Jean Rideau: Întoarcerea artiștilor plastici“, suna unul dintre titlurile cele mai inspirate.

Era primul reprezentant al avalanșei de artiști, se susținea în articol. „S-a întors un sculptor de geniu! Nu mai e mult și maeștrii vor fi alături de noi!“

Așadar, era celebru acum. Sculpturile pe care le făcuse cu aproape o sută de ani în urmă, sculpturi care niciodată nu se vânduseră cu mai mult de câteva sute de franci, se vindeau acum pe milioane. Plus admiratorii.

Dar Jean n-o voia decât pe Marissa.

— Tu m-ai ținut în viață, spuse el, frecându-și nasul de poala ei, ca un motan. Tu mi-ai ținut opera în viață când nimeni nu mă mai știa.

— Atunci sunt impresara ta, zise ea și își îndepărtă cu încheietura mâinii șuvițele de păr rebele de pe față – părul care încărunțea și se rărea pe zi ce trece. Asta sunt eu?

Jean ridică spre ea ochii lui albaștri, calmi – chiar și din fotografiile alb-negru, decolorate, pe care le studiase ani întregi, femeia își dăduse seama

că aveau această nuanță frumoasă, deosebită, de albastru.

— Nu mă deranjează vârstele noastre, răspunse el. Eram doar un sculptor de duzină. Acum știu că arta mea a fost predestinată să mă aducă la tine.

Apoi o sărută.

5

Începuse simplu, cum încep cele mai multe operațiuni de anvergură, doar cu un automobil Crown Victoria în care urcaseră un funcționar guvernamental și doi soldați prea tineri, plus un telefon mobil. Dar nu fusese nevoie decât de o convorbire telefonică și de câteva zile în care să fie instalat mobilierul pentru ca Bellamy să-și inaugureze cartierul general în școala rămasă fără elevi, fără profesori, dar asaltată de un număr din ce în ce mai mare de automobile, furgonete și angajați ai Biroului.

Biroul pusese la punct un plan pentru Arcadia. Izolarea care sufocase economia orașului de-a lungul întregii lui existențe era exact ce-i trebuia Biroului. Firește, hotelurile, restaurantele, ca și celelalte facilități și resurse din Whiteville, puteau fi oricând folosite de Birou, dar ce făcea cu oamenii? Aproape 15 000, fără a mai pune la socoteală autostrada și drumurile care trebuia închise cât de curând.

Nu. Arcadia era cea mai apropiată de ideea unui oraș inexistent, cu doar o mână de locuitori, nici unul mai cunoscut. Doar fermieri și morari, mecanici, mașiniști și zileri, precum și alți cetățeni care își duceau traiul de pe o zi pe alta. „Nici o persoană căreia să i se simtă lipsa.“

Cel puțin așa se exprimase colonelul.

Colonelul Willis. Gândindu-se la el, Bellamy simți un nod în stomac. Știa prea puține lucruri despre colonel și asta îl neliniștea. Într-o epocă a informațiilor, e periculos să te încrezi într-o persoană care nu poate fi găsită pe Google. Dar Bellamy avu timp să se gândească la asta de-abia spre miezul nopții, după ce ajunse la hotel, până să adoarmă. Îndatoririle de zi cu zi, mai ales discuțiile cu locuitorii Arcadiei, îl solicitau din plin.

Sala de clasă era mică și mirosea a mucegai, vopsea cu plumb și timp.

— Mai întâi de toate, există vreun lucru ieșit din comun despre care ați vrea să vorbim? întrebă el, lăsându-se pe spătarul scaunului, cu carnețelul pe genunchi.

— Nu, răspunse Lucille. Pe moment nu-mi vine nimic în minte.

Jacob încuviință din cap, atent mai mult la acadeaua din mână.

— Dar presupun că-mi veți pune întrebările în așa fel încât să-mi dau seama că poate se întâmplă ceva ieșit din comun, continuă Lucille. Îmi închipui că vă pricepeți la interogatorii.

— Aș zice că nu e termenul cel mai potrivit.

— S-ar putea. Îmi cer scuze.

Lucille își linse vârful degetului mare și șterse o urmă de acadea de pe fața lui Jacob. Îl îmbrăcase frumos pentru întrevederea cu agentul Bellamy. Costum negru, nou. Cămașă albă, lucioasă, nouă. Pantofi noi. Chiar și șosete noi, iar Jacob se străduia să nu se murdărească, ascultător ca întotdeauna.

— Îmi cam place să mă joc cu cuvintele, adăugă Lucille. Numai că uneori nu sună tocmai potrivit, chiar dacă intenția mea e să mă exprim puțin mai pretențios.

Lucille termină de șters fața lui Jacob și se concentră asupra propriei sale persoane. Își netezi părul lung, argintiu. Își examină mâinile palide și constată că sunt curate. Își îndreptă rochia, schimbându-și poziția pe scaun ca să-și tragă tivul mai jos – ceea ce nu înseamnă că tivul rochiei crem ar fi fost prea sus, Doamne ferește!, ci doar ca să arate, ca orice femeie respectabilă aflată în compania unor persoane mai puțin cunoscute, că își dă toată silința să se comporte cu modestie și decență.

Decență era unul dintre cuvintele pe care i se părea că nu le folosește îndeajuns în discuțiile cu alții.

— Decență, mormăi ea și își netezi gulerul rochiei.

— Unii spun că au probleme cu somnul, zise Bellamy, luând carnețelul de pe genunchi și așezându-l pe catedră.

Nu se așteptase ca un învățător dintr-un oraș atât de mic să aibă o catedră atât de mare, dar, dacă se gândea mai bine, toate lucrurile aveau o explicație.

Bellamy se aplecă în față și verifică dacă îi merge reportofonul. Își notă ceva în carnețel, așteptând ca Lucille să reacționeze la cuvintele lui, dar își dădu seama că, fără să dea mai multe explicații, nu va primi nici o reacție. Scrise cuvântul *ouă* în carnețel ca să arate că nu stă degeaba.

— Nu e vorba că Cei-care-se-întorc ar avea somnul agitat, începu el, încercând din nou să vorbească mai rar, ca sudiștii. Ci că dorm foarte puțin. Nu se plâng că sunt obosiți sau epuizați, dimpotrivă, unii chiar stau treji zile în șir, apoi se odihnesc doar câteva ore și se refac complet.

Bellamy se lăsă din nou pe spătarul scaunului, apreciind calitatea lui la fel cum apreciase și calitatea catedrei.

— Adevărul e că mergem pe bâjbâite, continuă el. Tocmai de aceea purtăm discuțiile acestea, ca să ne dăm seama ce e anomalie și ce nu. Vrem să știm tot atât de multe despre Cei-care-se-întorc ca și despre ceilalți.

— Întrebarea dumneavoastră se referă la mine sau la Jacob? spuse Lucille făcând ochii roată prin sala de clasă.

— Într-un fel, la amândoi. Dar, pe moment, vorbiți-mi despre dumneavoastră, doamnă Hargrave. Ați avut vreodată probleme cu somnul? Coșmaruri? Insomnie?

Lucille se foi pe scaun. Apoi privi spre fereastră. O zi însorită. Multă lumină, miros de primăvară, ce anunța o vară umedă. Oftă și își frecă mâinile. Apoi și le împreună și le lăsă în poală. Dar mâinile nu se arătară mulțumite acolo, drept care Lucille își netezi rochia și își trecu un braț pe după umerii fiului, așa cum trebuie să facă orice mamă, gândi ea.

— Nu, răspunse ea într-un târziu. Cincizeci de ani n-am închis un ochi. În fiecare noapte am stat în capul oaselor, trează. În nici o zi n-am avut stare, mereu trează. De parcă singurul lucru pe care-l puteam face era să stau trează. Am fost bolnavă de trezie… Acum însă dorm în fiecare noapte. Liniștită. Mai profund și mai sănătos decât mi-am închipuit sau mi-am amintit că ar fi posibil.

Zâmbi și își lăsă din nou mâinile în poală. De data aceasta, mâinile rămaseră nemișcate.

— Acum dorm cum trebuie. Închid ochii și, când se deschid de bunăvoie, văd soarele. Cum cred că e normal.

— Dar Harold? El cum doarme?

— Foarte bine. Doarme dus. Cum a făcut-o și o va face întotdeauna.

Bellamy își notă în carnețel. *Suc de portocale. Biftec (poate)*. Apoi tăie cuvântul biftec și scrise *carne de vită tocată*.

— Tu ce crezi despre toate astea? îl întrebă el pe Jacob.

— Nu cred nimic, domnule agent.

— Nu ți se pare ciudat? Toate întrebările astea, toate testele astea, toți oamenii ăștia care fac atâta zarvă în jurul tău…

Jacob ridică din umeri.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

Jacob repetă gestul, umerii ajungându-i aproape de urechi, încadrându-i fața mică, pufoasă. Preț de o clipă, băiatul arătă ca o pictură, din uleiuri și tehnici vechi. Cămașa i se strânse în jurul urechilor. Părul castaniu păru că-i acoperă ochii. Apoi, parcă anticipând ghiontul dat de mama lui, spuse:

— Nu neapărat, domnule agent.

— Atunci pot să te întreb altceva? Ceva mai greu?

Jacob ridică ochii spre Lucille; pe fața ei văzu un amestec de surpriză și aprobare.

— Cred că da. Vreți să vă spun o glumă? întrebă el, cu o privire limpede, concentrată. Știu multe glume bune.

Agentul Bellamy își încrucișă brațele și se aplecă spre el.

— Vreau. S-o auzim.

Lucille se rugă din nou în gând – *Te rog, Doamne, nu cea cu castorul.*

— De ce are coadă elefantul?

Lucille își ținu răsuflarea. Orice glumă cu elefanți putea fi deocheată.

— Ca să nu se termine brusc! spuse Jacob înainte ca Bellamy să se gândească la un răspuns, apoi se plesni peste coapsă și râse ca un bătrân.

— Nostim, zise Bellamy. De la tăticul o știi?

— Spuneați că aveți o întrebare mai grea pentru mine.

Jacob privea spre fereastră, ca și cum ar fi așteptat pe cineva.

— A, da. Știu că ți s-a mai pus. Știu că ți s-a pus de atâtea ori că te-ai săturat s-o tot auzi. Chiar și eu ți-am pus-o, dar trebuie s-o repet. Care-i primul lucru pe care ți-l amintești?

Jacob rămase tăcut.

— Îți amintești că ai fost în China?

Jacob înclină din cap și, ciudat, Lucille nu-i făcu observație. Amintirile Celor-care-se-întorc o interesau la fel de mult ca pe toți ceilalți. Din inerție, fu cât pe-aci să-i dea un ghiont ușor ca să-l facă să vorbească, dar se opri la timp. Își lăsă mâna la loc, în poală.

— Îmi amintesc că m-am trezit. Lângă apă. Lângă râu. Știam că am să dau de bucluc.

— De ce?

— Fiindcă știam că mămica și tăticul habar n-au unde sunt. Când am văzut că nu sunt cu mine, m-am speriat și mai tare. Nu că dau de bucluc, ci că nu sunt cu mine. Credeam că tăticul e undeva, pe aproape. Dar nu era.

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

— Au venit niște oameni. Niște chinezi. Vorbeau chinezește.

— Pe urmă?

— Pe urmă au venit două femei care vorbeau caraghios, dar s-au purtat frumos. Nu știam ce spun, dar mi-am dat seama că-mi vor binele.

— Mda, făcu Bellamy. Înțeleg ce vrei să spui. E ca atunci când un doctor sau o asistentă îmi spun ceva pe limba lor. Nu înțeleg mai nimic, dar, după cum vorbesc, îmi dau seama că-mi vor binele… Este extraordinar cât de multe poți spune despre o persoană doar după felul în care vorbește. Am dreptate, Jacob?

— Aveți, domnule agent.

În continuare discutară despre ce se întâmplase după ce Jacob fusese găsit lângă râu, în satul acela mic, de pescari, aproape de Beijing. Băiatul era încântat să-și spună întreaga poveste. Se vedea ca pe un aventurier, un erou pornit într-o călătorie plină de peripeții. Da, se speriase tare, dar numai la început. Pe urmă i se păruse chiar amuzant. Se afla într-o țară ciudată, cu oameni ciudați, cu mâncare ciudată, cu care, slavă Domnului, se obișnuise repede. Chiar și acum, în timp ce stătea aici, cu trimisul Biroului și mămica lui iubitoare,

simțea cum stomacul îi cerea mâncare chinezească adevărată. Nu-și amintea cum se numeau felurile de mâncare pe care le gustase. Dar știa mirosurile, gusturile, esența fiecăruia.

Jacob vorbi mult despre mâncarea din China, despre cât de drăguți fuseseră oamenii cu el. Până și oficialitățile – ca și soldații care le însoțeau – îl trataseră cu blândețe, de parcă ar fi fost unul de-al lor. Îi dăduseră atâta mâncare încât simțise că-i plesnește stomacul, în tot acest timp privindu-l cu nedumerire și uimire.

Urmase călătoria îndelungată, cu avionul, de care nu se temuse absolut deloc. Dintotdeauna își dorise să zboare cu avionul; și iată că acum zburase aproape optsprezece ore. Însoțitorii de bord fuseseră cumsecade, dar nu la fel de cumsecade pe cât fusese agentul Bellamy, la prima lor întâlnire.

— Zâmbeau mai tot timpul, zise Jacob, gândindu-se la însoțitorii de bord.

Toate aceste lucruri le povesti mamei și agentului. Nu chiar cu atâta elocvență, ci doar simplu:

— Mi-a plăcut de toți. Și lor le-a plăcut de mine.

— Se pare că te-ai distrat de minune în China.

— Da, domnule agent. Mi-a plăcut mult acolo.

— Asta e bine. E foarte bine.

Agentul Bellamy nu mai lua notițe. Lista de cumpărături era completă.

— Te-au obosit toate întrebările astea, Jacob?

— Nu, domnule agent. E OK.

— Atunci am să-ți mai pun una, ultima. Și vreau să te gândești bine înainte de a răspunde, da?

Jacob termină acadeaua. Se îndreptă de spate, fața lui mică și palidă devenind foarte serioasă. Arăta ca un mic politician bine îmbrăcat – în costumul lui negru și cămașa albă.

— Ești un băiat și jumătate, Jacob. Știu că ai să te străduiești.

— Așa e, adăugă Lucille, mângâindu-l pe cap.

— Îți amintești ceva de dinainte de China?

Tăcere.

Lucille își trecu brațul pe după umerii lui Jacob și îl trase spre ea.

— Domnul Martin Bellamy nu-ți vrea răul și nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei. E doar curios. Ca și mămica ta. De fapt, la mine e boală veche, vreau să știu tot ce se petrece.

Lucille zâmbi și îl gâdilă ușor la subsuoară.

Jacob chicoti.

Lucille și agentul Bellamy așteptară.

Lucille îl frecă ușor pe spate, de parcă ar fi vrut să invoce spiritele memoriei lui. Regreta că nu e și Harold aici. Ar fi fost de ajutor dacă l-ar fi atins și Harold, tatăl lui, pe spate, ca să-i arate că e alături de el.

Dar Harold se înfuriase din nou pe „Guvernul ăsta plin de imbecili“ și azi nu se putea discuta cu el – se purta exact ca atunci când Lucille încerca să-l tragă după ea la biserică, de sărbători –, motiv pentru care hotărâse să rămână în camionetă cât Lucille și Jacob discutau cu trimisul Biroului.

Agentul Bellamy își lăsă carnețelul pe catedră ca să-i arate băiatului că nu era vorba numai de ceea ce voiau să știe autoritățile. El chiar era interesat de experiențele prin care trecuse Jacob. Băiatul îi fusese simpatic din prima clipă și simțea că simpatia era reciprocă.

După ce tăcerea se prelungi mai mult decât era nevoie, agentul Bellamy spuse:

— Nu-i nimic, Jacob. Nu e nevoie să…

— Fac ce mi se spune, replică Jacob. Încerc să fac ce mi se spune.

— Sunt sigur de asta, zise agentul Bellamy.

— Nu voiam să dau de bucluc. În ziua aceea, la râu.

— În China? Unde te-au găsit?

— Nu, răspunse Jacob după o pauză și își lipi genunchii de piept.

— Ce-ți amintești din ziua aceea?

— N-am vrut să mă port cum nu trebuie.

— Știu.

— Pe cuvânt.

Lucille plângea acum, în tăcere. Tremura, ca o salcie în bătaia vântului de martie. Se scotoci prin buzunare și găsi câteva șervețele cu care să se șteargă la ochi.

— Zi mai departe, spuse ea cu o voce gâtuită.

— Îmi amintesc apa. Era doar apă. Mai întâi râul de acasă, pe urmă a dispărut. Numai că eu nu știam. S-a întâmplat, pur și simplu.

— Nimic între una și alta?

Jacob ridică din umeri.

Lucille se șterse la ochi din nou. Simțea o greutate pe suflet, dar nu știa ce anume era. Reuși cu greu să nu cadă de pe scaunul mult prea mic. Ar fi fost prea de tot – Martin Bellamy nevoit să ajute o bătrână care s-a pierdut cu firea și a căzut de pe scaun. Drept care, păstrând eticheta, încercă să se adune, chiar în clipa în care puse întrebarea de care părea că depinde toată viața ei:

— Dragul meu, n-a fost nimic înainte să te trezești? Între momentul în care… ai adormit și momentul în care te-ai trezit? O lumină caldă, puternică? O voce? N-a fost nimic?

— Care-i medicamentul preferat al unui papagal? întrebă Jacob.

În loc de răspuns se așternu tăcerea. Tăcerea și un băiețel prins între ceea ce nu era în stare să spună și ceea ce voia mama lui.

— Papaverina, zise el când nu primi nici un răspuns.

— Fain băiat aveți, remarcă agentul Bellamy.

Jacob ieșise – era în sala de alături, în compania unui soldat tânăr

de prin Midwest. Lucille și agentul Bellamy îi vedeau prin ferestruica din ușa dintre cele două săli. Pentru Lucille era important să nu-l scape din ochi.

— E o adevărată binecuvântare, spuse ea după o pauză, mutându-și privirea de la Jacob la agentul Bellamy și la mâinile ei mici, subțiri, din poală.

— Mă bucur că totul merge atât de bine.

— Da, merge bine, zise Lucille.

Zâmbi, privindu-și în continuare mâinile. Apoi, de parcă în sfârșit ar fi găsit soluția unei enigme, se îndreptă de spate, iar zâmbetul îi crescu și deveni atât de mândru încât de-abia atunci agentul Bellamy observă cât de fragil și anemic fusese.

— Sunteți pentru prima oară aici, domnule agent? În Sud, vreau să spun.

— Aeroporturile se pun la socoteală?

Agentul Bellamy se aplecă înainte și își împreună mâinile pe catedra impresionantă. Simți că se apropia ceva interesant.

— Nu cred.

— Sunteți sigură? Am aterizat pe aeroportul din Atlanta și am decolat de acolo de nu știu câte ori. E ciudat, dar am sentimentul că toate avioanele cu care am călătorit au făcut escală în Atlanta. Odată am luat avionul din New York spre Boston și am oprit trei ore în Atlanta. Nu mai țin minte de ce.

Lucille râse scurt.

— Cum se face că nu sunteți însurat, domnule agent? Cum se face că nu aveți propria familie?

Bellamy ridică din umeri.

— Cred că nu s-a nimerit.

— Ar trebui să faceți în așa fel încât să se nimerească, replică Lucille și dădu să se ridice, dar se răzgândi imediat. Păreți a fi un om cumsecade. Lumea asta are nevoie de cât mai mulți oameni ca dumneavoastră. Ar trebui să găsiți o tânără care să vă facă fericit și să aveți copii împreună.

Lucille continua să zâmbească, deși zâmbetul ei, observă agentul Bellamy, era parcă mai întunecat.

Apoi femeia oftă și se ridică în picioare, se apropie de ușă și se asigură că Jacob era în sala alăturată.

— Cred că am ratat Festivalul Căpșunelor, domnule agent, zise ea cu o voce joasă, uniformă. Are loc în perioada asta, în Whiteville. În fiecare an, de nu mai știu când. Poate că, pentru cineva care vine dintr-un oraș mare, ca dumneavoastră, nu e mare lucru, dar nouă ne place… Cum arată și numele, e legat de căpșune. Mulți au uitat, dar a fost o vreme când mulți fermieri cultivau căpșuni pe suprafețe mari și câștigau destul de bine. Acum se întâmplă mai rar – aproape toate

fermele pe care le știam în copilărie au dispărut. Câte au mai rămas le numeri pe degetele de la o mână. Cred că ferma Skidmore de lângă Lumberton încă mai supraviețuiește… dar nu sunt sigură.

Veni aproape, se opri în spatele scaunului ei și se uită lung la agentul Bellamy. Între timp, acesta se ridicase de la catedră și schimbarea poziției lui părea s-o descumpănească. Agentul arătase aproape ca un copil, așa cum stătea acolo. Acum era din nou adult. Un adult dintr-un oraș mare, îndepărtat. Un adult care nu mai fusese copil de foarte mulți ani.

— Durează tot week-end-ul, continuă ea. Și, cu fiecare an, devine tot mai important, dar chiar și la început oamenii de-abia așteptau să ia parte la el. Jacob era nerăbdător ca orice alt copil de vârsta lui. L-am dus la festival, cum să nu-l ducem! Până și lui Harold îi făcea plăcere să meargă acolo. Chiar dacă se prefăcea că nu – încă nu ajunsese s-o facă pe catârul, ca acum, înțelegeți ce vreau să spun. Și ce fericit era! De ce n-ar fi fost? Era tată, însoțit de unicul lui fiu la Festivalul Căpșunelor din Ținutul Columbus… Ce spectacol! Se purtau ca niște copii, amândoi. Era și o expoziție de câini. Dacă Jacob și Harold iubesc cu adevărat un animal, acesta e câinele. Dar expoziția de acolo nu aducea nici pe departe cu ce vezi la televizor. Era organizată după toate regulile. Câini unul și unul, nu de casă. Tărcați, copoi, de toate rasele. Doamne, ce frumoși erau! Harold și Jacob treceau de la o cușcă la alta. Și își dădeau cu părerea, care-i mai bun decât celălalt și de ce. Unul părea bun de vânătoare într-un loc anume, pe o vreme anume și pentru un animal anume.

Lucille era din nou numai zâmbet. Pe scenă, mândră, uitând de sine, întoarsă în 1966.

— Soare peste tot. Cerul atât de luminos și de albastru cum nu mai vezi în ziua de azi, adăugă ea clătinând din cap. Azi e prea multă poluare. Nu cred că mai e ceva care să fie cum a fost.

Apoi se opri brusc.

Se întoarse și privi pe ferestruică. Fiul ei era tot acolo. Jacob era viu. Avea tot opt ani. Era la fel de frumos.

— Lucrurile se schimbă. Dac-ați fi fost acolo, domnule agent, ați fi văzut cât de fericiți erau – Jacob și tăticul lui. Harold îl purta pe umeri jumătate de zi. Mă temeam să nu cadă din picioare. Atâta mers, de dimineață până seara. Dintr-un loc într-altul, fără încetare. Cu băiatul pe umeri aproape tot timpul, ca un sac de cartofi… Se jucau, amândoi. Când ajungeau la o tarabă, se uitau bine și își dădeau cu părerea despre ce era la vânzare. Pe urmă Jacob o lua la fugă și Harold se lua după el. Printre oameni, mai să-i culce la pământ, iar eu țipam după ei: „Potoliți-vă! Nu vă mai purtați ca niște animale!“.

Lucille îl privi lung pe Jacob, neștiind ce atitudine să adopte. În cele din urmă se arătă neutră, hotărâtă să aștepte.

— E o adevărată binecuvântare de la Dumnezeu, domnule agent, spuse ea rar. Și, doar fiindcă cineva nu înțelege scopul și sensul unei binecuvântări, nu înseamnă că-i mai puțin importantă… nu credeți?

Elizabeth Pinch

Știa că va veni. Nu trebuia decât să aștepte și să creadă. Întotdeauna fusese mai bun decât se considerase el însuși, mai disciplinat, mai isteț. Era tot ceea ce nu credea că este.

Fusese cât pe-aci să-l găsească. Înainte să fie prinsă, ajunsese până în Colorado. Un șerif din partea locului o văzuse la un popas de pe autostradă. Fusese luată de un camionagiu care se arăta fascinat de Cei-care-se-întorc și îi pusese o grămadă de întrebări despre moarte. Văzând că nu-i răspunde la întrebări, o lăsase în dreptul popasului unde toți cei care o văzuseră o trataseră cu circumspecție.

Fusese transferată mai întâi în Texas, unde îi întrebase, iar și iar, pe cei de la Birou:

— Mă puteți ajuta să-l găsesc pe Robert Peters?

După ce o ținuseră un timp în Texas, o trimiseseră în Mississippi, de unde era de loc, și o plasaseră într-un centru împreună cu alții ca ea, sub paza unor oameni înarmați.

— Trebuie să-l găsesc pe Robert Peters, le spunea ea de fiecare dată.

— Nu-i aici! i se răspundea, de cele mai multe ori în batjocură.

Dar știa că va veni după ea. Așa simțea ea.

O va găsi și totul va fi așa cum trebuia să fie.

6

Pastorul Peters bodogănea în timp ce lovea tastele cu năduf. Numai Dumnezeu știa cât de mult îi displăcea să scrie pe computer.

Deși pastorul era încă tânăr, de-abia împlinise 43 de ani – în fine, cât de cât tânăr –, computerul nu era punctul lui forte. Avusese ghinionul să facă parte dintr-o generație pentru care era computerelor încă nu începuse, cu alte cuvinte, nu avea rost să învețe să dactilografieze, dar apariția lor se apropia cu pași mari, obligând-o să sufere că nu înțelege QWERTY și aranjamentul tastelor. Pastorul bătea doar cu două degete, ca o insectă uriașă, dependentă de computer.

Cioc. Cioc-cioc. Cioc, cioc, cioc, cioc-cioc, cioc.

De patru ori începuse scrisoarea. Și de cinci ori o șterse – adăuga și momentul în care șterse tot și, frustrat, închisese computerul.

Problema, pentru unul ca el, care de-abia nimerea literele, era că vorbele din cap se înșiruiau mult mai repede decât cele pe care degetele arătătoare reușeau, cu mari eforturi, să le scrie pe ecran. Dacă n-ar fi știut cum stau lucrurile, ar fi jurat pe orice teanc de cărți sfinte că literele de pe tastatură își schimbau poziția la fiecare cinci minute, derutându-l mereu. Sigur, ar fi putut să scrie de mână și apoi să transcrie pe computer, numai o dată, dar asta nu înseamnă că ar fi devenit mai priceput.

Soția lui intrase de câteva ori în birou, oferindu-se să scrie ea scrisoarea, cum făcea de multe ori, dar pastorul o refuzase politicos, cum nu făcea de multe ori.

— Nu pot să progresez dacă te las mereu pe tine, îi spusese el.

— Înțeleptul are și el limitele lui, replicase ea, nu ca o insultă, ci doar cu speranța într-un dialog, o discuție constructivă, cum le propusese chiar el locuitorilor Arcadiei nu cu multă vreme în urmă.

Pastorul fusese distant în ultimele săptămâni, cu precădere în ultimele zile, iar ea nu știa de ce.

— În cazul ăsta prefer să-i spun o „limită relativă“. Dacă reușesc să pun la treabă și celelalte degete, atunci… ai să vezi tu. Un adevărat fenomen! Un adevărat miracol!

Când soția lui începuse să dea ocol biroului, rugându-l să-i arate ce scrie, pastorul șterse iute cele câteva cuvinte prețioase care-i luaseră atâta timp.

— E un lucru pe care vreau să mi-l scot din minte. Nimic important, îi explicase el.

— Deci nu vrei să-mi spui despre ce e vorba…

— Nu-i nimic important, crede-mă.

— OK, replicase ea, ridicând mâinile, supusă, și îi zâmbise, semn că încă era calmă. Păstrează-ți secretele. Am încredere în tine.

Apoi plecase.

Scrisul pastorului devenise și mai poticnit după ce soția spusese că are încredere în el, dând de înțeles că, prin ceea ce scria, avea nevoie nu numai de încrederea ei, ci și să i se amintească de încrederea ei.

Era, într-adevăr, o consoartă foarte abilă.

În atenția celor interesați

Atât reușise să scrie. Doar începutul. Pufni furios, își șterse fruntea cu dosul mâinii și continuă.

Cioc. Cioc. Cioc-cioc. Cioc…

Vă scriu în legătură cu

Pastorul Peters se opri gânditor, dându-și seama de-abia acum că nu prea știa ce să întrebe.

Cioc-cioc-cioc…

Vă scriu în legătură cu situația domnișoarei Elizabeth Pinch. Am primit scrisoarea prin care mă înștiințați că domnișoara Pinch încearcă să mă găsească.

Șterge, șterge, șterge. Apoi:

Vă scriu în legătură cu situația domnișoarei Elizabeth Pinch.

Așa era mai aproape de adevăr. Se gândi să lase doar atât, să semneze și să pună scrisoarea la cutie. Printă pagina, hotărât. Apoi se lăsă pe spătarul scaunului și se uită la cuvinte.

Vă scriu în legătură cu situația domnișoarei Elizabeth Pinch.

Puse foaia de hârtie pe birou, luă un pix și tăie câteva cuvinte.

Vă scriu în legătură cu situația domnișoarei Elizabeth Pinch.

Chiar dacă nu era sigur, mâna lui știa ce vrea el să spună. Ridică pixul și atacă din nou hârtia. Tăie și rotunji literele până când, în sfârșit, adevărul se dezvălui acolo, privindu-l în față.

Vă scriu în legătură cu Elizabeth.

Ce altceva putea face decât să mototolească hârtia și s-o arunce la coș?

Pastorul intră pe Internet și căută Elizabeth Pinch. Drept răspuns primi zeci de persoane cu același nume; nici una nu era fata de cincisprezece ani din Mississippi care-i furase inima cândva.

Căută doar imagini cu ea.

Ecranul se umplu de fotografii de femei, una după alta. Unele zâmbeau, cu fața la aparatul de fotografiat. Altele nici nu știau că sunt fotografiate. Unele imagini nici nu erau fotografii, ci doar cadre din

filme sau seriale TV. (Se pare că la Hollywood exista o Elizabeth Pinch care scria scenariul unui serial polițist foarte apreciat. Cadre din diverse episoade umpleau o mulțime de pagini.)

Pastorul Peters tot căută așa până când soarele trecu din galben în roșcat și din nou în galben, chiar înainte de a aluneca sub linia orizontului. Deși nu ceruse, soția lui îi aduse o cafea. Pastorul îi mulțumi, o sărută și îi făcu semn să plece înainte ca femeia să vadă numele scris pe ecran. Dar, chiar dacă l-ar fi văzut, cum ar fi reacționat? Mai bine decât acum? În cel mai bun caz, văzând numele ar fi intrat la bănuieli, dar și așa era bănuitoare. Numele în sine nu i-ar fi spus mai multe.

Niciodată nu-i povestise despre Elizabeth.

Când să renunțe ca să meargă la culcare, găsi ce căuta: un articol din *Water Main*, ziarul orășelului din Mississippi în care crescuse pastorul Peters nu cu multă vreme în urmă. Nu-și imaginase că tehnologia ajunsese și acolo, până în orășelul Podunk dintr-un colț al statului Mississippi, unde ploua mereu, iar industria cea mai dezvoltată era sărăcia. Titlul, estompat, dar încă lizibil, suna cam așa: „O fată din localitate ucisă într-un accident de mașină“.

Pastorul Peters simți cum se crispează la față. Furia îi puse un nod în gât, o furie provocată de ignoranță și neputința cuvintelor de a exprima totul.

Citi articolul și regretă că nu putea afla mai multe amănunte – cum a murit Elizabeth Pinch, prinsă între bucățile de metal contorsionat și inerție. Dar ziarele erau ultimul loc în care putea căuta adevărul. Din ele, cu puțin noroc, puteai afla ce se întâmplase, dar nu tot adevărul.

Chiar dacă articolul era sumar, pastorul îl reciti, iar și iar. La urma urmei, adevărul îl purta cu sine. Faptele nu făceau decât să-i împrospăteze amintirile.

Pentru prima oară, după atâtea eforturi, cuvintele îi veniră cu ușurință.

Vă scriu în legătură cu Elizabeth. Am iubit-o. A murit. Acum nu mai e moartă. Ce trebuie să fac?

Harold și Lucille urmăreau știrile în tăcere, fiecare manifestându-și nerăbdarea în felul lui. Jacob era sus, dormea, sau nu dormea. Harold ședea în fotoliul lui preferat, confortabil, își umezea buzele și se freca la gură, gândindu-se la țigări. Din când în când trăgea aer în piept, își ținea răsuflarea, apoi pufăia cu buzele rotunjite perfect, după forma unei țigări.

Lucille ședea cu mâinile în poala capotului. Știrile erau pur și simplu absurde.

Un crainic cu părul argintiu, chipeș, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, spunea numai lucruri dezolante, tragice. „În Franța s-au înregistrat trei morți“, anunța el cu o voce prea neutră ca să-i placă

lui Lucille. „Se așteaptă ca numărul victimelor să crească, dat fiind că Poliția nu-i poate liniști pe susținătorii Celor-care-se-întorc, care se pare că nu mai știu pentru ce protestează.“

— Goana după senzațional, remarcă Harold, acru.

— „Nu mai știu pentru ce protestează“? Ce tot spune ăsta acolo? Și uite ce accent are, vrea s-o facă pe englezul.

— Crede că așa e mai interesant.

— Trebuie să comenteze așa doar fiindcă toate astea se întâmplă în Franța?

Apoi tipul cu părul argintiu dispăru de pe ecran, făcând loc unor trupe înarmate cu scuturi și bastoane, care atacau demonstranții sub un cer senin, plin de soare. Mulțimea reacționa ca apa. Masa de oameni – sute și sute – se vălurea pe măsură ce trupele se repezeau asupra ei. Când jandarmii simțeau că se răsfiră prea mult și, în consecință, se regrupau, mulțimea imediat umplea spațiul astfel creat. Unii demonstranți o luau la fugă, alții erau loviți în cap și se prăbușeau la pământ, ca niște marionete. Cei care rămâneau, grosul, ripostau ca niște haite, în grupuri, ciocnindu-se de jandarmi. Din când în când, din mâna cuiva țâșnea o flacără mică. Flacăra se înălța în aer, apoi cădea și ardea tot ce întâlnea în cale.

Crainicul reapăru. „Groaznic!“, exclamă el cu o voce pe cât de emoționată, pe atât de solemnă.

— Ca să vezi! spuse Lucille răstit spre ecranul televizorului, ca la o pisică neastâmpărată. Ar trebui să le fie rușine, uite cum li se ridică sângele în cap și nu mai știu de ei, uită de cel mai elementar bun-simț. Mai rău e că sunt francezi. La așa ceva nu mă așteptam de la francezi! Îi știam niște oameni rafinați.

— Străbunica ta nu era franțuzoaică, interveni Harold, ca să nu se mai gândească la comentariul crainicului.

— Ba da! Era creolă.

— Nimeni din familia ta n-a dovedit asta. Eu cred că vrei să te dai franțuzoaică doar fiindcă-i admiri atât de mult. Să fiu al naibii dacă știu de ce.

Imaginile din Paris făcură loc unui teren întins, plat, din Montana. Terenul era presărat de clădiri mari, pătrate, ce arătau ca niște hambare, dar nu erau hambare. „Schimbăm subiectul și venim mai aproape de noi…“, începu crainicul cu părul argintiu. „O mișcare împotriva Celor-care-se-întorc pare să fi apărut peste noapte chiar aici, pe pământ american.“ Apoi Lucille și Harold văzură mai mulți oameni care păreau a fi soldați, dar nu erau soldați.

Dar sigur erau americani.

— Francezii sunt un popor sensibil și civilizat, zise Lucille cu un ochi la televizor și cu unul la Harold. Și nu mai vorbi urât. Te-aude Jacob.

— Când am vorbit urât?

— Ai spus „să fiu al naibii“.

Harold ridică mâinile, prefăcându-se exasperat.

Pe ecran apărură mai mulți bărbați din Montana – dar nu numai bărbați; erau și femei – în uniformă, alergau și săreau peste tot felul de obstacole, se târau pe sub ele, înarmați cu puști, încruntați, fioroși, deși uneori, spre rușinea lor, nu reușeau să arate a soldați.

— Asta ce-o mai fi? întrebă Lucille.

— Niște scrântiți.

Lucille pufni.

— Asta de unde-o mai știi? Încă n-am auzit comentariul.

— Se vede cu ochiul liber. Nu trebuie să-mi spună crainicul.

„Unii îi consideră «scrântiți»“, spuse crainicul.

Harold scoase un mormăit.

„Dar autoritățile declară că trebuie luați în serios.“

Lucille scoase și ea un mormăit.

Pe ecran, unul dintre așa-zișii soldați ochi și trase într-un manechin din paie. Din spatele manechinului țâșni un nor de praf.

— Niște fanatici, remarcă Harold.

— De unde știi?

— Păi, ce altceva să fie? Uită-te la ei. Uită-te la burdihanul ăluia. Oameni bătrâni, care au luat-o razna. Nu le-ar strica să le spui ceva din scriptură.

„Așa e peste tot“, comentă crainicul.

— Jacob! strigă Lucille.

Nu voia să-l sperie pe băiat, era ea speriată pentru el.

Jacob răspunse din camera lui cu o voce joasă, moale.

— Totu-i în ordine, dragule? Spune-mi!

— Da, mămică. Totul e-n ordine.

Auziră cum cad cuburile și râsetul lui Jacob.

Își spuneau Mișcarea Celor-vii-cu-adevărat din Montana. Anarhiști care inițial își propuseseră să răstoarne Guvernul SUA și să pornească războaiele rasiste care să zguduie din temelii America în care toate etniile erau la ele acasă. Acum însă anarhiștii reprezentau o amenințare și mai gravă, zicea reprezentantul MCVA. „Nici unul dintre cei care se află aici nu se teme să facă ce trebuie făcut.“

Reportajul din Montana luă sfârșit, iar Lucille și Harold văzură din nou imagini din studio, unde crainicul cu părul argintiu privi spre camera de luat vederi, apoi în jos, spre hârtia din fața lui, în timp ce pe burtieră scria *Cei-care-se-întorc sunt o amenințare?*

Crainicul păru în sfârșit să găsească textul pe care îl aștepta. „După Rochester, e o întrebare pe care trebuie să și-o pună fiecare dintre noi.“

— Un lucru la care America e sigur prima țară din lume e numărul

de boi care au arme, zise Harold.

Lucille izbucni în râs fără să vrea. Râse scurt fiindcă televizorul avea de spus ceva important și nu-i plăcea deloc să aștepte. Crainicul privi derutat, ca și cum prompterul tocmai s-ar fi defectat.

„Și acum un mesaj din partea președintelui Statelor Unite“, anunță el brusc.

— Acum să te ții, spuse Harold.

— Șt! Ești un pesimist.

— Sunt un realist.

— Ești un mizantrop!

— Iar tu ești o baptistă!

— Iar tu ești chel!

Continuară să-și replice așa până când ciuliră urechile la ce spunea președintele: „…să rămână în casele lor până la noi ordine“. Apoi încetară să se mai ciorovăiască.

— La ce se referea? întrebă Lucille.

În clipa următoare, cuvintele apărură pe burtieră, ca marea majoritate a informațiilor în lumea contemporană. „Președintele ordonă ca Cei-care-se-întorc să rămână în casele lor.“

— Dumnezeule! exclamă Lucille pălind la față.

Afară, de departe, pe autostradă, soseau camioanele. Lucille și Harold nu le vedeau, dar asta nu le făcea mai puțin reale. Aduceau cu ele schimbarea și irevocabilitatea, consecința și permanența.

Huruiau precum tunetul, pe asfalt, aducând toate acestea, huruind spre Arcadia.

Gou Jun Pei

Soldații îl ajutară să coboare din autodubă și îl conduseră într-o clădire înaltă, vopsită în albastru, cu ferestre largi, pătrate, care impunea prin seriozitate. Îi întrebă unde îl duc, dar nu primi nici un răspuns, drept care renunță să mai întrebe.

Înăuntru, soldații îl lăsară într-o cămăruță cu ceea că părea a fi un pat de spital în mijloc. Măsură cămăruța cu pași mari, obosit de atâta stat jos până să ajungă aici.

Apoi veniră medicii.

Erau doi și-i spuseră să se așeze pe pat și, după ce se așeză, începură să-l consulte. Îi luară tensiunea și îl controlară la ochi, căutând numai ei știau ce. Îi testară reflexele, îi luară sânge și așa mai departe, în tot acest timp refuzând să-i răspundă la întrebări:

— Unde mă aflu? Cine sunteți? De ce-mi luați sânge? Unde-i soția mea?

Trecură mai multe ore până ca medicii să se declare mulțumiți, dar tot nu-i răspunseră la întrebări și nici nu confirmară sau infirmară cele spuse de el. În cele din urmă, se trezi gol pușcă, înfrigurat și obosit, simțindu-se mai mult obiect decât om.

— Am terminat, anunță unul dintre medici.

Apoi plecară.

Rămase acolo, în picioare, gol, înfrigurat și speriat, privind cum se închide ușa și cum e încuiat într-o cameră despre care nu știa unde se află, la cheremul unor necunoscuți.

— Cu ce-am greșit? întrebă el ca pentru sine.

Dar nu-i răspunse decât ecoul celulei goale în care fusese lăsat singur. Era o singurătate asemănătoare cu a unui mormânt.

7

Harold și Lucille stăteau pe verandă, ca de obicei. Soarele era sus pe cer, lumea se topea de căldură, dar, din când în când, o adiere de vânt se înfiripa dinspre vest pentru ca aerul să nu devină insuportabil, gest foarte frumos din partea lumii, după părerea lui Harold și a lui Lucille.

Harold pufăia în liniște din țigară, străduindu-se să-și ferească de scrum pantalonii kaki și cămașa de salopetă, albastră, de-abia cumpărate de Lucille. Ciorovăiala și împunsăturile lor zilnice se potoliseră, făcând loc unei tăceri încordate, punctate de priviri încruntate, un limbaj corporal mai mult decât elocvent și o preocupare insistentă față de noua pereche de pantaloni.

Atmosfera începuse să se încordeze după ce Cei-care-se-întorc primiseră ordin să rămână în casele lor, iar familia Wilson dispăruse din biserică. Pastorul declarase că nu știa ce se întâmplase, Harold însă avea propria lui versiune. În ultimele săptămâni, Fred Green reușise să-i atâțe pe toți împotriva ședерii în biserică a familiei Wilson.

Cugeta uneori la cât de mult se schimbase Fred. Cum, demult, Fred și Mary luau cina cu ei, duminica, Mary se ridica în picioare și cânta, în mijlocul salonului, cu vocea ei înaltă, atât de frumoasă, iar Fred stătea și o privea ca un copil care tocmai dăduse peste un parc de distracții în adâncul unei păduri pustii și întunecate.

Dar Mary murise de cancer la sân, care apăruse când era atât de tânără încât nimeni nu se gândise că ar trebui să facă un control. Nu era vina nimănui, Fred însă și-o asumase pe toată, iar azi nu mai era cel care fusese în ziua aceea din 1966, când își făcea loc prin desișuri, alături de Harold, în căutarea băiatului pe care, îngroziți, aveau să-l găsească împreună.

Vântul mătura pământul, amestecându-se cu huruitul camioanelor mari, grele, care își schimbau mereu viteza. Deși șantierul de construcții era tocmai la școală, în inima Arcadiei, zgomotul era clar, ușor de deslușit, ca o promisiune ce se adresa doar celor doi.

— Ce crezi că fac acolo? întrebă Lucille, cosând cu dexteritate locul în care se rupsese o pătură în timpul iernii.

Acum era momentul să repare tot ce se stricase.

Harold pufăia înainte din țigară și privea cum Jacob se juca în lumina pestriță de sub stejar. Băiatul cânta. Harold nu recunoștea cântecul.

— Ce crezi că fac acolo? repetă Lucille, ridicând puțin tonul.

— Cuști, răspunse Harold, scoțând un nor mare, cenușiu, de fum.

— Cuști?

— Pentru cei morți.

Lucille se opri din cusut. Lăsă pătura pe balustrada verandei și vârî la loc, tacticos, acul, degetarul și ața.

— Jacob, dragule! strigă ea.

— Da, mămică.

— Du-te în curte și te joacă, băiatul mamii. Caută în tufele alea de lângă magnolii și vezi dacă dai de mure. Ar fi un desert pe cinste după cină, nu crezi?

— Da, mămică.

Primind noua misiune de la mama lui, băiatul își transformă bățul în spadă. Scoase un mic strigăt de luptă și porni atacul asupra magnoliilor înșirate pe flancul de vest al curții.

— Stai mereu la vedere! strigă și Lucille. Ai auzit?

— Da, mămică.

Jacob ajunsese deja printre magnolii, fluturându-și spada improvizată. Nu era lăsat prea des să se îndepărteze, nici măcar un pas, motiv pentru care acum se bucura din plin de libertate.

Lucille se ridică și se apropie de balustradă. Purta o rochie verde, cu gulerul brodat și ace de siguranță prinse de mâneci fiindcă, acasă, nici nu știa când avea nevoie de unul. Părul ei argintiu era strâns într-o coadă de cal. Câteva șuvițe îi atârnau pe frunte.

O durea șoldul de-atâta stat – și de-atâta alergat după Jacob. Gemu și îl frecă ușor, apoi scoase un mic oftat, plin de frustrare. Se sprijini cu ambele mâini de balustradă și privi în curte.

— Nu accept așa ceva.

Harold trase adânc din țigară și o strivi de călcâiul pantofului. Răsuflă adânc, lăsând să iasă nicotina din el.

— OK. N-am să mai folosesc cuvântul ăsta. Am să folosesc „Cei-care-se-întorc“, deși nu înțeleg de ce sună mai bine pentru ei. Ție ți-ar plăcea să ți se spună „Cea-care-s-a-întors“? Ca un amărât de colet?

— Ai putea să le spui oameni.

— Dar nu sunt oa…

Harold își dădu seama după privirea ei că nu era momentul să spună așa ceva.

— Bine, atunci să zicem că sunt… un grup de oameni mai deosebiți. Ca și cum ai spune că cineva e republican sau democrat. Ca și cum i-ai diferența după grupa sangvină.

Își frecă bărbia, agitat, surprins că e acoperită de păr. Cum de uitase un lucru atât de simplu, să se radă?

— Trebuie, oricum, să le spunem într-un fel, ca să știm despre ce vorbim, continuă Harold, renunțând să rezolve misterul bărbii nerase.

— Nu sunt morți. Nu sunt „Cei-care-se-întorc“. Sunt pur și simplu

oameni.

— Dar trebuie să recunoști că sunt un grup de oameni mai deosebiți.

— Dar e fiul tău, Harold.

Soțul o privi direct în ochi.

— Fiul meu e mort.

— Nu. Nu e mort. E acolo, replică Lucille arătând cu degetul.

Tăcere. O tăcere umplută doar de vânt, de zgomotele șantierului de construcții din depărtare și de pocnetul ușor al bățului cu care Jacob lovea de zor magnoliile înșiruite de-a lungul șanțului.

— Fac cuști pentru ei, zise Harold.

— Nu cred. Nimeni nu știe cum să procedeze cu ei. Fiindcă sunt prea mulți. Unde te întorci, sunt tot mai mulți. Oricât de nebuni ar fi cei pe care i-am văzut la televizor, e adevărat că nu știm nimic despre ei.

— Înainte parcă le spuneai altfel. „Diavoli.“ Ai uitat?

— Mda, asta a fost înainte. Între timp m-am dumirit. Dumnezeu mi-a arătat cât de mult greșește o inimă neprimitoare.

Harold pufni.

— Pe dracu'. Vorbești ca fanaticii ăia de la televizor. Cei care vor să devină sfinți în timpul vieții.

— Sunt afectați de miracole.

— Nu sunt afectați. Sunt infectați. De ceva. Altfel autoritățile n-ar fi hotărât să-i țină închiși în case. De ce crezi că fac cușcile alea în mijlocul orașului?… Am văzut cu ochii mei, Lucille. Nu mai departe decât ieri, când am ieșit să cumpăr de-ale gurii. Oriunde te-ntorceai, numai soldați înarmați, humvee-uri, camioane și garduri. Kilometri întregi de garduri. Aduse cu camioanele. Grămezi întregi, iar soldații care nu păzeau ridicau gardurile. Înalte de trei metri. Din oțel. Cu suluri de sârmă ghimpată deasupra. Au înconjurat școala. Au ocupat toată clădirea. De când a apărut președintele la televizor, nu s-a mai ținut nici o oră acolo. Își închipuie probabil că în orășelul ăsta oricum n-avem prea mulți copii – ceea ce-i adevărat –, deci nu ne deranjează prea mult dacă folosim alt loc drept școală, iar școala adevărată e transformată într-un fel de tabără a morții.

— Asta a fost o glumă?

— O glumă macabră. Vrei să mai încerc una?

— Tacă-ți gura! spuse Lucille și bătu din picior. Tu nu vezi decât răul în oameni. Mereu. De asta ai mintea așa de întortocheată. De asta nu vezi miracolul care se desfășoară în fața ta.

— 15 august 1966.

Lucille se apropie de soțul ei și îl plesni peste față. Palma răsună în toată curtea, ca o mică împușcătură.

— Mămică?

Jacob apăruse în fața lor, pe neașteptate, ca o umbră crescută din pământ. Lucille încă tremura, cu venele pline de adrenalină, furie și durere. Palma o ardea. O încleștă și o descleștă, nesigură, în acel moment, dacă-i mai aparținea.

— Ce s-a întâmplat, Jacob?

— Am nevoie de un castron.

Băiatul stătea pe ultima treaptă, cu tricoul făcut pungă pe burtă, dând pe dinafară de mure. Avea buzele negre-albăstrui, întinse într-un zâmbet nervos.

— Imediat, dragule.

Lucille deschise ușa și îi făcu semn să intre. Merseră amândoi în bucătărie, încet, ca să nu scape nimic din prețioasa încărcătură. Lucille scotoci prin dulapuri până găsi un castron potrivit și, împreună cu fiul ei, se apucă să spele murele.

Harold ședea singur pe verandă. Pentru prima oară după mai multe săptămâni nu simțea nevoia să fumeze. Lucille îl mai plesnise doar o singură dată. Cu ani și ani în urmă. Cu atât de mult timp în urmă încât nu-și mai amintea motivul. Era ceva legat de un comentariu făcut despre mama ei. Asta se întâmpla când erau mai tineri și îi deranjau astfel de comentarii.

Tot ce știa sigur era că atunci, ca și acum, făcuse ceva foarte rău.

Își drese glasul și privi în jur după ceva care să-l scoată dintr-ale lui. Dar nu găsi nimic. Drept care rămase pe loc și ascultă.

Îl auzi doar pe fiul lui.

De parcă în toată lumea asta ar fi existat doar Jacob. Și gândi, sau poate visă, că așa fusese întotdeauna. Privi cu ochii minții cum trec anii. Desprinși din 1966. O viziune care îl îngrozi. Reușise să se echilibreze după moartea lui Jacob, nu? Era mândru de sine, mândru de viața lui. Nu avea de ce să regrete. Nu făcuse nimic rău, nu?

Vârî mâna dreaptă în buzunar. La fund, lângă brichetă și câteva monede rătăcite, mâna lui Harold găsi cruciulița din argint, cea care apăruse de nicăieri cu săptămâni în urmă, cea lustruită de timp și atâta purtat.

Îi veni o idee. O idee sau o senzație atât de acută încât i se păru a fi o idee. Era ascunsă undeva, în adâncurile întunecate ale memoriei, îngropată lângă gândurile legate de tatăl și mama lui, care deveniseră doar o imagine ștearsă îngropată sub lumina difuză a minții.

Poate că această idee sau senzație care pusese stăpânire pe el era ceva mai tangibil, cum ar fi grija părintească. În ultimele zile se gândise mult la ea. Cincizeci de ani în care fusese scutit de așa ceva, pentru ca acum să fie prea bătrân ca să-și facă datoria cu prisosință; și iată că, printr-un capriciu al sorții, trebuia s-o ia de la capăt – Harold refuza să pună pe seama unei zeități anume tot ce se întâmplase în ultima vreme, dat fiind că, în continuare, era supărat pe Dumnezeu.

Harold se gândi ce înseamnă să fii părinte. Fusese doar opt ani, opt ani care nu-i dădeau pace nici acum. Nu-i spusese nimic lui Lucille, dar, în primul deceniu de după moartea lui Jacob, fusese deseori copleșit de o emoție nedefinită care se abătea asupra lui ca un val uriaș, chiar și când se întorcea de la serviciu. Acum, astfel de senzații erau numite „atacuri de panică“.

Lui Harold nu-i plăcea să creadă că se lasă atât de ușor pradă „panicii“, dar trebuia să accepte că exact asta simțea. Mâinile îi tremurau, inima îi bătea de parcă ar fi avut o cireadă de vite în cutia toracică și atunci oprea mașina pe marginea drumului și, cutremurându-se, aprindea o țigară și trăgea din ea cu disperare. Inima îi zvâcnea între tâmple. Până și ochii păreau să-i zvâcnească.

Apoi se liniștea. Uneori tot ce rămânea era o amintire pasageră a lui Jacob, ca și cum, preț de o clipă, ar fi privit într-o lună plină, luminoasă, apoi ar fi purtat imaginea cu el, chiar dacă închidea ochii și ar fi trebuit să fie doar întuneric.

Acum, ținând între degete cruciulița aceea din argint, Harold simți că-i dă târcoale un nou atac de panică. Ochii i se umplură de lacrimi. Și, așa cum reacționează orice bărbat îngrozit că s-ar putea lăsa copleșit de emoție, se dădu bătut în fața soției și își îngropă gândurile sub nicovala inimii.

— OK, zise el.

Traversară curtea împreună. Harold păși încet și uniform, Jacob se învârtea în jurul lui.

— Stai și tu mai mult cu el, îi spusese Lucille, exasperată. Împreună. Faceți ceva, ca la început. De asta are el nevoie.

Și iată-i, Harold alături de fiul lui „întors“, călcând apăsat, Harold neavând nici cea mai vagă idee ce-ar trebui să facă.

Motiv pentru care pur și simplu mergeau.

Ieșiră din curte și o luară pe drumul nepietruit, până la autostradă. În ciuda hotărârii autorităților ca toți Cei-care-se-întorc să rămână în casă, Harold își duse fiul până unde camioanele militare treceau pe asfaltul încălzit de soare, unde soldații priveau din camioane și humvee-uri la băiatul „întors“ și la bărbatul acela bătrân, veștejit.

Harold nu era sigur ce simte, teamă sau ușurare, când unul dintre humvee-uri frână, întoarse și se apropie, huruind, de el. În cazul lui Jacob sigur era vorba de teamă. Își apucă tatăl de mână și se ascunse după piciorul lui, trăgând cu ochiul la vehiculul care opri încet.

— Bună ziua, spuse un militar cu capul pătrat, în jur de 40 de ani, din dreapta șoferului.

Avea părul blond, bărbia proeminentă și ochii albaștri, reci și distanți.

— Bună ziua, răspunse Harold.

— Cum o duceți?

— Supraviețuim.

Militarul izbucni în râs. Se aplecă înainte, măsurându-l pe Jacob cu privirea.

— Cum te cheamă?

— Pe mine?

— Da. Eu sunt colonelul Willis. Tu cine ești?

Băiatul ieși de după piciorul tatălui.

— Jacob.

— Și câți ani ai, Jacob?

— Opt ani, domnule colonel.

— Oho! Frumoasă vârstă! Am avut și eu opt ani, cândva. Știi câți ani am eu? Ia ghicește.

— 25?

— Aș vrea eu! Dar mulțumesc oricum, răspunse colonelul și zâmbi larg, cu brațul pe geamul lăsat al mașinii. Am aproape 40 de ani.

— Oho!

— Ai tot dreptul să spui „oho“! Sunt bătrân de tot.

Apoi colonelul se întoarse spre Harold.

— Dumneavoastră ce faceți? întrebă el cu o voce aspră.

— Bine.

— Cum vă numiți?

— Harold. Harold Hargrave.

Colonelul Willis se uită peste umăr la un militar mai tânăr din mașină. Tânărul își notă numele.

— Încotro pe o vreme atât de frumoasă? întrebă colonelul și ridică ochii spre soarele auriu, cerul albastru și grupurile mici de nori care înaintau încet de la un capăt al pământului spre celălalt.

— Nicăieri, răspunse Harold, fără să privească cerul, cu ochii mereu pe humvee. Am ieșit să ne dezmorțim picioarele.

— Cât credeți că mai rămâneți aici ca să vă „dezmorțiți picioarele“? Nu vreți să vă ducem acasă cu mașina?

— Cum am ajuns până aici, putem ajunge și înapoi, acasă, răspunse Harold.

— Vrem doar să vă ajutăm, domnule… Hargrave, parcă. Harold Hargrave?

Harold îl luă pe Jacob de mână și amândoi rămaseră nemișcați până când colonelul înțelese. Colonelul se întoarse și îi spuse ceva tânărului soldat de la volan. Apoi înclină din cap spre bătrân și fiul lui „întors“.

Humvee-ul se trezi brusc la viață și demară în trombă.

— A fost destul de cumsecade… pentru un colonel, remarcă Jacob.

Instinctul îi spunea lui Harold să se întoarcă acasă, Jacob însă îl trăgea de mână în altă parte. Băiatul o luă spre nord și, într-un târziu, ajunseră la marginea pădurii. Nu se opriră, ci intrară în pădure, printre copacii din ce în ce mai deși, pini și, ici și colo, câte un stejar

alb. Din când în când, auzeau câte un animal care, la trosnetul vreascurilor, o lua la fugă. Și păsările care își luau zborul de pe ramuri. Apoi doar vântul, care mirosea a pământ și pini, și cerul, departe, din care stătea să cadă ploaia.

— Unde mergem? întrebă Harold.

— De ce cântă cocoșul cu ochii închiși?

— Am putea să ne rătăcim.

— Ca să arate că știe cântecul pe de rost.

Harold izbucni în râs.

Curând simțiră mirosul apei. Tatăl și fiul își continuară drumul. Harold își aminti de vremea când, împreună cu Jacob și Lucille, pescuia de pe un pod de lângă Lacul Waccamaw. Podul nu era înalt, un lucru bun fiindcă, după vreo jumătate de oră, Lucille găsise de cuviință că n-ar strica să-i dea un brânci în apă, doar așa, ca să se mai distreze. Harold însă prinsese de veste, se ferise și-i făcuse el vânt, Lucille țipând ca din gură de șarpe.

Când, în sfârșit, reușise să iasă la mal, Lucille arăta ca vai de ea: cu blugii și tricoul de bumbac lipite de corp, cu părul plin de frunze căzute din tufele de pe margine.

— Ai prins ceva, mămică? întrebase Jacob, cu gura până la urechi.

Fără nici o vorbă, Harold îl apucase de mâini, iar Lucille de picioare și îl aruncaseră în apă, râzând de el.

Parcă a fost ieri, își spuse Harold.

Apoi pădurea se rări, făcând loc râului, leneș și întunecat.

— N-avem haine de schimb, zise Harold, privind lung. Ce-o să spună mămica ta? Dăm de bucluc dacă ne întoarcem murdari și uzi leoarcă.

În timp ce vorbea, Harold își scoase pantofii, își suflecă pantalonii și își lăsă picioarele bătrâne, subțiri, să vadă lumina zilei după nici el nu mai știa câți ani.

Îl ajută pe Jacob să-și suflece pantalonii până deasupra genunchilor. Zâmbind larg, Jacob își scoase tricoul și o porni în goană spre malul abrupt al râului, intrând în apă până la brâu. Apoi se băgă cu capul la fund și ieși la suprafață râzând.

Harold clătină din cap și, chiar dacă știa că nu face bine, își scoase cămașa și, cât de iute se putea mișca un bătrân, alergă spre râu ca să se alăture băiatului.

Se jucară în apă până nu mai putură de oboseală. Apoi ieșiră încet și găsiră un petic de iarbă, plat, pe mal, unde se întinseră ca niște crocodili, lăsând ca soarele să-i maseze în voie.

Harold era obosit, dar fericit. Simțea cum ceva se limpezește în el.

Deschise ochii și privi cerul și copacii. Trei pini se înălțau din pământ și își întretăiau ramurile într-un colț de cer mai apropiat, acoperind soarele care își pornise drumul în jos. Felul în care cei trei

pini, un adevărat trio, își împleteau vârfurile era o curiozitate pentru Harold. Rămase mult timp acolo, pe iarbă, privindu-i lung.

Apoi se ridică în capul oaselor, simțind o durere surdă în tot corpul. De fapt, acum era mai bătrân decât înainte. Își lipi genunchii de piept, ca un copil, și îi cuprinse cu brațele. Își scărpină firele de păr răzlețe din barbă și privi râul. Mai fusese aici, chiar în locul acesta, cu cei trei pini care se înălțau leneș din pământ, amestecându-se în micul lor buzunar ceresc.

Jacob dormea dus, în iarbă, uscându-se încet sub razele soarelui ce scăpăta. Chiar dacă se spunea că Cei-care-se-întorc nu dorm mai deloc, când în sfârșit adormeau, odihna lor părea totală, desăvârșită. Băiatul arăta atât de liniștit și de mulțumit, de parcă singurul lucru care mai funcționa în el era prozodia firească, lentă, a inimii.

Pare mort, gândi Harold.

— Este mort, își reaminti el în șoaptă.

Jacob deschise ochii. Privi cerul, clipi și sări în picioare.

— Tăticule? țipă el. Tăticule?

— Sunt aici.

Când își văzu tatăl, frica băiatului dispăru la fel de repede pe cât apăruse.

— Am avut un vis.

Harold vru să-i spună să se așeze pe genunchii lui și să-i povestească visul. Așa ar fi făcut cu ani în urmă. Dar acesta nu era fiul lui, își zise el. Ziua de 15 august 1966 i-l luase pe Jacob William Hargrave pentru totdeauna.

Acest Jacob de lângă el era altceva. O imitație a vieții, semnată Moartea. Mergea, vorbea, zâmbea, se juca și râdea ca Jacob, dar nu era Jacob. Imposibil. Absolut imposibil, după toate legile universului.

Și, chiar dacă, printr-un „miracol“, ar fi putut fi, Harold nu accepta așa ceva.

Dar, chiar dacă acesta nu era fiul lui, chiar dacă era doar un artefact din lumină, rotițe și arcuri, chiar dacă era doar imaginația lui, așezată pe iarbă, lângă el, era, totuși, un copil în felul lui, iar Harold nu îmbătrânise, nu se acrise atât de mult, ca om, ca să devină imun la durerea unui copil.

— Povestește-mi visul.

— Nu prea mi-l amintesc.

— Așa se întâmplă cu visele, de cele mai multe ori, replică Harold, se ridică încet, se întinse și își puse cămașa.

Jacob îi urmă exemplul.

— Te fugărea cineva? întrebă Harold. În vise asta e ceva obișnuit. Cel puțin în visele mele. E groaznic, uneori, să te fugărească cineva.

Jacob încuviință din cap.

Harold îi luă tăcerea drept un semn că poate să continue.

— Sigur n-ai căzut în visul ăsta.

— De unde știi?

— Fiindcă ai fi dat din mâini și din picioare!

Harold începu să-și fluture brațele și să dea din picioare ca în desenele animate. Nu se mai maimuțărise așa de zeci de ani – zvârcolindu-se de mama focului.

— Și, ca să te trezesc, ar fi trebuit să te arunc tocmai în mijlocul râului.

În clipa aceea, Harold își aminti. Cu o precizie uimitoare, își aminti.

Locul acesta, aici, sub cei trei copaci care se întrețeseau pe pânza cerului deschis, aici îl găsiseră pe Jacob cu ani în urmă. Aici cunoscuseră durerea, el și Lucille. Aici toate promisiunile vieții în care crezuseră se spulberaseră fără speranță. Aici îl ținuse pe Jacob în brațe și plânsese, tremurând, simțindu-l fără viață.

Tot ceea ce putea face Harold, acum, că își dăduse seama unde se află – sub acești copaci familiari, cu ceva ce semăna foarte mult cu fiul lui –, era să râdă.

— E o chestie.

— Ce anume? întrebă Jacob.

În loc să răspundă, Harold râse și mai vârtos. Apoi râseră amândoi. Dar, curând, râsetele lor fură întrerupte de pașii soldaților care ieșeau pe furiș din pădure.

Soldații fuseseră suficient de complezenți și își lăsaseră armele în humvee. Mai mult de-atât, nu-și scoseseră pistoalele ca să-i amenințe. Colonelul Willis era în fruntea lor. Se apropie cu mâinile la spate, cu pieptul scos în afară, ca un buldog. Jacob se ascunse după piciorul tatălui său.

— Nu țin să fac asta, spuse colonelul. Deloc. Dar n-am încotro, ar fi trebuit să vă duceți acasă.

Acesta avea să fie începutul unei perioade foarte dificile pentru Harold, Lucille, Jacob și mulți alții.

Dar ecoul hohotelor de râs încă nu se stinsese.

Nico Sutil. Erik Bellof. Timo Heidfeld

Această stradă liniștită din Rochester nu mai văzuse atâta agitație. Toate bannerele erau scrise în engleză și germană, deși germanii ar fi înțeles mesajul și fără ele. De zile întregi înconjuraseră casa, țipând și amenințând cu pumnii. Din când în când, câte o cărămidă sau o sticlă se spărgea de zidul casei. Atât de des, încât zgomotul nu mai speria pe nimeni.

„Plecați acasă, naziștilor!“, scria pe multe bannere. „Înapoi, în Iad, nazistule!“, scria pe unul.

— Sunt doar speriați, Nicolas, spuse domnul Gershon, privind pe fereastră cu fața crispată. E prea mult pentru ei.

Era un ins mic și slab, cu barba căruntă și o voce care-i tremura atunci când cânta.

— Îmi pare rău, zise Erik.

Era cu doar câțiva ani mai mare decât Nico. Încă un adolescent, după standardele domnului Gershon.

Domnul Gershon se ghemui lângă Nico și Erik – asigurându-se că nu stă în dreptul ferestrelor.

— Orice s-ar întâmpla, nu e vina voastră, Nicolas, spuse el și îl bătu ușor pe mână. Eu am luat hotărârea – eu, împreună cu toată familia mea.

Nico înclină din cap.

— Mama a hotărât să mă înrolez în armată, zise el. Îl venera pe Führer. Eu voiam să fac facultatea și să predau limba engleză.

— Destul cu trecutul, interveni Timo.

Timo era de vârsta lui Nico, dar nu și la fel de blând. Avea părul negru, fața slabă și ascuțită, ca și privirea. Arăta exact cum trebuia să arate un nazist, chiar dacă nu se purta la fel.

Afară, soldații se chinuiau să împrăștie mulțimea. În ultimele zile reușiseră să-i țină la distanță pe protestatari. Câteva camioane mari, negre, pătrunseră pe peluza familiei Gershon. Se opriră și din ele săriră soldații, cu armele în poziție de tragere.

— Trebuie să încerc să vorbesc din nou cu ei, spuse domnul Gershon și oftă.

— Pe noi ne vor, zise Erik, arătând spre ceilalți șase militari naziști pe care familia Gershon îi ascunsese, fără succes, în ultima lună.

Cei mai mulți erau adolescenți, prinși în ceva mult mai complicat, imposibil de înțeles, cam la fel cum fusese în prima lor viață.

— Pe noi vor să ne ucidă, nu-i așa? continuă Erik.

Comandantul soldaților luă un megafon și începu să le dea instrucțiuni

celor din casa familiei Gershon. Mulțimea aclamă.

— Înapoi în Iad! izbucni din toate piepturile.

— Luați-vă familia și ieșiți, spuse Nico, ceilalți militari germani declarându-se de acord. Noi ne predăm. Și așa a durat prea mult. Am luptat în război, deci trebuie să fim arestați.

Domnul Gershon scoase un geamăt, simțind cum corpul lui bătrân și slab nu-l mai ascultă. Își lăsă mâinile pe brațul lui Nico.

— Ați murit o dată, zise el. Pedeapsa asta nu-i de ajuns? Nu-i lăsăm să vă ia. Le vom dovedi că războaiele sunt purtate de oameni, iar oamenii, în afara acestor războaie, pot fi rezonabili. Pot conviețui – chiar și o familie de evrei bătrâni și naivi ca a mea și niște adolescenți germani pe care un nebun i-a îmbrăcat în uniformă și le-a spus „Faceți prăpăd, altfel ați încurcat-o!“.

Domnul Gershon se uită la soția lui și adăugă:

— Trebuie să dovedim că pe lumea asta există și iertare.

Soția îi întoarse privirea, cu o expresie la fel de hotărâtă.

Auziră cum se sparge un geam, la etaj, și un șuierat puternic. Apoi ceva se izbi de perete, lângă fereastră. Șuieratul continuă. Un nor alb începu să crească la fereastră.

— Gaze! strigă Timo, ducând repede mâna la gură.

— Nu-i nimic, spuse domnul Gershon cu o voce blândă, uitându-se la militarii germani. Trebuie să fim pașnici. Toți. Ne arestează doar.

— Vor să ne omoare! zise Timo. Trebuie să ne opunem!

— Da, zise Erik, se ridică în picioare și, privind afară pe furiș, îi numără pe cei înarmați.

— Nu, ripostă domnul Gershon. Nu trebuie să facem asta. De-abia dacă opuneți rezistență vă vor omorî și lumea numai asta își va aminti – casa plină de naziști care, după ce s-au întors din mormânt, n-au știut decât să lupte și să omoare!

Auziră bătăi puternice în ușă.

— Mulțumim, spuse Nico.

Apoi ușa fu spartă.

8

Cu trei săptămâni în urmă, soțul arțăgos al lui Lucille și fiul ei cândva mort fuseseră arestați pentru ceea ce Lucille considera a fi o acuzație exagerată: nerespectarea ordinului de a-i ține în casă pe Cei-care-se-întorc. Vinovăția fiecăruia era atât de evidentă, încât nici un avocat din lumea asta n-ar fi putut dovedi că Harold Hargrave era o victimă a Justiției. Statutul lui Jacob – de mort reînviat – era la fel de neechivoc.

Lucille însă era de părere, cu acea credință de nestrămutat în ideea existenței inevitabile a dreptății și nedreptății, că, dacă cineva avea vreo vină, acela era Biroul.

Familia ei nu făcuse nici un rău. Se plimbase doar pe proprietatea cuiva – atenție, nu a statului, ci a cuiva –, iar această plimbare îi dusese, din întâmplare, dincolo de autostrada pe care treceau oamenii Biroului. Oameni care îi urmăriseră pe Harold și Jacob și îi arestaseră.

De atunci, oricât de mult se chinuia, Lucille nu mai reușea să doarmă cum trebuie. Când, în sfârșit, îi venea somnul, era ca o citație trimisă de tribunal, în momentele cele mai proaste și mai neașteptate. Acum Lucille stătea pe o rână, într-o strană a bisericii, îmbrăcată în hainele de duminică și cu capul lăsat în acel unghi al uitării de sine atât de comun copiilor mici care au ratat somnul de după-amiază. Transpira ușor. Era luna iunie și fiecare zi era ca o saună.

Adormind, Lucille visă pești. Visă că era în mijlocul unei mulțimi înfometate. La picioarele lui Lucille era o găleată mare din plastic, de 16 litri, plină cu bibani de apă dulce și de mare, păstrăvi și plătici.

— Vă ajut eu, spuse ea. Haideți. Luați de aici. Poftim. Scuze. Da. Vă rog, luați de aici. Așa. Scuze. Poftim. Scuze.

Oamenii din visul ei erau toți dintre Cei-care-se-întorc. Nu știa de ce se scuză, dar părea că e foarte important.

— Scuze. Poftim. Încerc să vă ajut. Scuze. Nu, nu vă faceți probleme. Poftim.

Buzele ei se mișcau singure acum, așa cum stătea într-o rână, în strana din biserică.

— Scuze, spuse ea tare. Vă ajut eu. Nu vă faceți probleme.

În visul ei, mulțimea se împingea în ea, copleșind-o; își dădu seama că ea și Cei-care-se-întorc erau prinși într-o cușcă incredibil de mare – înconjurată cu un gard de oțel și sârmă ghimpată – care se micșora.

— Dumnezeule! exclamă ea. Nu face nimic. Vă ajut eu!

Apoi se trezi. Se trezi și văzu că o priveau toți enoriașii Bisericii Baptiste din Arcadia.

— Amin, spuse pastorul Peters din amvon, zâmbind. Chiar și în visele ei sora Hargrave îi ajută pe oameni. Oare de ce n-o putem face și noi, ceilalți, când suntem treji?

Pastorul își continuă predica – ceva legat de răbdare, din Cartea lui Iov.

La rușinea de a fi adormit în biserică se adăugă, într-o mai mică măsură, și rușinea de a-l fi distras pe pastor de la predică. Dar nu pentru mult timp, fiindcă, în ultima vreme, predicile pastorului Peters erau tot mai dezlânate. Era clar că-l preocupa ceva – avea ceva pe suflet – și, chiar dacă nici un membru al turmei lui nu ghicea cauza, nu era greu să-și dea seama că pastorul avea o problemă.

Lucille se îndreptă de spate, își șterse transpirația de pe frunte și mormăi un „Amin“ tardiv, semn că era de acord cu una dintre ideile abordate de pastor în predica lui. Își simțea ochii grei și dădea mereu să-i șteargă. Își găsi Biblia, o deschise și căută, fără vlagă, versetul la care se referea pastorul Peters. Cartea lui Iov nu era cea mai mare, dar avea destule pagini. O răsfoi, poticnit, până ajunse la versetul cu pricina. Apoi se concentră asupra paginii și în clipa următoare adormi din nou.

Când se trezi a doua oară, predica se terminase. Aerul părea nemișcat. Stranele erau aproape goale. De parcă bunul Dumnezeu ar fi hotărât că trebuie să fie în altă parte. Pastorul mai era acolo, împreună cu mica lui soție, al cărei nume Lucille tot nu și-l amintea. Stăteau în strana din față, privind-o pe bătrână cu un zâmbet abia schițat.

Pastorul Peters vorbi primul:

— De câteva ori m-am gândit să adaug și niște focuri de artificii predicilor mele, dar comandantul pompierilor s-a declarat împotrivă. Așa că…

Pastorul ridică din umeri. Umerii lui se înălțară ca niște munți sub haina preoțească.

Fruntea îi strălucea de broboanele de sudoare, ca niște pistrui, dar pastorul rezista în haina de lână neagră, arătând exact cum trebuia să arate un slujitor al Domnului: dispus să îndure orice.

Apoi mica lui soție spuse cu vocea ei mică, ușor de uitat:

— Suntem îngrijorați în privința dumneavoastră.

Purta o rochie în culori deschise și o pălărie mică, înflorată. De obicei, până și zâmbetul ei era mic. Părea nu numai gata, ci și dispusă să se prăbușească în orice moment.

— Nu vă faceți griji în privința mea, zise Lucille, se îndreptă de spate, închise Biblia și o lipi de piept. Dumnezeu mă va ajuta să trec peste asta.

— Haideți, soră Hargrave, nu încercați să-mi luați locul, spuse pastorul afișându-și zâmbetul larg, cuceritor.

Soția lui se întinse și își lăsă mâna pe brațul lui Lucille.

— Nu arătați deloc bine. De când n-ați mai dormit?

— De-acum câteva minute. N-ați văzut? răspunse Lucille și scoase un chicot scurt. Îmi cer scuze. N-am vorbit eu. A vorbit inconștientul de bărbatu-meu – diavolul din el.

Lucille strânse Biblia la piept și pufni:

— Există un loc mai bun de odihnă decât biserica? Există vreun alt loc pe pământul acesta în care să mă simt la fel de bine? Nu cred.

— Acasă? zise soția pastorului.

Lucille nu-și dădu seama dacă era o insultă sau doar o întrebare nevinovată. Dar, fiindcă femeia era atât de firavă, hotărî să n-o bănuiască de ceva rău.

— Acasă nu mai e acasă, spuse ea.

Pastorul Peters îi puse o mână pe braț, lângă mâna soției.

— Am vorbit cu agentul Bellamy, zise el.

— Și eu, replică Lucille și se încrâncenă la față. Pun pariu că v-a spus același lucru ca și mie: „Mă depășește“.

Lucille pufni din nou și își aranjă părul.

— La ce bun să fii reprezentant al Guvernului dacă nu poți face nimic? întrebă ea. Dacă n-ai nici o putere, ca noi toți?

— Mda, ca să-i iau apărarea, Guvernul e mult mai puternic decât oricare dintre cei care lucrează pentru el. Sunt sigur că agentul Bellamy își dă toată silința să vă ajute. Pare un om de onoare. Nu-i ține el pe Jacob și Harold acolo, legea îi ține. Harold a preferat să rămână cu Jacob.

— Ce altceva putea face? Jacob e fiul lui!

— Știu. Dar unii au preferat altceva. Din câte mi-a spus Bellamy, doar Cei-care-se-întorc trebuie să fie ținuți acolo. Dar unii precum Harold nu vor să-i părăsească pe cei dragi, așa că… Dar eu, unul, cred că așa e cel mai bine. Oamenii nu trebuie segregați, nu în totalitate, cum ar vrea unii.

— Harold a preferat să rămână, șopti Lucille, ca și cum ar fi vrut să-și aducă aminte ceva.

— Întocmai, zise pastorul Peters, iar Bellamy va avea grijă de amândoi. Cum spuneam, e un om cumsecade.

— Și mie mi s-a părut la fel. Când l-am întâlnit prima oară. Un om bun, chiar dacă e din New York. Nici măcar n-am ținut cont că e negru.

Lucille accentuă ultimul cuvânt. Părinții ei fuseseră rasiști înverșunați, ea însă se schimbase – învățase din Biblie că toți oamenii sunt la fel. Culoarea pielii lor conta la fel de mult cât conta și culoarea lenjeriei intime.

— Dar, când mă uit la el acum, mă întreb cum se poate ca un om la locul lui – indiferent de culoare – să ia parte la așa ceva, să răpească oameni din căminele lor – și copii! – și să-i pună sub lacăt, zise Lucille cu o voce din ce în ce mai furioasă.

— Liniștiți-vă, spuse pastorul.

— Liniștiți-vă, spuse și soția lui.

Pastorul Peters dădu ocol stranei, se așeză lângă bătrână și își trecu un braț pe după umerii ei.

— Dar nu răpesc pe nimeni, cu toate că așa pare. Biroul încearcă doar… să dea o mână de ajutor. Cei-care-se-întorc sunt foarte mulți. Eu cred că Biroul încearcă să-i facă pe oameni să se simtă în siguranță.

— Îi face pe oameni să se simtă în siguranță luându-i de acasă pe un bătrân și pe copilul lui sub amenințarea armelor?

Lucille fu cât pe-aci să scape Biblia când mâinile i se treziră brusc la viață. Ori de câte ori se înfuria, vorbea cu mâinile.

— Și ținându-i închiși timp de trei săptămâni? Aruncându-i în închisoare fără… fără… la naiba, nu-mi vin cuvintele, fără să-i acuze în mod oficial sau să facă ceva care să ne aducă aminte că trăim într-un stat de drept?

Lucille privi spre una dintre ferestrele bisericii. Chiar și din locul în care stătea putea vedea orașul, în depărtare, așezat la poalele dealului pe care se înălța biserica. Vedea școala, tot ce se construise în ultimele zile, gardul, toți soldații și „întorșii“ care se foiau de colo-colo, grupul de case care încă nu fusese împresurat de gard. Ceva îi spunea că nu va dura prea mult.

Departe, de cealaltă parte a orașului – ascunsă de copaci și distanță, unde se sfârșea orașul și se întrona câmpia –, era casa ei, întunecată, pustie.

— Dumnezeule…

— Liniștiți-vă, zise soția pastorului, fără folos.

— Vorbesc mereu cu Martin Bellamy, continuă Lucille. Îi tot spun că nu-i deloc normal ce se întâmplă și că Biroul nu are nici un drept să facă asta, dar el îmi răspunde invariabil că are mâinile legate și că deciziile le ia colonelul ăla, Willis. El dă ordinele. Cum adică are mâinile legate? E și el om, nu? Omul nu e liber să facă o mulțime de lucruri?

Mărgele de transpirație îi alunecau de pe frunte. Pastorul și soția lui își retrăseseră mâinile, ca și cum Lucille ar fi fost o plită pe care cineva o încinsese fără să le dea de veste.

— Doamnă Lucille, zise pastorul, coborând vocea și vorbind rar, un mod de a calma oamenii cu sau voia lor, pe care-l învățase de-a lungul timpului.

Lucille nu făcu decât să se uite la Biblia din poală. O întrebare fundamentală îi crispă fața.

— Dumnezeu are un plan, continuă pastorul Peters. Chiar dacă agentul Bellamy nu are așa ceva.

— Dar au trecut deja câteva săptămâni.

— Și amândoi sunt sănătoși. Nu?

— Cred că da.

Lucille deschise Biblia la întâmplare. O deschise doar ca să vadă că sunt tot acolo cuvintele, Cuvântul.

— Dar sunt… șovăi ea, în căutarea cuvântului potrivit, crezând că s-ar simți mult mai bine dacă ar găsi un cuvânt mai pretențios. Sunt… încarcerați.

— Sunt în aceeași școală în care aproape toți copiii din orașul acesta au învățat să scrie și să citească, spuse pastorul, din nou cu brațul pe după umerii lui Lucille. Da, știu că arată altfel acum, cu toți soldații care mișună acolo, dar e tot școala noastră. E aceeași școală la care a mers Jacob cu ani în urmă.

— Era nouă pe atunci, îl întrerupse Lucille, pradă amintirilor.

— Sunt sigur că arăta frumos.

— Foarte frumos. Strălucea. Deși era mult mai mică. Înainte de aripile care au fost adăugate, și de renovări, după ce orașul a mai îmbătrânit și s-a mai extins.

— Atunci nu ne putem gândi că sunt tot acolo, în școala de pe vremuri?

Lucille rămase tăcută.

— Stau la căldură și primesc hrană.

— Hrana pe care le-o duc eu!

— Cea mai bună hrană din ținut! replică pastorul privindu-și soția cu subînțeles. Îi tot spun alesei inimii mele să stea câteva săptămâni cu dumneavoastră, doar-doar va afla secretul plăcintei de piersici.

Lucille zâmbi și îl împunse ușor cu degetul.

— Exagerați, nu-i nimic ieșit din comun… Să știți că-i duc de mâncare și lui Martin Bellamy… Cum vă spunem, îmi place de el. Pare un om bun.

Pastorul Peters o bătu ușor pe spate.

— Bineînțeles că e un om bun. El, Harold, Jacob, ca și toți cei de la școală care au apucat să guste din plăcinta dumneavoastră – am auzit că v-ați dus acolo cu kilograme întregi –, toată lumea vă este recunoscătoare. Și vă mulțumesc în fiecare zi – am aflat și asta!

— Dacă sunt deținuți, nu înseamnă că trebuie să mănânce lăturile pe care Guvernul le servește soldaților de acolo.

— Credeam că primesc mâncarea de la serviciul de catering al doamnei Glory Brown. Cum îi spune acum? „Mese Glory-oase“?

— Mai degrabă lături-oase.

Izbucniră în râs.

— Situația sigur se va calma, zise pastorul după ce se săturară de

râs. Harold și Jacob vor scăpa cu fața curată.

— Ați fost acolo?

— Bineînțeles.

— Fiți binecuvântat, spuse Lucille, bătându-l ușor pe mână. Au nevoie de un păstor. Toți cei de acolo au nevoie de un păstor.

— Fac și eu ce pot. Am vorbit cu agentul Bellamy – vorbim destul de des împreună. Cum spuneam, pare un om cumsecade. Cred că-și dă toată silința. Dar, văzând cum merg lucrurile, numărul din ce în ce mai mare al Celor-care-se-întorc…

— L-au pus comandant pe căposul ăla de colonel, Willis.

— Cam așa ceva.

Lucille făcu o grimasă.

— Și totuși, trebuie să facem ceva, zise ea, cu o voce joasă, ca apa care clipocește într-o fântână adâncă. E un om rău. Se vede după ochi. Cu cât te uiți în ei, cu atât parcă se duc la fund. Să-l fi văzut când m-am dus să-i scot pe Harold și pe Jacob. Rece ca luna decembrie, așa a fost. Ca un munte de apatie.

— Dumnezeu va găsi o cale.

— Da, spuse Lucille, chiar dacă de trei săptămâni se îndoia din ce în ce mai tare. Dumnezeu va găsi o cale. Dar tot îmi fac griji.

— Cu toții ne facem griji, conchise pastorul.

De zeci de ani Fred Green își găsea casa pustie. Era obișnuit cu liniștea. Și, cu toate că nu punea mare preț pe talentele lui culinare, de mult se împăcase cu alimentele congelate și, din când în când, cu câte o friptură arsă.

Mary se ocupase de bucătărie.

Când nu muncea la câmp, era la fabrica de cherestea, încercând să mai facă un ban. Rareori ajungea acasă înainte de lăsarea întunericului și, cu fiecare zi, simțea că e tot mai obosit. În ultima vreme cu greu mai găsea ceva de lucru, fiindcă cei mai tineri decât el erau acolo primii, așteptând în zorii zilei ca șeful de echipă să-i aleagă pe cei cu care voia să lucreze.

Deși experiența conta, când venea vorba de muncă fizică nu avea cum să se pună cu tinerii. Simțea cum îl lasă puterile. Pur și simplu erau prea multe de făcut.

Așa că în fiecare seară Fred Green se întorcea acasă, mânca un semipreparat, se așeza în fața televizorului și urmărea știrile, care erau numai despre Cei-care-se-întorc.

Aproape că nici nu asculta ce spuneau crainicii. În cea mai mare parte a timpului se răstea la ei, îi făcea proști și agitatori, reținând doar câte un amănunt, ici și colo, despre numărul Celor-care-se-întorc, care creștea pe zi ce trece, ca un râu care, înaintând, se preface încet într-un fluviu.

Situația nu făcea decât să-l pună pe jar și să-l umple de gânduri

negre.

Mai era ceva. O senzație pe care n-o putea înțelege. În ultimele săptămâni avea probleme cu somnul. În fiecare noapte se culca în casa lui pustie, într-o tăcere mormântală – cum făcea de zeci de ani –, dar somnul nu-i venea decât mult după miezul nopții, iar când, în sfârșit, venea, Fred dormea iepurește, agitat, fără vise, dar și fără liniște.

Uneori se trezea dimineața cu zgârieturi pe mâini – tăblia de lemn a patului era de vină, își spunea el. Într-o noapte simți că se prăbușește, trezindu-se cu o clipă înainte să cadă pe podea, cu fața plină de lacrimi și o tristețe profundă, indescriptibilă, care făcea aerul irespirabil.

Rămase acolo, pe podea, suspinând, furios că nu poate exprima unele lucruri în cuvinte, cu mintea plină de frustrări și nostalgie.

Strigă numele soției lui.

Era prima oară, după o groază de ani, când îi rostea numele. Articulă cuvântul pe limbă și îl lansă în aer, ascultând cum sunetul lui reverberează prin casa plină de lucruri și mucegai.

Rămase acolo, pe podea, așteptând. Ca și cum Mary ar fi putut să apară brusc din ascunzătoarea ei, să-l ia în brațe, să-l sărute și să-i cânte – cu vocea aceea splendidă, binecuvântată, de care-i era atâta dor –, să-i aducă muzica, după atâția ani de pustietate.

Dar nu-i răspunse nimeni.

Într-un târziu se ridică în picioare. Se apropie de șifonier și scoase un geamantan care nu mai văzuse lumina zilei de zeci de ani. Era negru, cu balamalele din alamă acoperite de un strat subțire de praf. Păru că oftează când îl deschise.

Era plin cu cărți, partituri, cutii mici cu bijuterii sau bibelouri din ceramică, fără valoare, pe care nu mai era nimeni care să le aprecieze. La mijloc, sub o bluză mică, de mătase, cu gulerul brodat cu trandafiri delicați, era un album foto. Fred îl scoase, se așeză pe pat și îl șterse de praf. Copertele albumului scârțâiră când îl deschise.

Și, ca din senin, iat-o, soția lui, zâmbindu-i.

Uitase ce față rotundă avea. Ce păr negru avea. Cât de derutată părea mereu – și cât de mult iubise asta la ea, poate cel mai mult. Chiar și atunci când se ciondăneau părea încurcată, de parcă ar fi văzut lumea cum n-o vedea sau cum n-o putea vedea altcineva și n-ar fi înțeles nici în ruptul capului de ce lumea se purta așa, și nu altfel.

Întoarse paginile albumului și încercă să nu se gândească la sunetul vocii ei, la cât de frumos îi cânta în nopțile lungi, când el nu putea dormi. Deschise și închise gura, parcă încercând să rostească o întrebare care se lăsa așteptată.

Apoi dădu de o fotografie care îl făcu să tresară. Zâmbetul ei nu mai era la fel de luminos. Expresia ei nu mai era confuză, ci hotărâtă. Fotografia fusese făcută într-o după-amiază scăldată de soare, la scurt

timp după avortul spontan.

Acea tragedie fusese secretul lor. De îndată ce medicul le dăduse vestea, totul se prăbușise. Fred fusese trezit într-o noapte de plânsul ei înfundat, în baie, povara a ceea ce se întâmplase fiind deja prea mult pentru ea.

Fred dormise întotdeauna adânc. „Și morții se trezesc mai ușor decât tine“, îi spusese ea odată. Chiar și acum se întreba dacă în noaptea aceea Mary încercase să-l trezească, dacă-i ceruse ajutorul, iar el nu i-l dăduse. Sigur ar fi putut face ceva pentru ea.

Cum poate dormi așa un soț, după tot ce s-a întâmplat? se întreba el. Să stai întins și să visezi ca ultimul animal în timp ce tăciunii vieții copilului tău se sting pentru totdeauna?

Își propuseseră să le spună prietenilor despre sarcină de ziua ei, care urma să fie în mai puțin de o lună. Pe urmă renunțaseră. Numai medicul știa cu adevărat ce li se întâmplase.

Singurul semn al tragediei fusese zâmbetul ei abătut de mai târziu, pe care nu-l putea uita.

Dezlipi fotografia din album. Mirosea a lipici vechi și mucegai. În noaptea aceea, pentru prima oară de la moartea ei, plânse.

A doua zi dimineață, Fred se duse la fabrica de cherestea, dar șeful de echipă îl sări din schemă. Fred se întoarse acasă și se uită prin grădină, dar nici acolo nu era nevoie de el. Drept care se urcă în camionetă și o luă spre casa lui Marvin Parker.

Marvin locuia peste drum de intrarea în școală, unde erau ținuți Cei-care-se-întorc. Din curtea lui, Marvin vedea cum vin autobuzele pline cu Cei-care-se-întorc. Asta și făcea aproape în fiecare dimineață, de când începuse totul.

Fără să știe de ce, Fred simțea că acolo trebuie să fie și el. Ca să vadă cu ochii lui ce se alegea de lumea lor. Ca să vadă fețele Celor-care-se-întorc.

Parcă ar fi căutat pe cineva.

Harold ședea liniștit la un capăt al patului de campanie, în ceea ce, normal, era atelierul de pictură al doamnei Johnson. Îi părea rău că nu-l doare spatele, ca să aibă de ce să se plângă. Ajunsese la concluzia că putea cugeta mult mai bine la subiecte complexe, profunde, după ce făcea mare caz pe seama durerii de spate. Se cutremură gândindu-se ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi avut năravul acesta. Lucille l-ar fi sanctificat mai mult ca sigur.

În patul de alături dormea Jacob. Perna și pătura erau așezate frumos sub cap. Pătura o făcuse Lucille. Plină de desene complicate, de culori și de broderii pe care numai un atac nuclear le-ar fi putut descurca. Colțurile erau îndoite perfect. Perna era perfect plată și netedă.

Ce băiat ordonat, gândi Harold, încercând să-și amintească dacă și

înainte fusese la fel.

— Charles?

Harold oftă. În pragul ușii atelierului de pictură transformat în dormitor stătea bătrâna. Și ea „întoarsă“. Lumina după-amiezei pătrundea prin geam și îi cădea pe față; ușorii ușii erau pătați de vopsea, în diverse culori și tușe, urme ale nenumăratelor proiecte propuse de doamna Johnson. *Nuanțe vii de galben, nuanțe agresive de roșu, toate mai intense decât ar fi trebuit*, gândi Harold, după cât de vechi păreau să fie.

Astfel bătrâna era încadrată de un curcubeu, care-i dădea un aer de magie.

— Da, răspunse Harold.

— Charles, la ce oră plecăm?

— Curând.

— Dar întârziem, Charles. Și nu suport să întârziem. E un semn de proastă creștere.

— Lasă, nu se întâmplă nimic. Ne așteaptă ei.

Harold se ridică, își întinse brațele și se apropie de bătrână, doamna Stone. Apoi o conduse la patul ei, dintr-un colț al atelierului. Doamna Stone era o negresă masivă, trecută bine de 80 de ani și cât se poate de senilă. Dar, în ciuda senilității, avea grijă de ea și de patul ei. Era mereu curată, cu părul bine întreținut. Puținele haine pe care le avea rămâneau imaculate.

— Nu-ți mai face griji, spuse Harold. Nu întârziem.

— Dar am întârziat deja.

— Avem timp berechet.

— Ești sigur?

— Absolut sigur, draga mea, răspunse Harold zâmbind și bătând-o ușor pe mână în timp ce femeia se lăsa să cadă încet pe pat.

Se așeză lângă ea și o privi cum se întinde pe o parte și ațipește aproape imediat. Așa i se întâmpla mereu: se emoționa brusc, se pierdea cu firea, apoi adormea la fel de repede.

Harold rămase cu doamna Stone – Patricia era numele ei mic – până când o cuprinse somnul. Apoi, în ciuda căldurii de iunie, o acoperi cu pătura de pe patul lui Jacob. Femeia mormăi ceva, nu se cădea să lași oamenii să aștepte. Apoi buzele îi rămaseră nemișcate și începu să respire încet, uniform.

Harold reveni la patul lui și se așeză. Ar fi vrut să citească o carte. Poate că, la următoarea vizită a lui Lucille, o va ruga să-i aducă una, dar să nu fie Biblia sau ceva asemănător, povești de adormit copiii.

Nu, gândi el, frecându-și bărbia. Bellamy era mai important decât dădea el de înțeles. Chiar dacă autoritatea lui fusese știrbită de hotărârea Biroului de a-i închide pe Cei-care-se-întorc, agentul Martin Bellamy era în continuare persoana cea mai informată de acolo.

Într-un fel, Bellamy era cel care ținea frâiele în mână. El răspundea de aprovizionarea cu hrană și repartizarea pe săli, el procura îmbrăcămintea, el se asigura ca toată lumea să primească articolele de toaletă necesare etc. El ținea evidența Celor-cu-adevărat-vii și a Celor-care-se-întorc.

El răspundea de toate, deși alții executau ordinele. Harold tocmai aflase, de la soldații care vorbeau mai tare decât s-ar fi cuvenit în timp ce patrulau prin școală, că în ultimele zile ordinele se mai răriseră.

Acum politica era doar să-i supravegheze, să stea cu ochii pe ei ca pe un depozit de alimente. Din când în când, dacă autoritățile descopereau un „întors“ mai important sau mai cunoscut, făceau o excepție de la regulă și îl trimiteau acasă cu avionul; altfel, majoritatea Celor-care-se-întorc erau închiși în locurile unde apăruseră.

Poate că nu așa se întâmpla peste tot, își spuse Harold, dar foarte curând avea să fie o practică generală. Era mai ușor și mai ieftin să le dai un număr și să le faci un dosar, să apeși pe câteva taste, să pui câteva întrebări, să mai apeși pe câteva taste și apoi să uiți de ei. Dacă cineva era dispus să mai facă un efort – iar asta se întâmpla din ce în ce mai rar –, căuta numele persoanei pe Internet. Cam atât. Din ce în ce mai des, acele câteva taste apăsate – un minimum de efort – erau soluția ideală.

Lăsând femeia să doarmă, Harold părăsi atelierul și încercă să-și facă drum prin școala veche, supraaglomerată. Încă din prima zi în care începuseră arestările, condițiile fuseseră inadecvate și se înrăutățeau de la o zi la alta. În spațiile cândva deschise, în sălile și pe holurile cândva goale acum erau numai paturi și oameni care se agățau de ele, speriați că ar putea rămâne pe dinafară în beneficiul nou-veniților. Chiar dacă încă nu erau mai multe persoane decât paturi, deja se crea o ierarhie.

Primii sosiți aveau paturile în corpul principal al școlii, cu spațiu suficient, unde sistemul funcționa bine și totul era la îndemână. Nou-veniții – cu excepția bătrânilor și/sau a infirmilor, cărora li se rezervaseră câteva săli în interior – rămâneau afară, în spațiul de parcare și pe strada din jurul școlii, într-o zonă numită acum „satul de corturi“.

Corturile erau de un verde mohorât și atât de vechi încât Harold nu le putea privi fără să cadă pradă unei amintiri din copilărie. O amintire atât de îndepărtată, încât îi apărea în alb-negru pe ecranul minții.

Noroc că, până acum cel puțin, vremea fusese prielnică. Călduroasă și umedă, dar aproape fără ploaie.

Harold traversă „satul“ și se îndreptă spre celălalt capăt al taberei, lângă gardul din sud, unde stătea prietenul lui Jacob, un băiat pe

nume Max. Dincolo de gard, santinelele își făceau rondul, la pas, cu armele la picior.

— Ticăloșilor, le strigă Harold, cum făcea mereu.

Apoi privi spre soare. Era tot acolo, evident, dar părea că dogorește și mai tare. Simți cum un fir de transpirație o ia la vale pe mijlocul frunții și, într-un târziu, îi cade de pe vârful nasului.

Brusc, se făcu și mai cald. Cu cel puțin zece grade, de parcă soarele ar fi coborât la el și i s-ar fi așezat pe umeri, vrând să-i șoptească la ureche ceva foarte important.

Harold se șterse pe față, apoi își frecă mâna de pantaloni.

— Jacob! strigă el.

Simți cum îl cuprinde un tremur, de la brâu în jos, prin picioare, până la genunchi.

— Jacob, unde ești?

În clipa următoare, pământul se înălță și îl izbi.

Jeff Edgeson

Dacă ar fi fost să dea crezare ceasului de pe perete, ora acordată de colonel lui Jeff era pe sfârșite. În cele 55 de minute, colonelul pusese întrebările pe care amândoi ajunseseră să le știe pe de rost. Jeff ar fi preferat să citească ceva. Un roman cyberpunk *bun sau poate unul* fantasy*, cu acțiunea plasată într-un oraș. Îi admira pe scriitorii înzestrați cu o imaginație bogată. Imaginația era ceva rar și foarte important, după părerea lui.*

— Ce crezi că se întâmplă când murim? întrebă colonelul.

O întrebare nouă, deși nu foarte inspirată. Jeff se gândi o clipă, ușor descumpănit că trebuie să vorbească despre religie cu colonelul, care îi devenise simpatic. Îi amintea de tatăl lui.

— Păi, cred că mergem în Rai sau în Iad. Depinde de cât ne-am distrat în viață, răspunse Jeff, chicotind scurt.

— Ești sigur?

— Nu. Sunt ateu de mult timp. Niciodată n-am fost sigur de prea multe.

— Și acum?

Colonelul se îndreptă de spate și mâinile îi dispărură sub masă, ca și cum s-ar fi întins după ceva.

— Sunt la fel de nesigur. Cum am fost toată viața.

Colonelul Willis scoase un pachet de țigări din buzunar și i-l oferi tânărului.

— Mulțumesc, spuse Jeff, luminându-se la față.

— Situația asta nu trebuie să fie mai complicată decât este, zise colonelul. Fiecare își joacă rolul lui – ai mei și ai dumitale.

Jeff înclină din cap. Se lăsă pe spătarul scaunului, scoase un nor de fum alb, lung, și nu se arătă deranjat de rigiditatea scaunului sau de pereții mohorâți sau de faptul că, undeva în această lume, avea un frate pe care colonelul și oamenii lui nu-l lăsau să-l găsească.

— Nu sunt un om care nu știe ce-i mila, spuse colonelul de parcă i-ar fi citit gândurile lui Jeff. Pur și simplu așa e rolul pe care trebuie să-l joc… Acum însă trebuie să plec, adăugă el ridicându-se în picioare. În seara asta trebuie să sosească alt camion cu confrați de-ai dumitale.

9

Harold se trezi pe un soare care părea mai luminos și mai puternic ca niciodată. Totul era departe și îndoielnic, ca atunci când te intoxici de prea multe medicamente. În jurul lui se adunaseră mai multe persoane. Mai înalte decât ar fi trebuit să fie, depășind cu mult dimensiunile normale. Închise ochii și răsuflă adânc. Când îi redeschise, îl văzu pe Martin Bellamy, aplecat deasupra lui, încruntat, autoritar. Îmbrăcat în același costum gros, chiar și pe căldura asta, gândi el.

Se ridică în capul oaselor. Îl durea capul. Norocul lui că nu căzuse pe ciment, ci pe un petic de iarbă. Simțea ceva în plămâni. Ceva greu și umed. Începu să tușească.

Din ce în ce mai tare, apoi tusea se transformă în horcăit. Se îndoi de durere, zguduit din toate încheieturile. În fața ochilor începură să-i joace o sumedenie de puncte negre.

Când, în sfârșit, se opri din tuse, Harold se trezi întins pe iarbă, cu o pătură sub cap, cu soarele în ochi și acoperit de sudoare.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, simțind ceva ascuțit și umed în gât.

— Ați leșinat, răspunse Martin Bellamy. Cum vă simțiți?

— Mi-e cald.

Agentul Bellamy zâmbi.

— E o zi caldă.

Harold încercă să se ridice, dar lumea îl trădă și începu să se învârtească. Închise ochii și se lăsă să cadă înapoi, pe pământ. Mirosul de iarbă încinsă îi aminti de vremea când era copil. Atunci, ca să se întindă în iarbă, într-o după-amiază fierbinte de iunie, nu era nevoie să leșine.

— Unde e Jacob? întrebă el, cu ochii închiși.

— Sunt aici, răspunse Jacob, ieșind dintre cei care se strânseseră în jurul lui Harold.

Dădu fuga la tatăl lui, urmat în tăcere de prietenul Max. Îngenunche lângă el și îl apucă de mână.

— Sper că nu te-am speriat, băiete.

— Nu, tăticule.

Harold oftă.

— Asta e bine.

Max, prietenul lui Jacob, care, în general, era un băiat atent și sensibil, îngenunche la capul lui Harold, se aplecă, își scoase tricoul și

șterse cu el fruntea bătrânului.

— Vă simțiți mai bine, domnule Harold? întrebă Max.

Max era unul dintre Cei-care-se-întorc de origine britanică. Cu accent și maniere de aristocrat. Îl găsiseră în Ținutul Bladen, nu departe de locul în care fusese găsit japonezul, cu săptămâni în urmă. Ținutul Bladen părea că devine un punct nodal pentru persoanele exotice.

— Da, Max.

— Adineauri arătați tare bolnav! Dacă sunteți bolnav, trebuie să mergeți la spital, domnule Harold.

În pofida calmului și a stoicismului caracteristic Celor-care-se-întorc, și a accentului britanic rafinat, Max vorbea ca o mitralieră.

— Unchiul meu s-a îmbolnăvit acum mulți ani și a trebuit să meargă la spital, continuă Max. Pe urmă i-a fost și mai rău și a tușit mult, cum tușeați și dumneavoastră, dar la el suna mai rău și… a murit, domnule Harold.

Harold înclina din cap la cuvintele băiatului, deși nu putea ține pasul cu el, prinzând doar prima rafală: „Unchiul meu s-a îmbolnăvit…“

— Asta e bine, Max, spuse el, cu ochii închiși. Asta e foarte bine.

Rămase acolo, pe pământ, multă vreme, cu ochii închiși și cu soarele care-l dogorea peste tot. Auzea frânturi de conversații, chiar peste pașii soldaților care mărșăluiau conștiincios în jurul gardului. Nu-și dăduse seama că era atât de aproape de gard când îl scuturase primul acces de tuse, acum însă vedea că era la un metru de el.

Apoi mintea lui începu să-și imagineze tot felul de lucruri.

Își imagină ce era dincolo de gard. Vedea spațiul de parcare al școlii. O luă pe strada principală, trecu de stația de benzină și buticurile vechi construite demult. Văzu prieteni, fețele lor cunoscute, toți cu treburi, ca întotdeauna. Unii îi zâmbiră și îi făcură semn cu mâna, câțiva îl salutară.

Harold înțelese că mergea cu camioneta lui veche, pe care o avea în 1966. Nu se mai gândise la ea de ani buni, acum însă și-o aminti foarte clar. Cu banchetele late, moi. Câtă forță îi trebuia ca s-o întoarcă. Se întrebă dacă generația de azi aprecia adevărata valoare a servodirecției sau dacă, la fel ca în cazul computerelor, era ceva atât de comun încât își pierduse orice urmă de magie.

În această mică excursie imaginară, Harold trecu prin tot orașul, ajungând la concluzia că nu era nici urmă de Cei-care-se-întorc pe străzile mai mari sau mai mici. Trecu de marginea orașului și o luă pe autostradă, spre casă, motorul torcând lin sub el.

Acasă trase de volan ca să intre pe alee și o găsi pe Lucille, tânără și frumoasă. Ședea pe verandă la lumina soarelui, cu spatele perfect drept, arătând important, ca o regină, cum Harold nu mai văzuse la

nici o femeie în toată viața lui. Părul ei lung, negru ca pana corbului, îi cădea mai jos de umeri și strălucea în lumina caldă. Era întruchiparea grației și a importanței. Îl intimida și tocmai de asta o iubea atât de mult. Jacob alerga în jurul stejarului din fața verandei, strigând ceva despre hoți și vardiști.

Așa trebuia să fie viața.

Apoi băiatul dispăru după un copac și nu se mai întoarse. Dispărut într-o clipă.

Agentul Bellamy îngenunchease pe iarbă, lângă Harold; în spatele lui, doi paramedici îngrijorați își aruncau umbra peste fața acoperită de sudoare a lui Harold.

— Vi s-a mai întâmplat așa ceva? întrebă unul dintre ei.

— Nu.

— Sunteți sigur? E nevoie să ne uităm în fișa medicală?

— Puteți face ce vreți, răspunse Harold simțind că-i revin puterile și i se ridică sângele în cap. Ăsta-i unul dintre avantajele faptului că lucrați pentru guvern, nu? Aveți acces la informații despre oricine, păstrate la dosar.

— Putem face și asta, zise Bellamy. Dar cel mai bine cred că e să acționăm imediat.

Agentul Bellamy le făcu semn paramedicilor și ordonă:

— Puneți-l pe picioare. Poate cu voi va coopera mai bine decât cu mine.

— N-aș fi chiar atât de sigur, mormăi Harold.

Nu-i plăcea deloc să poarte o conversație în timp ce zăcea pe spate, dar altă soluție nu avea. De câte ori încerca să se ridice în capul oaselor, Jacob îl apăsa ușor pe umăr, cu o expresie îngrijorată pe fața lui mică.

Bellamy se ridică și își șterse iarba de pe genunchi.

— Am să încerc să dau de fișa lui medicală. Și să consemnez criza pe care a avut-o aici, spuse el și făcu semn cuiva să se apropie.

Doi soldați se apropiară în fugă.

— Atâta agitație pentru un bătrân obosit, zise Harold cu voce tare și reuși în sfârșit să se ridice în capul oaselor, gemând.

— Ușurel, spuse paramedicul, prinzându-l de braț cu o forță surprinzătoare. Trebuie să stați întins ca să vă putem consulta în voie.

— Relaxează-te, îl îndemnă Jacob.

— Întocmai, domnule Harold. Trebuie să stați întins, interveni Max. Cum vă povesteam despre unchiul meu. Într-una din zile s-a îmbolnăvit, n-a vrut să aibă de-a face cu doctorii, ba chiar i-a alungat pe cei chemați să-l vadă. Și așa a murit.

— Bine, bine, bine, zise Harold.

Viteza cu care vorbea băiatul era de ajuns ca să-i înfrângă rezistența. Unde mai pui că, brusc, îl cuprinsese așa, o sfârșeală. Drept

care cedă și hotărî să se întindă la loc și să-i lase pe paramedici să facă ce-or vrea.

Dacă depășeau măsura, socoti el, îi putea da în judecată. Asta era, totuși, America.

Apoi Max începu să turuie din nou despre moartea unchiului său, vocea lui sacadată făcându-l pe Harold să-și piardă încet cunoștința.

— Întârziem, spuse negresa bătrână și senilă.

Harold se ridică în capul oaselor, neștiind cum de ajunsese în patul lui. Aerul din atelier era mai rece, iar lumina soarelui care pătrundea pe fereastră aproape că dispăruse, deci era aceeași zi, doar că mai târziu. Avea antebrațul bandajat, peste o pată roșie, apărută probabil în urma unei injecții.

— La naiba cu doctorii ăștia.

— Vorbește frumos, spuse Jacob, care ședea pe podea împreună cu Max, jucându-se de-a ceva.

Băieții săriră în picioare și se apropiară repede de pat.

— Îmi pare rău, dar mămica zice că nu-i frumos să spui „la naiba".

— Da, nu-i frumos, îi dădu dreptate Harold. Ce-ar fi să nu-i spunem despre asta?

— OK, răspunse Jacob, zâmbind. Vrei să auzi o glumă?

— Da, da, interveni Max. E o glumă extraordinară, domnule Harold. Una dintre cele mai amuzante, n-am mai auzit așa ceva de mult timp. Unchiul meu…

Harold ridică o mână ca să-l oprească.

— Cum sună gluma, fiule?

— Știi ce i-a spus un vierme iubitei lui?

— Nu știu, răspunse Harold, deși își aducea bine aminte că el îi spusese gluma, cu puțin înainte de moartea băiatului.

— Dacă nu te măriți cu mine, mă arunc în fața unei găini!

Râseră toți trei.

— Nu putem sta aici toată ziua, zise Patricia din patul ei. Am întârziat deja. Foarte mult. Nu-i frumos să lăsăm oamenii să ne aștepte. O să-și facă griji!

Femeia întinse mâna ei neagră și o puse pe genunchiul lui Harold.

— Te rog. Nu-mi place să mă las așteptată. Am cei șapte ani de-acasă. Mergem? Sunt gata îmbrăcată.

— Curând, o asigură Harold, deși nu știa de ce.

— Nu se simte bine? întrebă Max.

De obicei, băiatul vorbea în paragrafe, motiv pentru care Harold așteptă continuarea. Care nu veni. Patricia își examină hainele cu grijă și ajunse la concluzia că nu sunt gata de plecare. Și se supără.

— E pur și simplu tulburată, răspunse Harold în cele din urmă.

— Ba nu sunt tulburată! ripostă Patricia, retrăgându-și mâna.

— Nu, îi zise Harold, îi luă mâna și o bătu ușor. Nu ești tulburată. Și

nu întârziem. Au sunat acum câteva minute ca să spună că s-a schimbat ora. S-a amânat puțin.

— Au contramandat?

— Nu, bineînțeles că nu. Doar s-a amânat.

— Sigur? Eu cred că au contramandat fiindcă am întârziat noi atât de mult! S-au înfuriat pe noi! Groaznic!

— Nu s-a întâmplat deloc așa, spuse Harold.

Se așeză pe patul ei, recunoscător că reflexele îi reveneau la normal; poate că afurisiții ăia de doctori nu erau chiar atât de nepricepuți. Își trecu brațul peste umerii ei lați și o bătu ușor pe spate.

— Au schimbat ora, doar atât. A fost o încurcătură cu mâncarea. Firma de catering a avut o problemă la bucătărie și a anunțat că mai are nevoie de timp.

— Ești sigur?

— Absolut. De fapt, cred până la plecare putem trage un pui de somn. Ești obosită?

— Nu, răspunse Patricia, țuguindu-și buzele. Ba da, se răzgândi ea și începu să plângă. Sunt atât de obosită.

— Cunosc senzația.

— Vai, Charles. Ce-i cu mine?

— Nimic, răspunse Harold și o mângâie pe păr. Ești obosită. Atâta tot.

Femeia se schimbă la față, schimonosindu-se de frică, semn că își dăduse seama, chiar și pentru o clipă, că bărbatul nu era cel care pretindea că este, semn că nimic nu era așa cum îi spunea mintea ei. Apoi clipa trecu și redeveni bătrâna obosită, tulburată, iar Harold fu din nou Charles al ei. Își lăsă capul pe umărul lui fiindcă așa credea că trebuie să facă.

Curând, femeia adormi. Harold o întinse pe pat, îi îndepărtă șuvițele de păr căzute pe față și o privi, copleșit parcă de atâtea enigme.

— Groaznic, spuse el.

— Ce e groaznic? întrebă Jacob cu vocea lui plată, uniformă.

Harold se așeză pe marginea patului său și își privi mâinile. Își lipi degetul arătător de cel mijlociu ca și cum ar fi ținut unul dintre acei cilindri mici, extraordinari, din nicotină și carcinogen. Își duse degetele goale la buze. Inhală. Își ținu răsuflarea. Expiră – tușind puțin când plămânii îi rămaseră fără aer.

— Nu trebuie să faceți așa ceva, zise Max.

Jacob dădu din cap aprobator.

— Mă ajută să gândesc, replică Harold.

— La ce vă gândiți? întrebă Max.

— La soția mea.

— Mămica se simte bine.

— Bineînțeles, spuse Harold.

— Jacob are dreptate, zise Max. Mămicile întotdeauna se simt bine, fiindcă lumea nu s-ar descurca fără ele. Așa spunea tăticul meu înainte să moară. Spunea că datorită mămicilor lumea e așa cum e și că, fără ele, oamenii ar fi meschini, ar răbda de foame, s-ar certa tot timpul și nu s-ar întâmpla nimic bun.

— Mi se pare corect, spuse Harold.

— Tăticul spunea că mămica e cea mai bună din lume. Spunea că n-ar da-o pentru nimic în lume, dar eu, unul, cred că așa spune orice tătic fiindcă sună frumos. Pun pariu că și Jacob crede la fel despre mămica lui – soția dumneavoastră – fiindcă așa trebuie să gândiți. Asta e situația…

Băiatul se opri și îi privi lung, inexpresiv. Harold aprecie tăcerea, dar rămase descumpănit de bruschețea ei. Max părea a fi cu mintea în altă parte, ca și cum cineva i-ar fi răpit toate gândurile ce fuseseră acolo cu doar câteva clipe în urmă.

Apoi, băiatul „întors“ dădu ochii peste cap, ca într-o pană de curent, când toate luminile se sting odată. Se prăbuși pe podea și rămase acolo, dând impresia că doarme, cu doar un firicel de sânge pe buza de sus ca dovadă că era de rău.

Tatiana Rusesa

Erau albi, deci nu aveau cum s-o ucidă. Mai mult de-atât, erau americani, deci aveau să se poarte frumos cu ea. N-o deranja că n-o lăsau să plece; singurul ei regret era că nu-i putea ajuta mai mult.

Înainte de a fi adusă aici – unde, habar nu avea – fusese într-alt loc. Nu la fel de mare ca acesta, cu altfel de oameni, dar nu foarte diferiți de cei de aici. Toți spuneau că lucrează pentru un așa-zis „Birou“.

Mâncarea nu-i lipsea. Avea și un pat pe care să doarmă. Încă purta rochia alb-albastră pe care i-o dăduse femeia din celălalt loc. Se numea Cara, își aminti fata, vorbea engleza și franceza și fusese foarte drăguță cu ea. Tatiana însă știa că nu le e de prea mare ajutor și asta o deranja cel mai mult.

În fiecare dimineață, la ora zece fix, omul acela o ducea în camera fără ferestre și îi vorbea – rar și uniform, convins că nu înțelege engleza; dar ea se descurcase foarte bine la școală, engleza nu i se părea deloc complicată. Accentul lui era ciudat și ceva îi spunea că, pentru el, accentul ei era poate la fel de ciudat. Drept care răspundea la întrebări la fel de rar și uniform, fapt care se pare că-i făcea plăcere.

Tatiana considera că trebuie să facă tot posibilul ca să nu-l supere. Dacă îl supăra (sau îi supăra), ar fi putut da ordin s-o trimită acasă.

Așa că în fiecare zi, de multe zile, omul o aducea aici, în camera aceasta, și îi punea întrebări, iar ea încerca, pe cât posibil, să răspundă. La început îi fusese frică de el. Era solid, cu privirea dură, rece, cum e pământul iarna, dar se purta politicos cu ea, chiar dacă – Tatiana știa prea bine – nu le era de prea mare ajutor.

De fapt, începuse să creadă că e chipeș. În ciuda privirii dure, ochii lui erau de un albastru plăcut, iar părul avea culoarea ierbii înalte, uscate, la apusul soarelui; în plus, părea foarte, foarte puternic. Puterea, după cum învățase ea, era un atribut al celor chipeși.

Astăzi, când veni s-o ia, i se păru mai distant decât de obicei. Uneori îi aducea dulciuri, pe care le mâncau amândoi în drum spre camera fără ferestre. Azi nu-i adusese dulciuri și, deși nu era prima oară, Tatiana simți că ceva nu e în regulă.

Bărbatul nu scoase o vorbă până ajunseră în cameră, nu ca în alte dăți. Merse în tăcere, iar ea iuți pasul ca să nu rămână în urmă; era clar, lucrurile păreau altfel decât ieri. Poate mult mai serioase.

După ce intrară, bărbatul închise ușa, ca de obicei. Se opri o clipă și privi spre camera de luat vederi care atârna într-un colț, deasupra ușii. Nu

mai făcuse asta până acum. Apoi începu să pună întrebările, vorbind rar și uniform, ca întotdeauna.

— Înainte de a fi găsită în Michigan, care e ultimul lucru pe care ți-l amintești?

— Soldații. Și casa mea… din Sierra Leone.

— Ce făceau soldații?

— Ucideau.

— Te-au ucis și pe tine?

— Nu.

— Ești sigură?

— Nu.

Chiar dacă trecuseră câteva zile de când i se puseseră aceleași întrebări, Tatiana știa răspunsurile pe de rost. Știa răspunsurile la fel de bine pe cât știa el întrebările. La început pusese aceleași întrebări în fiecare zi. Apoi renunțase și îi ceruse să-i povestească întâmplări din viața ei, iar Tatianei îi plăcuse. Îi povestise cum, în fiecare seară, mama ei îi spunea povești cu zei și monștri. „Oamenii și întâmplările miraculoase sunt forța de viață a lumii“, spunea mama ei.

Timp de aproape o jumătate de oră, bărbatul puse întrebări pe care amândoi le știau pe de rost. După o oră, cât vorbeau ei de regulă, îi puse o întrebare nouă:

— Ce crezi că se întâmplă când murim?

Tatiana se gândi o clipă, brusc tulburată – și ușor speriată. Dar omul era alb – și american –, deci știa că nu-i va face nici un rău.

— Nu știu.

— Ești sigură?

— Da.

Imediat se gândi la ce-i spusese mama ei cândva despre moarte: „Moartea e doar începutul reîntâlnirii pe care nu știai că o vrei“. Tocmai voia să-i spună colonelului Willis, acesta însă scoase pistolul și o împușcă.

Apoi colonelul rămase s-o privească și să vadă ce se va întâmpla.

Nesigur de ceea ce aștepta să se întâmple, se trezi brusc în fața unui cadavru, care sângera și care, cu doar o clipă în urmă, fusese o fată care-l plăcuse și îl crezuse om de treabă.

Aerul din cameră i se păru închis colonelului. Se ridică și ieși, prefăcându-se că nu aude vocea Tatianei – toate conversațiile pe care le avuseseră – în mintea lui, mai tare decât împușcătura ce încă-i răsuna în urechi.

10

— Bietul băiat, spuse Lucille, strângându-l la piept pe Jacob. Bietul băiat.

Doar atât izbuti să spună despre moartea lui Max, dar o spuse des și cu multă durere.

Ce se petrece cu lumea asta, se întrebă ea, dacă lasă să se întâmple astfel de lucruri? Cum e posibil ca un copil – orice copil – să fie viu și sănătos și, în clipa următoare, să se ridice la ceruri?

— Bietul băiat, repetă ea.

Era dis-de-dimineață și sala de vizite amenajată de Birou în școala din Arcadia era aproape goală. Ici și acolo câte un gardian, dând din cap aproape imperceptibil sau vorbind cu cineva despre chestiuni lipsite de importanță. Nici unul nu părea să se sinchisească de bătrânul arestat împreună cu micul lui fiu „întors“, pe care nu voia să-l lase singur acolo, și nici de bătrâna cu părul argintiu, venită să-i vadă.

Cum nu părea să se sinchisească nici de băiatul „întors“ care murise deunăzi, atitudine care o îndurera pe Lucille. Lucille nu știa exact ce-ar trebui ei să facă pentru a marca pierderea unei vieți, poate prin doliu, poate printr-un comportament rezervat, meditativ. Poate prin purtarea unei banderole negre. Era ceva ce se impunea de la sine. Dar imediat ideea i se păru deplasată. Oamenii mor. Chiar și copiii. Așa e firesc.

Sala de vizite avea acoperișul și pereții din tablă ondulată fixate de piloni metalici, cu ventilatoare mari, care huruiau neîncetat, amplasate la intrare și la ieșire, ca să facă mai respirabil aerul umed. Spațiul fusese umplut cu mese și bănci.

Jacob ședea tăcut în poala mamei lui, simțindu-se vinovat, cum se simt toți copiii când își văd mamele în lacrimi. Harold se așeză pe bancă, lângă ea, și își trecu brațul pe după umerii ei.

— Liniștește-te, bătrâna mea Nemesis, spuse el.

Avea vocea moale, compătimitoare și sobră, o voce pe care uitase că o poate avea după toți anii în care fusese… mda, *dezagreabil* nu era cuvântul cel mai potrivit, dar…

— Așa a fost să fie, continuă el. Doctorii spun că a avut un anevrism.

— Copiii nu au anevrism, replică Lucille.

— Ba da. Câteodată. Poate că așa a murit prima oară. Poate că așa

trebuia să fie.

— Unii spun că ar fi vorba de un fel de boală. Eu, una, nu cred, dar așa se spune.

— Mai degrabă de prostie decât de boală.

Lucille se șterse la ochi și își aranjă gulerul rochiei.

Jacob se desprinse din brațele mamei. Purta hainele noi, aduse de Lucille. Erau curate și moi, cum numai hainele noi pot fi.

— Pot să-ți spun o glumă, mămică?

Lucille înclină din cap.

— Dar să nu fie deocheată, da?

— Fii fără grijă, zise Harold. Eu nu i-am spus decât glume creștinești…

— M-am săturat de hazul vostru!

— Nu-ți mai face sânge rău din pricina lui Max, zise Harold privind prin sală. Max s-a dus demult… acolo unde se duc toți oamenii. Ăsta a fost doar o umbră care…

— Termină, șopti Lucille. Max era un băiat bun. Știi doar.

— Da. Max era un băiat bun.

— Era altfel? întrebă Jacob, privind contrariat.

— Cum adică? întrebă Harold.

Acum era prima dată când Jacob vorbea despre ceea ce toată lumea de pe planeta asta voia să audă de la Cei-care-se-întorc: despre ei înșiși.

— Era altfel decât fusese la început? întrebă Jacob.

— Nu știu, scumpul meu, răspunse Lucille și îl apucă de mână – așa cum văzuse că fac oamenii în filme, gândi ea fără să vrea.

În ultima vreme se uita prea mult la televizor.

— Nu l-am cunoscut foarte bine. Tu și tatăl tău ați petrecut mai mult timp cu el.

— Aici l-am întâlnit, spuse Harold cu doar o mică doză de asprime în glas.

Jacob se întoarse și privi fața zbârcită a tatălui său.

— Dar crezi că era altfel? întrebă el.

— Altfel decât ce? Altfel decât când?

Harold lăsă întrebarea să umple spațiul dintre ei ca o ceață deasă. Voia ca băiatul să vorbească. Voia ca băiatul să recunoască faptul că Max era ceva ce murise cândva. Voia ca băiatul să spună că se întâmpla ceva ieșit din comun în lume, ceva straniu și înfricoșător și, mai ales, nefiresc. Voia ca Jacob să recunoască faptul că nu era băiatul care murise pe 15 august 1966.

Harold avea nevoie de cuvintele acelea.

— Nu știu, răspunse Jacob.

— Bineînțeles că nu știi, interveni Lucille. Eu sunt sigură că nu era deloc altfel. Așa cum știu că nici tu nu ești deloc altfel. Nici unul nu e

altfel, toți faceți parte dintr-un miracol mare și frumos. Asta e tot. E binecuvântarea Domnului, nu mânia Lui, cum spun unii.

Îl trase spre ea și îl sărută pe frunte.

— Tu ești fiul meu iubit, continuă ea, șuvițe de păr argintiu căzându-i pe față. Cel-de-Sus, bunul Dumnezeu, va avea grijă de tine și te va aduce acasă din nou. Dacă nu, o voi face eu.

Lucille se întoarse acasă amețită de atâtea frustrări; lumea părea să-și fi pierdut contururile, o vedea ca prin ceață, ca atunci când plângea. De fapt, chiar plângea, deși nu-și dădu seama decât atunci când opri mașina în curte și huruitul puternic al motorului încetă, rămânând doar casa înaltă, din lemn, care parcă ieșea din pământ, pustie, așteptând s-o înghită. Se șterse la ochi și își reproșă că plânsese.

Traversă curtea cu mâinile pline de vasele din plastic goale în care le dusese mâncare lui Jacob, Harold și agentului Bellamy. Se concentra pe mâncare, pe ideea hrănirii celor trei. Știa că mâncarea îi îmbunează, dar îi și întărește pe oameni.

Dacă oamenii ar găti și ar mânca mai mult, lumea poate că n-ar mai fi atât de agresivă, gândi ea.

Lui Lucille Abigail Daniels Hargrave niciodată nu-i plăcuse să stea singură. Chiar și în copilărie tot ce-i plăcea mai mult era o casă plină de oameni. Lucille fusese mezina unei familii cu opt copii. Toți înghesuiți într-o magherniță cenușie de la marginea orășelului Lumberton din North Carolina. Tatăl ei lucra la o fabrică de cherestea, iar mama ei era servitoare la una dintre familiile mai înstărite și, când se ivea ocazia, făcea și croitorie pentru vecini.

Tatăl ei n-o vorbea niciodată de rău pe mama ei, iar mama ei nu-l vorbea niciodată de rău pe tatăl ei. Din mariajul ei cu Harold, Lucille învățase că a nu-l vorbi de rău pe celălalt era semnul cel mai sigur că o relație pe termen lung funcționează cum trebuie. Toate pupăturile, florile și cadourile nu însemnau nimic dacă soțul îi vorbea de sus soției sau soția își bârfea soțul.

Ca mulți alții, Lucille își petrecuse cea mai mare parte din viața de adult încercând să-și recreeze copilăria, încercând să redevină copil, ca și cum timpul nu ar fi fost atotputernic. Din cauza complicațiilor ivite la naștere, Jacob fusese singura ei încercare de a deveni mamă, fapt de care nu se plângea. Nu se plânsese nici măcar în ziua în care medicii îi dăduseră știrea. Nu făcuse decât să încline din cap – fiindcă știa; într-un fel, știuse dintotdeauna – și spusese că Jacob era de ajuns.

Vreme de opt ani fusese o mamă cu un fiu. Apoi, vreme de cincizeci de ani, fusese soție, baptistă, iubitoare de cuvinte, dar nu și mamă. Prea mult timp trecuse între cele două vieți ale ei.

Acum însă Jacob însemna înfrângerea timpului. Era timpul scos din țâțâni, un timp perfect, cum nu fusese niciodată. Era viața așa cum ar fi trebuit să fie cu atâția ani în urmă. Asta erau toți Cei-care-se-întorc,

înțelese ea în clipa aceea. Și nu plânse și nu-și simți inima grea tot restul serii, iar când îi veni, somnul o cuprinse foarte ușor.

În noaptea aceea visă copii, iar a doua zi dimineață simți nevoia să gătească ceva.

Lucille își vârî mâinile sub robinet. Pe aragaz prăjea bacon și ouă. O oală cu crupe fierbea la foc mic pe unul dintre ochiuri. Privi pe fereastră, în curtea din spate, încercând să-și alunge senzația sâcâitoare că e supravegheată. Bineînțeles că nu era nimeni acolo. Își întoarse atenția spre aragaz și mâncarea, mult prea multă, pe care o prepara.

Lucrul care o călca pe nervi cel mai mult, legat de absența lui Harold, era că nu știa cât să gătească pentru o singură persoană. Sigur, îi simțea lipsa – și încă foarte mult –, dar era mare păcat că în zilele astea trebuia să arunce o grămadă de mâncare. Chiar și după ce făcea pachetele ca să le ducă la școală, frigiderul gemea de mâncarea rămasă de ieri, mâncare ce nu mai avea același gust. Papilele ei gustative erau sensibile dintotdeauna, de aceea mâncarea care stătea prea mult la rece i se părea că are un gust sălciu.

În fiecare zi ducea mâncare la școală/lagăr pentru cei ce încălcaseră legea și/sau Cei-care-se-întorc. Chiar dacă erau închiși, Jacob și Harold Hargrave trebuia să fie bine hrăniți. Dar nu putea merge acolo doar ca să le ducă micul dejun. De peste douăzeci de ani Harold condusese mașina, iar acum Lucille, cu reflexele ruginite, nu avea curajul să se foiască toată ziua pe drum ca să le ducă trei mese calde. De aceea micul dejun îl lua singură, doar în compania casei pustii. Și a propriei sale voci.

— Încotro se îndreaptă lumea asta? întrebă ea casa pustie.

Vocea ei trecu peste podeaua din lemn tare, pe lângă ușa din față și biroul mic în care Harold își ținea țigările, intrând în bucătăria cu frigiderul plin de mâncare și masa la care nu ședea nimeni. Vocea ei reverberă prin celelalte camere, până sus, în dormitoarele unde nu dormea nimeni.

Își drese glasul, de parcă ar fi vrut să atragă atenția cuiva, dar nu-i răspunse decât tăcerea.

Televizorul mi-ar putea fi de ajutor, gândi ea. Cel puțin cu televizorul se putea preface. Își putea închipui că aude râsete, conversații, cuvinte ale invitaților la o petrecere în stil mare, din camera de alături – cum dădeau Lucille și Harold cu atâția ani în urmă, înainte ca Jacob să se ducă la râu și toată viața lor să devină un sloi de gheață.

O parte din ea voia să deschidă televizorul ca să afle dacă apăruse ceva nou despre sculptorul acela francez – Jean și mai nu știu cum. Cei de la știri vorbeau întruna despre cum se întorsese din morți, cum se reapucase de sculptat, cum făcuse o grămadă de bani, la care nici nu visase în prima lui viață, și apoi dispăruse cu o femeie trecută de

50 de ani, care ajutase la „redescoperirea“ lui.

Lucille nu crezuse niciodată că oamenii ar putea protesta în urma dispariției unui sculptor, dar iată că se întâmpla și așa ceva. Guvernul francez avusese nevoie de săptămâni întregi ca să stăpânească situația.

Cu toate acestea, celebrul sculptor francez „întors“ nu era de găsit. Unii spuneau că nu rezistase faimei. Cineva declarase că un artist plin de succes nu mai e artist, și tocmai asta îl făcuse pe Jean să se dea la fund. Jean voia să facă foamea din nou, ca să-și regăsească inspirația.

Lucille izbucni în râs. Ce idee tâmpită! Ce om în toate mințile vrea să facă foamea?

— Poate că n-a vrut decât să fie lăsat în pace, spuse ea apăsat.

Se mai gândi la asta o vreme, până când simți din nou cum o apasă liniștea casei, ca o cizmă grea. Drept care se duse în salon, deschise televizorul și lăsă ca lumea să vină la ea.

„Situația pare să se înrăutățească peste tot“, zise crainicul.

Era un spaniol smead, îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă. Lucille avu impresia că vorbește despre ceva legat de finanțe, de economia globală, de prețul benzinei sau de orice alt lucru ce părea că se înrăutățește de la un an la altul. Dar nu, crainicul se referea la situația Celor-care-se-întorc.

— Cum adică? întrebă Lucille în șoaptă, stând în fața televizorului cu mâinile împreunate.

„În caz că tocmai ați deschis televizorul, vă anunțăm că astăzi au avut loc mai multe dezbateri despre rolul și autoritatea încă noului – dar tot mai extinsului – Birou Internațional al Celor-care-se-întorc. Potrivit ultimelor rapoarte, Biroul tocmai a primit susținere financiară din partea țărilor NATO, cât și din partea altor țări, neafiliate la NATO. Fondurile alocate, mai precis suma exactă, urmează să fie făcute publice.“

Deasupra umărului crainicului apăru o mică emblemă – un steag auriu pe care scria *Biroul Internațional al Celor-care-se-întorc*. Apoi logo-ul dispăru și pe ecran se perindară imagini cu camioane pline de soldați sau oameni înarmați care se îndreptau în fugă, pe pista unui aeroport, spre niște avioane masive, cenușii, în care o biserică ar fi încăput ușor, cu tot cu clopotniță.

— Doamne ferește! exclamă Lucille și închise televizorul, clătinând din cap. Doamne ferește! Așa ceva nu se poate!

Apoi se întrebă cât știa lumea despre ce se întâmplă în Arcadia. Cei-care-se-întorc erau peste tot, își dădu ea seama. Erau sute și sute acum, de parcă i-ar fi atras un magnet aici, în orașul lor. Chiar dacă președintele ordonase ca Cei-care-se-întorc să rămână în casele lor, mult prea mulți aveau casele în cealaltă parte a lumii. Din când în când, Lucille vedea cum îi arestează soldații. Modul brutal al istoriei de a te asigura că totul e sub control.

Alteori Lucille îi vedea cum se ascund. Aveau destulă minte ca să se ferească de soldați și să stea departe de centrul orașului, unde se afla școala transformată în lagăr, înconjurată de gard. Dar puțin mai departe, chiar pe strada principală, îi vedea cum priveau pe furiș din clădiri vechi și case în care nu locuia nimeni. Lucille le făcea cu mâna fiindcă așa fusese educată, ei îi răspundeau la fel, ca și cum ar fi cunoscut-o și ar fi fost legați intrinsec de ea. Ca și cum Lucille ar fi fost un magnet menit să-i atragă și să-i susțină.

Lucille însă era doar o femeie în vârstă, care locuia singură într-o casă pentru trei persoane. Altcineva trebuia să vină și să pună capăt acestei situații. Așa era normal. Situații atât de complexe puteau fi rezolvate numai prin intervenția unor oameni importanți. Precum cei din filme. Tineri, atletici și meșteri la vorbă. Nu oameni care locuiau într-un orășel de care nu auzise nimeni.

Nu, încercă ea să se convingă, nu era sortită să-i ajute pe Cei-care-se-întorc. Poate nu era sortită nici să-i ajute pe Jacob și Harold. Altcineva trebuia s-o facă. Poate pastorul Peters. Sau mai degrabă agentul Bellamy.

Dar Bellamy nu era un părinte care trebuia să suporte singurătatea unei case pustii. Bellamy nu era omul în jurul căruia păreau să graviteze Cei-care-se-întorc. Ea era omul. Mereu ea.

— Ceva trebuie făcut, zise ea spre casa pustie.

Când ecoul televizorului se stinse și liniștea puse stăpânire pe casă, Lucille reveni la rutina de zi cu zi de parcă prea puțin se schimbase în felul ei de a percepe lucrurile. Se spălă pe mâini în chiuveta din bucătărie, se șterse cu un prosop, mai sparse câteva ouă în tigaie și încercă să le facă omletă. Prima bucată de bacon din tigaia mult prea plină se prăjise deja, drept care o scoase cu o spatulă și o așeză pe un șervețel de hârtie, apoi o bătu ușor ca să-i mai ia din grăsime – medicul o avertiza mereu în privința grăsimii –, rupse un colț și începu să-l mestece, în timp ce pregătea omleta și nu lăsa crupele să se prindă.

Se gândi și la Harold și la Jacob, închiși în școala-lagăr, cu atâția soldați în jur, cu gardul acela imens și sârma ghimpată și, cel mai rău, victime ale birocrației guvernamentale. O apuca furia când își amintea cum soldații apăruseră pe furiș și îi luaseră fiul și soțul de lângă râu, un râu care practic era al lor, dacă lua în considerare felul în care cei doi erau legați de el.

Cum stătea la masa din bucătărie și mânca, singură cu gândurile ei, Lucille nu auzi pașii pe verandă.

Crupele erau calde și moi. Îi alunecau în stomac, lăsând doar un gust abia perceptibil de unt. Apoi trecu la bacon și ouă, picante și sărate, moi și dulci.

— Aș ridica o biserică în cinstea ta, spuse Lucille tare, adresându-se

farfuriei cu mâncare.

Apoi izbucni în râs și se simți vinovată. Chiar puțin blasfematoare. Dar Dumnezeu avea simțul umorului, Lucille era sigură de asta – deși nu-i spusese niciodată lui Harold. În plus, Dumnezeu înțelegea că e doar o femeie bătrână și singură într-o casă mare și pustie.

Mai avea puțin și termina micul dejun când își dădu seama de prezența fetei. Fu cât pe-aci să sară de pe scaun când o văzu, firavă și blondă, murdară de noroi și cu părul neîngrijit, de partea cealaltă a ușii din sită.

— Dumnezeule mare, copilă! strigă Lucille acoperindu-și gura cu mâna.

Era unul dintre copiii familiei Wilson – Hannah, dacă o ajuta memoria, ceea ce se întâmpla de obicei. Lucille n-o mai văzuse de la întrunirea de la biserică, în urmă cu multe săptămâni.

— Vă rog să mă iertați.

Lucille se șterse la gură.

— Nu face nimic. Pur și simplu nu mi-am dat seama că ești acolo, zise ea și se apropie de ușă. De unde vii?

— Mă cheamă Hannah. Hannah Wilson.

— Știu cine ești, scumpo. Fiica lui Jim Wilson. Suntem rude!

— Doamnă…

— Eu și tatăl tău suntem veri, mai de departe. Printr-o mătușă… Nu-mi aduc aminte cum o cheamă.

— Da, doamnă, zise Hannah șovăitoare.

Lucille deschise ușa și îi făcu semn să intre.

— Pari moartă de foame, copilă. Când ai mâncat ultima oară?

Fata rămase în pragul ușii, calmă. Mirosea a noroi și aer curat, de parcă ar fi căzut din cer și ar fi răsărit din pământ chiar în dimineața aceea. Lucille îi zâmbi, fata însă era tot șovăitoare.

— Nu-ți fac nici un rău, copilă. Doar dacă nu intri și mănânci ceva. Dacă nu, caut o nuia cât tine de mare și te croiesc cu ea până te așezi la masă și mănânci tot ce-ți pun în față!

Într-un târziu, fata îi întoarse zâmbetul în felul ei ușor detașat, nepăsător.

— Am înțeles, doamnă.

Ușa din sită se clătină în urma ei, ca și cum ar fi aplaudat faptul că Lucille nu mai era singură.

Fata mâncă tot ce-i dădu Lucille, adică foarte mult, din tot ce gătise ea. Și, când văzu că fata nu lasă nimic din ceea ce pregătise pentru micul dejun, Lucille începu să caute prin frigider.

— Din păcate, mai am doar ce-a rămas de ieri. Și i-a cam trecut gustul.

— Nu face nimic, doamnă Lucille. M-am săturat. Vă mulțumesc foarte mult.

Lucille vârî mâna mai adânc în frigider.

— Nu. Încă nu te-ai săturat. Nici nu sunt sigură că stomacul tău are fund, dar aflu eu. Am să-ți dau de mâncare până golesc magazinul de alimente! spuse Lucille și izbucni în râs, vocea ei reverberând în toată casa. Dar nu gătesc pe degeaba, adăugă ea despachetând cârnatul pe care-l găsise într-un colț al frigiderului. Pentru nimeni. Chiar și Domnul Iisus Hristos ar trebui să-Și merite hrana dacă ar vrea să-I pregătesc o masă. Cu alte cuvinte, sunt câteva lucruri pe care vreau să le faci pe aici.

Lucille îi puse o mână pe spate – vrând să arate ca o femeie foarte bătrână și foarte șubredă – și scoase un geamăt înduioșător.

— Nu mai sunt tânăra de altădată!

— Mămica mi-a spus să nu cerșesc.

— Ți-a spus bine. Dar tu n-ai cerșit, iar eu îți cer să mă ajuți, atâta tot. Și, în schimb, îți dau de mâncare. E corect, nu?

Hannah încuviință din cap. Își legăna picioarele de pe un scaun mult prea mare pentru ea.

— Apropo de mama ta, zise Lucille pregătind cârnatul. O să-și facă griji. Ca și tatăl tău. Știu unde ești?

— Cred că da.

— Cum adică?

Fata ridică din umeri, dar, fiindcă era cu spatele și pregătea cârnatul, Lucille nu văzu gestul. În clipa următoare, fata își dădu seama și spuse:

— Nu știu.

— Hai, copila mea, zise Lucille turnând puțin ulei în tigaia din fontă, pentru cârnat. Încearcă să te concentrezi. Știu ce e cu tine și familia ta. Mama ta… s-a „întors“, ca și tatăl tău. Ca și fratele tău. Unde sunt? Știu că ați dispărut cu toții din biserică după ce soldații au început arestările.

Lucille puse cârnatul în tigaie și aprinse un ochi de la aragaz.

— N-am voie să spun.

— Vai de mine! Asta-i chestie serioasă. Secretele întotdeauna sunt chestii serioase.

— Da, doamnă.

— În general, nu mă omor după secrete. Dacă n-ai grijă, te bagă-n bucluc. De când sunt măritată, copila mea, niciodată n-am avut un secret față de soțul meu, zise Lucille, care se apropie de fată și-i șopti: Dar vrei să știi ceva?

— Ce? întrebă Hannah, tot în șoaptă.

— Rămâne între noi. Nu-i adevărat. Dar să nu spui la nimeni. E secret.

Hannah zâmbi, cu toată gura și sinceritatea, un zâmbet care semăna mult cu zâmbetul lui Jacob.

— Ți-am povestit de fiul meu, Jacob? E ca tine. Exact ca tine și toată familia ta.

— Unde e?

Lucille oftă.

— E la școală. L-au luat soldații.

Hannah se albi la față.

— Știu. E groaznic. A fost luat împreună cu soțul meu. Erau la râu, singuri, când au venit soldații după ei.

— La râu?

— Da, copilă.

Cârnatul începea să sfârâie.

— Soldaților le place râul. Soldații știu că acolo sunt o mulțime de locuri în care te poți ascunde, de aia caută pe acolo… N-aș zice că sunt oameni răi, soldații. Cel puțin eu, una, mă rog să nu fie. Nu bat, doar îi iau și-i închid pe cei ca tine. Nu. Nu bat. Doar te iau cu ei. Te iau și te despart de toți cei pe care-i iubești sau la care ții și…

Când Lucille se întoarse, Hannah dispăruse, lăsând în urmă doar ușa care se clătina.

— Ne vedem când te întorci, spuse Lucille spre casa pustie, o casă despre care știa că nu va mai fi pustie mult timp.

Nu visase ea copii doar cu o noapte în urmă?

Alicia Hulme

— „Băiatul a fost victima unui accident. Nu-i vorba de nici un fel de boală. Din când în când mai și dispar“, îi zise fata, agitată, insului tuciuriu, îmbrăcat într-un costum bine croit, care ședea de cealaltă parte a mesei. Nu înțeleg nimic. Nu-i așa că mesajul nu sună deloc bine?

— Nu chiar, răspunse agentul Bellamy. E o situație ieșită din comun, atâta tot.

— Și acum ce-o să se întâmple? Nu vreau să stau aici, cum n-am vrut să stau nici în Utah.

— N-ai să stai mult. Am eu grijă de asta, cum ți-a promis și agenta Mitchell.

Fata zâmbi, amintindu-și de agenta Mitchell.

— E o femeie cumsecade, zise ea.

Agentul Bellamy se ridică în picioare și dădu ocol mesei. Trase lângă ea un scaun mic și se așeză. Apoi vârî mâna într-o mânecă și scoase un plic.

— Adresa lor, spuse el, dându-i plicul Aliciei. Nu știu de tine, dar, din câte am aflat, vor să știe. Țin mult să știe.

Alicia luă plicul și-l deschise cu mâinile tremurânde. Era o adresă din Kentucky.

— Tata e din Kentucky, zise ea, cu o voce tremurată. Bostonul nu i-a plăcut niciodată, dar a rămas acolo fiindcă așa a vrut mama. S-ar putea ca până la urmă s-o fi convins.

Îl îmbrățișă pe agentul tuciuriu, îmbrăcat într-un costum bine croit, și-l sărută pe obraz.

— Mulțumesc.

— Afară e un soldat, Harris. E tânăr, 18-19 ani, nu-i mai mare decât tine. Stai pe lângă el când pleci de aici. Fă ce-ți spune. Du-te unde-ți spune. Te va scoate de aici, zise agentul și o bătu ușor pe mână. E bine că s-au dus în Kentucky. Biroul are mult de lucru în zonele mai aglomerate. În Kentucky sunt o mulțime de locuri în care te poți ascunde.

— Cum rămâne cu agenta Mitchell? Mă trimiteți la ea cu un alt mesaj?

— Nu. Ar fi periculos și pentru tine, și pentru ea. Nu uita să stai cu Harris, să faci tot ce-ți spune. Te va duce înapoi la părinții tăi.

— Am înțeles, zise fata ridicându-se în picioare.

Șovăi când ajunse la ușă, copleșită de curiozitate.

— Ce-a vrut să spună cu „din când în când mai și dispar“?

Agentul îmbrăcat în costumul bine croit oftă.

— Sincer să fiu, nu știu dacă e sfârșitul sau începutul.

11

Fred Green și alții la fel ca el se întâlneau pe peluza lui Marvin Parker în fiecare zi, în arșița soarelui, dând frâu liber furiei în timp ce, unul după altul, autobuzele cu Cei-care-se-întorc intrau în Arcadia pe strada principală.

În primele zile, John Watkins ținu socoteala Celor-care-se-întorc pe o bucățică de lemn pe care o găsise în camioneta lui. Marca grupurile de câte cinci. În prima săptămână, totalul ajunse la peste două sute.

— Rămân fără creion înainte să se termine ăștia, le zise el celor din jur.

Nimeni nu comentă.

— Nu putem permite așa ceva, spunea Fred din când în când.

Clătina din cap și mai lua o gură de bere. Picioarele îi zvâcneau de parcă ar fi vrut să pornească la drum.

— Se întâmplă chiar aici, sub nasul nostru, adăuga el.

Nici unul dintre ei nu știa exact ce se întâmplă, dar, într-un fel, înțelegeau că e vorba de ceva foarte grav. Ceva ce depășea orice imaginație avea loc chiar acolo, în fața lor, în orașul lor.

— E greu să crezi că un vulcan poate erupe lângă tine, zise Marvin Parker într-o după-amiază când priveau cum e descărcat un nou transport.

Marvin era înalt și slab, cu fața palidă și părul ruginiu.

— Dar e adevărat, continuă el. Adevărul gol-goluț. Am auzit odată despre o femeie care s-a trezit cu un vulcan în curte. Mai întâi a apărut un fel de cocoașă pe peluză, cum fac popândăii când scurmă pământul. A doua zi a crescut mai mare și tot așa, în fiecare zi.

Nimeni nu vorbi. Toți ascultau și își imaginau cum se înălța movila de pământ, piatră și foc, în timp ce, peste drum, Cei-care-se-întorc erau dați jos din autobuz, numărați și duși în școală.

— Femeia s-a speriat de-abia când movila a ajuns de vreo trei metri. Nici nu-ți vine să crezi cât îi trebuie cuiva ca să se sperie de așa ceva. Dar, din păcate, așa se-ntâmplă. Nu te grăbești, lași lucrurile să meargă de la sine și, într-un târziu, înțelegi că nu-i a bună.

— Ce putea face sărmana femeie? întrebă cineva.

Întrebarea rămase fără răspuns.

— Până să cheme pe cineva, în jurul casei mirosea numai a sulf. Atunci s-au trezit și vecinii. Au renunțat să se mai uite pe geam și-au hotărât să vadă ce-i cu muntele ăla care creștea în curtea de-alături.

Dar deja era prea târziu.

— Ce puteau face? întrebă cineva.

Și întrebarea aceasta rămase fără răspuns.

— La fața locului au venit mai mulți specialiști care au făcut măsurători, au luat probe, după procedurile standard… Știți ce i-au spus? „Cel mai bine e să vă mutați de aici.“ Mai mare râsul! Asta e tot ce i-au spus. Femeia își pierdea casa, primul lucru care i se cuvine oricărui om din lumea asta, singurul lucru pe care omul îl are cu adevărat – casa dată de Dumnezeu! –, iar ăia au spus „Ghinion, ce să-i faci!“, i-au întors spatele și au plecat… La scurt timp, femeia s-a mutat de acolo. Și-a împachetat toată viața și a luat-o cu ea. Au urmat-o alții. Fugeau de movila aia care începuse să crească în curtea ei, movila care crescuse sub ochii lor.

Marvin dădu cutia de bere pe gât, o strivi în mână și o aruncă în iarbă, mormăind:

— Ar fi trebuit să facă ceva încă de la început. Ar fi trebuit să se agite când au văzut cum se umflă peluza, când au simțit că ceva nu e în regulă. Dar, nu, toți au șovăit – mai ales femeia. A șovăit și așa au pierdut toți.

Autobuzele sosiră și plecară până la sfârșitul zilei, Marvin și amicii lui privindu-le în tăcere. Aveau toți senzația că lumea îi trăda, chiar în clipele acelea, și poate că-i trăda de ani de zile.

Aveau senzația că lumea îi mințea de când se născuseră.

Chiar a doua zi Fred Green apăru cu o pancartă. O bucată de placaj, pătrată, vopsită în verde, pe care scria cu litere roșii, țipătoare: *Afară din Arcadia cu Cei-care-se-întorc!*

Fred Green nu avea idee unde va duce protestul. Nu era sigur că putea realiza ceva, ce rezultat putea avea. Dar cel puțin nu stătea degeaba. Simțea că așa se materializează ceea ce îl ținea treaz noaptea, ceea ce-i alunga somnul și îl făcea să înceapă ziua sleit de puteri.

Pe moment, asta i se părea cea mai bună soluție, indiferent de consecințe.

Agentul Bellamy stătea la masă, picior peste picior, descheiat la haină și cu nodul cravatei de mătase mai jos decât s-ar fi cuvenit. Era prima dată când Harold îl vedea cât de cât relaxat. Nu era foarte sigur dacă Bellamy îi era simpatic, dar bănuia că, dacă până acum nu ajunsese să-l urască, rămânea valabilă cealaltă variantă. Cam așa se întâmpla de fiecare dată.

Ținând țigara între degete, Harold sorbi cu zgomot sucul de alune fierte și își feri fața de firul de fum alb. Mestecă alunele, își șterse de pantaloni degetele umede de la sucul sărat – dat fiind că Lucille nu era de față ca să-l certe – și, când se simți în stare, trase adânc din țigară și scoase fumul pe nări fără să tușească – în ultima vreme, trebuia să

se întrebuințeze serios ca să nu tușească, dar important e că reușea.

De când se întâmplaseră atâtea lucruri în Arcadia, aceasta era una dintre puținele ocazii în care agentul Bellamy putea vorbi cu Harold între patru ochi. Harold rareori putea fi convins să stea departe de Jacob. „Lucille n-o să mă ierte niciodată dacă Jacob pățește ceva“, spusese el cândva.

Uneori însă accepta ca Jacob să stea cu un soldat într-o altă sală – atât timp cât știa unde este –, îndeajuns pentru ca Bellamy să-i pună câteva întrebări.

— Cum vă simțiți? întrebă agentul, cu carnețelul gata pregătit.

— Sunt viu, răspunse Harold și scutură țigara într-o scrumieră mică, din metal. Dar cine nu-i viu în ultima vreme? întrebă el și pufăi din țigară. S-a întors și Elvis?

— Mă interesez și vă spun.

Bătrânul chicoti. Bellamy se lăsă pe spătarul scaunului, se așeză mai bine și îl privi pe bătrânul sudist cu curiozitate.

— Deci cum vă simțiți?

— Ai jucat vreodată potcoave, Bellamy?

— Nu. Dar am jucat bocce.

— Asta ce mai e?

— E varianta italiană.

Harold înclină din cap.

— Poate că ar trebui să facem o partidă de potcoave. În loc de asta, zise el și desfăcu brațele ca să arate spre camera mică, cu aerul închis, în care se aflau.

— Cred că se poate, spuse Bellamy zâmbind. Cum vă simțiți?

— Ai mai întrebat.

— Dar nu mi-ați răspuns.

— Ba da, zise Harold și privi din nou în jur.

Bellamy închise carnețelul și îl așeză pe masa dintre el și bătrân. Lăsă pixul pe carnețel și le bătu cu palma, ușor, ostentativ, de parcă ar fi vrut să spună: „Suntem numai noi doi aici, Harold. Pe cuvânt. Fără reportofoane, fără camere de luat vederi sau microfoane secrete, nimic din toate astea. Doar un soldat la ușă, care nu te poate auzi și nici n-ar vrea dacă ar putea. E acolo doar fiindcă așa a ordonat colonelul Willis“.

Harold termină de mâncat în tăcere castronul cu alune, apoi își termină țigara, în timp ce Bellamy stătea dincolo de masă și nu spunea nimic, așteptând doar. Bătrânul își mai aprinse o țigară și trase adânc, teatral, din ea. Ținu fumul în plămâni până simți că se înăbușă. Apoi îi dădu drumul tușind, o tuse care se reverberă până când Harold începu să gâfâie, cu fruntea acoperită de broboane de sudoare.

Într-un târziu, după ce Harold încetă să mai tușească și își reveni, Bellamy întrebă:

— Cum vă simțiți?

— Se întâmplă din ce în ce mai des.

— Dar nu vreți să vă facem analizele.

— Nu, mulțumesc, domnule agent. Sunt bătrân, ăsta-i tot necazul. Dar sunt prea ticălos ca să fac un anevrism, ca băiatul ăla. Și nu sunt chiar atât de prost ca să cred în „boala“ asta despre care tot șoptesc soldații voștri.

— Sunteți un om deștept.

Harold trase iar din țigară.

— Eu cam bănuiesc de ce tușiți.

Harold scoase o rotocol de fum, perfect.

— Ar trebui să te iei de mână cu nevastă-mea.

Harold își stinse țigara și împinse deoparte castronul cu coji de alune. Își împreună mâinile pe masă și le privi, recunoscând cât sunt de bătrâne și de zbârcite – mai slabe și mai fragile decât fuseseră vreodată.

— Putem vorbi, Martin Bellamy?

Agentul Bellamy se foi pe scaun. Se îndreptă de spate, gata parcă de o mare încercare.

— Ce vreți să știți? Formulați întrebările, iar eu răspund cât de bine pot. Asta-i tot ce pot să fac.

— Mi se pare corect, domnule agent. Întrebarea numărul unu: Cei-care-se-întorc sunt oameni adevărați?

Bellamy nu răspunse imediat. Atenția lui păru că se mută în altă parte, ca și cum, brusc, i-ar fi apărut o imagine în minte. Apoi răspunse, cât se poate de sigur:

— Așa par a fi. Mănâncă – chiar mult. Dorm – sporadic, dar dorm. Merg. Vorbesc. Au amintiri. Toate lucrurile pe care le fac oamenii obișnuiți le fac și ei.

— Sunt ciudați, totuși.

— Da. Sunt puțin ciudați.

Harold râse scurt.

— Puțin, zise el, înclinând din cap. De când e doar „ciudat“ ca oamenii să se întoarcă din morți, domnule agent?

— De câteva luni, răspunse Bellamy calm.

— Întrebarea numărul doi, domnule agent… sau e numărul trei?

— Cred că e numărul trei.

Harold râse sec.

— Ești vigilent. Nu-i rău.

— Mă străduiesc.

— Așadar, întrebarea numărul trei… Oamenii, din câte se știe, n-au avut niciodată obiceiul să se întoarcă din morți. Dacă Cei-care-se-întorc fac asta, mai sunt oameni?

— Puteți fi mai clar? întrebă Bellamy, răstit.

— Ce ți-e și cu yankeii ăștia, mormăi Harold.

Se foi pe scaun. Simțea cum îi zvâcnește un picior și cum îl lasă puterile.

— Suntem numai noi doi aici, spuse Bellamy.

Se aplecă înainte, de parcă ar fi vrut să ia mâinile bătrâne ale lui Harold într-ale lui. Și, dacă ar fi fost nevoie de așa ceva, poate că Bellamy ar fi făcut-o. Harold însă era pregătit acum.

— N-ar trebui să fie aici, spuse Harold în cele din urmă. A murit. Fiul meu a murit – 1966. S-a înecat într-un râu. Și încă ceva!

— Ce anume?

— L-am înmormântat, asta e. Chiar eu i-am găsit cadavrul – fiindcă Dumnezeu nu are milă – și l-am scos din apă. Era rece ca gheața, chiar dacă eram în toiul verii. Am pus mâna pe pești care erau mai calzi decât el. Era buhăit. Cu o culoare nefirească.

Ochii lui Harold străluceau.

— L-am scos din apă în timp ce toți ceilalți stăteau în jurul meu și plângeau și-mi spuneau că nu trebuie să-l scot eu. Toți s-au oferit să mi-l ia din brațe… Dar nu înțelegeau. Eu trebuia să-l scot din râu. Eu trebuia să simt cât era de rece și de nefiresc. Eu trebuia să știu – să mă asigur – că e mort. Și că nu se va mai întoarce. L-am îngropat. Fiindcă așa faci cu cei care mor. Îi îngropi. Sapi o groapă și-i vâri acolo. Asta e tot.

— Fără credință în viața de apoi?

— Nu, nu, nu. Nu asta vreau să spun. Vreau să spun că trebuie să puneți capăt la tot ce se petrece!

Harold se întinse și-l apucă de mâini pe Bellamy. Le strânse până când agentul guvernamental simți durerea și, când își dădu seama că bătrânul era mai puternic decât părea, încercă să-și desprindă mâinile. Dar fără folos, Harold îl prinsese ca într-o menghină.

— Toate astea trebuie să se sfârșească pentru totdeauna. Trebuie să se sfârșească odată pentru totdeauna! strigă Harold, cu ochii mari, pătrunzători.

— Înțeleg, răspunse Bellamy cu accentul lui newyorkez, uniform, desprinzându-și mâinile. Într-adevăr, situația e gravă și confuză.

— N-a mai rămas nimic. Nici sentimente. Nici amintiri. Nimic… Acum, de câte ori mă trezesc, mă gândesc la cum era înainte. Mă gândesc la cum sărbătoream zilele de naștere și Crăciunul.

Harold chicoti și îi aruncă o privire jucăușă lui Bellamy.

— Ai fugărit vreodată o vacă, agent Bellamy? întrebă el, zâmbind.

Bellamy izbucni în râs.

— Nu. Niciodată.

— Am avut parte odată de un Crăciun ploios, când Jacob avea șase ani. Ploua de trei zile. În ziua de Crăciun, drumurile erau atât de proaste, încât aproape toată lumea a rămas acasă, fără să mai meargă

în vizită, și a sărbătorit în familie, mulțumindu-se să ureze prietenilor „Crăciun fericit“ la telefon.

Harold se lăsă pe spătarul scaunului și începu să gesticuleze.

— Aproape de casa noastră era o fermă. Ferma bătrânului Robinson. După moartea lui, am cumpărat pământul de la fiu-său, dar, la vremea aia, avea o pășune mare. Deși nu avea prea multe vite. Doar câteva. Din doi în doi ani, ducea câte una la abator. Dar, în general, le păstra. Nu dintr-un motiv anume. Din câte știu, tatăl lui avusese o cireadă întreagă și, dacă mă-ntrebi pe mine, cred că nu prea știa cum să trăiască altfel.

Bellamy încuviință din cap. Nu era sigur unde voia să ajungă Harold, dar îi plăcea să-l asculte.

— Deci a venit Crăciunul. Afară ploua în draci, de parcă Dumnezeu se supărase pe lume. Turna cu găleata. Când potopul era în toi, am auzit un ciocănit la ușă. Cine era? Nimeni altul decât bătrânul Robinson. Cât un munte de mare. Chel ca un nou-născut și lat în spate ca un halterofil. Cu pieptul cât o canistră de benzină. Stătea în pragul ușii, plin de noroi. „Care-i baiul?“, l-am întrebat eu. „Au scăpat vitele din țarc“, a răspuns el și a arătat spre gard. Era rupt în locul pe unde ieșiseră vitele. Până să spun ceva, până să-i spun că-l ajut, cineva a țâșnit pe lângă mine. Pe ușă, pe verandă, direct în ploaie și noroi.

Harold zâmbi larg.

— Jacob? întrebă Bellamy.

— Am vrut să strig după el. Să-l chem înapoi în casă. Pe urmă mi-am zis: „Fie ce-o fi!“. Dar, până să ies pe ușă, Lucille a țâșnit pe lângă mine aproape la fel de repede ca Jacob – îmbrăcată într-una din cele mai bune rochii. S-a stropit de noroi după nici trei metri de la verandă, iar noi n-am găsit altceva mai bun de făcut – inclusiv bătrânul Robinson – decât să izbucnim în râs.

În sfârșit, mâinile lui Harold se liniștiră.

— Poate că ne săturaserăm de-atâta stat în casă, conchise Harold.

— Și?

— Și ce?

— Ați vârât vitele înapoi?

Harold chicoti.

— Bineînțeles.

Apoi zâmbetul îi pieri de pe față și vocea îi redeveni gravă, tristă, încordată.

— Pe urmă totul s-a sfârșit. Și, până la urmă, a dispărut, iar acum… acum iată-mă deasupra prăpastiei.

Harold își privi lung mâinile. Când vorbi din nou, păru că nu-și mai stăpânește vocea:

— Ce să fac? Mintea îmi spune că nu-i fiul meu. Mintea îmi spune că Jacob a murit – s-a înecat – într-o zi frumoasă de august, în 1966…

Dar, când vorbește, urechile îmi spun că e al meu. Ochii îmi spun că e al meu, la fel cum era cu atâția ani în urmă.

Harold lovi cu pumnul în masă.

— Ce mă fac? În unele nopți, când e liniște și întuneric peste tot, când toată lumea doarme, el se dă jos din pat și vine la mine, se întinde lângă mine – cum făcea odată – după un vis urât. Sau, mai rău, uneori îmi pare că vine doar fiindcă are nevoie de mine… vine, se ghemuiește lângă mine și… Dumnezeule… nu mă pot abține și îl trag spre mine, cum făceam odată. Și știi cum mă simt, Bellamy?

— Cum?

— Mă simt mai bine decât m-am simțit vreodată. Mă simt întreg. Împlinit. Ca și cum viața mea e așa cum ar trebui să fie.

Harold tuși și apoi întrebă:

— Spune-mi, ce să fac?

— Unii se agață de asta.

Harold șovăi, surprins de răspuns.

— Mă schimbă, zise el. Să fiu al naibii dacă nu mă schimbă.

Bobby Wiles

Bobby se pricepuse întotdeauna să ajungă în locuri unde n-ar fi trebuit să ajungă. După felul în care dispărea când era mai mare nevoie de el, tatăl lui prezisese că va ajunge mare magician. Acum Bobby stătea ascuns în biroul colonelului, mai precis în burlanul de aerisire al școlii, privind la colonel printre stinghii.

Aici nu era nimic de făcut. Doar stătea și aștepta, neavând unde să plece. Era fericit când găsea câte un loc în care să se furișeze. Școala era plină de astfel de locuri. Bobby găsise deja fosta bucătărie. Sperase să găsească și un cuțit acolo, cu care să se joace, dar nici urmă de așa ceva. Se furișase și în centrala de încălzire, prin conducta care venea dinafară. Acolo însă toate erau ruginite și stricate, numai bune de aruncat.

Colonelul ședea la birou și se uita la mai multe computere. Era sătul de Arcadia. Era sătul de Cei-care-se-întorc. Era sătul de toată situația asta neobișnuită, care se generalizase în întreaga lume. Înțelegea mai bine decât oricine în ce direcție o luau lucrurile. Isteria, protestele, toate celelalte. Oamenii de-abia o scoteau la capăt în vremuri normale, când mureau și rămâneau în morminte.

Chestia asta cu Cei-care-se-întorc, colonelul știa prea bine, nu putea fi rezolvată pe cale pașnică. Sigur, el, unul, îndeplinea ordinele primite, fiindcă numai așa îi putea ajuta pe oameni – ca să păstreze ordinea și încrederea în sistem.

Spre deosebire de alții, colonelul nu se temea de Cei-care-se-întorc. Mai degrabă se temea de reacția oamenilor la vederea celor dragi – indiferent dacă-i credeau vii sau nu – alături de ei, respirând, cerând să-și reia locul în familie.

Colonelul avusese noroc. Când se aflase că tatăl lui era unul dintre Cei-care-se-întorc, Willis fusese întrebat dacă vrea să-l vadă. Refuzase, dar numai fiindcă așa era bine pentru toată lumea. Nu se cădea să devină subiectiv, să se lase influențat de amintiri și de ideea unui viitor alături de cineva al cărui viitor se sfârșise cu ani în urmă.

Situația cu Cei-care-se-întorc era contrară mersului firesc al lucrurilor – lumea avea să-și dea seama de asta cât de curând. Până atunci însă era nevoie de oameni ca el ca să țină hotărât frâiele în mână.

De aceea înștiințase Biroul că nu vrea să intre în legătură cu tatăl lui. Dar se îngriji ca el să fie transferat într-unul din centrele mai bune. Acea parte din el, acel mic serviciu făcut unei persoane care putea fi tatăl lui, n-o putea nega.

În ciuda asprimii pe care trebuia s-o arate față de ceilalți, în ciuda măsurilor care trebuia luate, acel mic serviciu nu și-l putuse refuza. La urma urmei, chiar ar fi putut fi vorba de tatăl lui.

Pe fiecare ecran din fața colonelului era aceeași imagine: o negresă bătrână, solidă, care ședea la un birou, față în față cu un agent spilcuit, cu capul pătrat, pe care-l chema Jenkins. Bobby fusese luat la întrebări de Jenkins, odată. Cu colonelul era altceva.

Bobby respiră încet, încercând să nu facă zgomot când își schimbă greutatea de pe un șold pe celălalt. Burlanul de aerisire era subțire și plin de praf.

Colonelul sorbi din cana de cafea, urmărind discuția dintre Jenkins și negresa bătrână. Exista și sunet, dar Bobby era prea departe ca să audă cât de cât ce se spunea pe ecran. Prinse de câteva ori un nume, „Charles“, rostit de negresă, lucru ce părea să-l exaspereze pe Jenkins.

Soțul ei, probabil, gândi Bobby.

Colonelul continuă să privească monitoarele. Din când în când, schimba unul, trecând pe imaginea unui negru îmbrăcat într-un costum bine croit. Negrul lucra la un birou. Colonelul îl privi o vreme, apoi se uită din nou la ecranul pe care apărea bătrâna.

Curând, agentul Jenkins se ridică în picioare și bătu în ușa sălii de interogatorii. Un soldat intră și o ajută pe bătrână să părăsească încăperea. Jenkins privi în camera de luat vederi, știind că Willis se uita, și își arătă frustrarea clătinând din cap.

— Nimic, spuse el îndeajuns de tare ca să-l audă și Bobby.

Colonelul rămase tăcut. Apăsă pe un buton și brusc pe toate ecranele apăru agentul negru, îmbrăcat în costumul bine croit, care lucra la birou. Colonelul privi fără să spună nimic, cu fața încordată și serioasă, până când monotonia îl împinse pe Bobby la somn.

Se trezi în clipa în care soldații îl scoteau din burlan, țipând la el și bruscându-l. În timp ce era încuiat într-o cameră fără ferestre, mai apucă să-l vadă pe colonel cum arăta cu degetul spre un soldat tânăr.

— Mișcă, puștiule, spuse unul dintre soldați.

— Îmi cer scuze, zise Bobby. Nu mai fac.

— Mișcă, ți-am spus!

Soldatul era tânăr, blond, cu fața plină de acnee și, în ciuda furiei evidente a colonelului, îi zâmbise larg în timp ce-l scotea din birou.

— Mi-aduci aminte de fratele meu, îi spuse soldatul în șoaptă când se mai îndepărtară.

— Cum îl cheamă? întrebă Bobby o clipă mai târziu, curiozitatea fiind punctul lui forte.

— Randy… Nu-ți face griji. Te apăr eu.

Și Bobby nu se mai temu ca înainte.

12

Într-o altă viață, Lucille ar fi fost bucătar-șef. S-ar fi dus la treabă în fiecare zi cu zâmbetul pe buze. Ar fi venit acasă în fiecare seară mirosind a grăsime și a tot felul de condimente și ingrediente. Sigur, ar fi durut-o picioarele. Sigur, ar fi căzut moartă de oboseală. Dar i-ar fi plăcut la nebunie. Fără nici o reținere.

Acum era în bucătărie, cu masa plină de cratițe și tigăi, dar curată în rest, așteptând să fie gata puiul, al doilea, ce se perpelea în cuptor, clipocind ca valurile ce se sparg de stâncile ascuțite. În salon, membrii familiei Wilson vorbeau și râdeau, evitând să deschidă televizorul în timp ce luau prânzul. Ședeau în cerc pe dușumea – Lucille habar nu avea de ce ședeau pe jos când la trei metri de ei era o masă de șase persoane –, cu farfuriile pe genunchi, înfulecând grămezi de orez cu sos, porumb, fasole verde, pui fript și pâine. Din când în când, se auzea un hohot de râs, urmat de o tăcere prelungă în care fiecare își vedea de farfurie.

Continuară așa până se declarară sătui și, pe o farfurioară de lângă aragaz, rămaseră doar câteva bucățele de carne. Lucille le vârî în cuptor, în caz că-i apuca din nou foamea, și începu să facă ordine prin bucătărie.

I se cam terminau proviziile, nu că i-ar fi displăcut.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă Jim Wilson venind din salon.

Undeva, la etaj, soția lui se fugărea cu copiii, râzând.

— Nu, mulțumesc, răspunse Lucille, uitându-se într-un dulap și întocmind în minte o listă de cumpărături. Mă descurc și singură.

Jim se apropie, văzu grămada de farfurii murdare și își suflecă mânecile.

— Ce vrei să faci? întrebă Lucille, scoțând capul din dulap.

— Să dau o mână de ajutor.

— Lasă-le acolo. Asta-i treaba copiilor, zise ea și îi dădu ușor peste mână.

— Copiii se joacă.

— Doar nu s-or juca toată ziua. Trebuie să-i înveți ce înseamnă responsabilitatea.

— Am înțeles, să trăiți!

Lucille roboti prin bucătărie, ocolindu-l mereu pe cel care se proțăpise în fața chiuvetei și nu mai voia să plece de acolo. Chiar dacă-i dăduse dreptate în privința educației copiilor, Jim spăla, clătea

și așeza vasele pe stativ, unul câte unul.

Unul după altul.

Îl spăla. Îl clătea. Îl punea pe stativ.

— Ascultă, dragă, de ce nu le pui pe toate odată în chiuvetă? N-am mai văzut ca cineva să spele vasele unul câte unul.

Jim nu spuse nimic, continuând să facă la fel.

Unul după altul.

Îl spăla. Îl clătea. Îl punea pe stativ.

— În fine, zise Lucille.

Încercă să nu pună această ciudățenie pe seama motivului pentru care Jim se întorsese din mormânt. Chiar dacă erau veri – din câte știa ea, din păcate nu petrecuse destul timp cu el și familia lui. Și asta o făcea să regrete.

Despre Jim cel mai mult își amintea că era foarte harnic, cum își aminteau și majoritatea locuitorilor Arcadiei, până când Jim și ai lui fuseseră omorâți.

Groaznic, ce li se întâmplase. Uneori Lucille aproape că uita crimele acelea. Aproape. Alteori numai asta vedea când se uita la ei. Tocmai de aceea orașul reacționase față de ei așa cum o făcuse. Nimănui nu-i place să i se amintească de propriile-i eșecuri, unde a greșit și ce nu se mai poate îndrepta. Și tocmai asta le amintea arcadienilor familia Wilson.

Era iarna anului 1963, dacă n-o înșela memoria. Lucille își amintea așa cum orice persoană își amintește o întâmplare tragică: cu lux de amănunte.

Stătea în bucătărie, unde se lupta cu vasele. Afară era un frig de crăpau pietrele. Se uită pe fereastră și văzu cum stejarul – fără urmă de frunze – se cutremura de fiecare dată când vântul bătea mai tare.

— Dumnezeule mare! exclamă ea.

Harold ieșise, pe frigul acela, pe întunericul acela, după cumpărături, la o oră atât de târzie – ceea ce era absurd, gândi Lucille. Apoi, de parcă Harold i-ar fi auzit gândul, văzu farurile mașinii care se îndrepta, nesigură din cauza gheții, spre casă.

— Poate că ar fi mai bine să stai jos, spuse el după ce intră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, simțind că nu mai are aer.

Vocea lui Harold spunea tot, absolut tot.

— Ți-am zis să stai jos! se răsti Harold frecându-și gura și țuguindu-și buzele de parcă ar fi tras din țigară.

Se așeză la masa din bucătărie. Se ridică în picioare. Se așeză iar.

— Au fost împușcați, zise el într-un târziu, aproape în șoaptă. Toți. Împușcați mortal. Jim a fost găsit în hol. Cu pușca mai încolo, a încercat să ajungă la ea, dar n-a mai putut. Nu era încărcată, din câte-am auzit, mă îndoiesc că ar mai fi avut timp s-o folosească. Nu voia să țină pușca încărcată, din cauza copiilor.

Harold se șterse la un ochi.

— Pe Hannah… au găsit-o sub pat. Cred că a fost împușcată la urmă.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Lucille, privindu-și mâinile săpunite. Doamne, Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule.

Harold scoase un mormăit, semn că-i dădea dreptate.

— Poate că ar fi trebuit să mergem mai des la ei, zise Lucille, plângând.

— Poftim?

— Poate că ar fi trebuit să mergem mai des la ei. Să petrecem mai mult timp împreună. Făceau parte din familia noastră. Ți-am spus că eram rudă cu Jim. Făceau parte din familia noastră.

Harold nu fusese sigur niciodată dacă era adevărat că Lucille se înrudea cu Jim. Dar nu era ceva care să conteze prea mult. Dacă așa credea ea, înseamnă că era adevărat, ceea ce acum îi făcea să sufere și mai mult.

— Cine i-a omorât?

Harold clătină din cap și încercă să nu plângă.

— Nu se știe.

Întrebarea se repetă în Arcadia nu numai în seara aceea, ci ani la rând. Moartea familiei Wilson, tragică, îngrozitoare, avea să aibă o influență tainică asupra orașului Arcadia și a locului său în lume.

După moartea familiei Wilson, furtișagurile se înmulțiră, unele familii intrară în criză – multe din cauza unor legături extraconjugale. Violența se insinuă peste tot, precum mucegaiul, puțin câte puțin, an de an, zdruncinând Arcadia din temelii.

Până ca Jim să termine de spălat vasele după metoda lui ciudată, Lucille își definitivă lista de cumpărături. Urcă la etaj, se spălă pe mâini în chiuvetă, se îmbrăcă, își luă lista și poșeta și se opri în pragul ușii. Când fu sigură că n-a uitat nimic, cu cheile de la mașină în mână, privind vechiul Ford albastru al lui Harold, trase adânc aer în piept și iar se gândi cât de mult îi displace să șofeze. În plus, rabla lui Harold avea toanele ei, era temperamentală, ca un cal nărăvaș. Pornea numai când voia ea. Frânele scrâșneau. Mașina asta era vie, îi tot repeta Lucille lui Harold. Vie și plină de dispreț față de femei… poate chiar față de oameni în general, inclusiv proprietarul ei.

— Îmi cer scuze pentru deranj, zise Jim Wilson, făcând-o să tresară.

Lucille tot nu se obișnuise cu felul lui de a păși, ușor, fără zgomot.

Se uită în poșetă. Lista era acolo. Banii erau acolo. Fotografia lui Jacob era acolo. Nu uitase nimic, dar continuă să scormonească prin poșetă, adresându-se întregii familii Wilson fără să se uite în urmă. Erau toți acolo, în picioare, în spatele ei, ca într-o felicitare de Crăciun. Îi simțea.

— Vorbești exact ca toți ceilalți din familia ta, spuse Lucille. E ușor să-ți dai seama de la cine ați moștenit chestia asta cu scuzele, fără nici un motiv. Nici nu vreau să aud.

Apoi Lucille își închise poșeta, simțind, totuși, că ceva nu e în regulă. De parcă s-ar fi adunat nori de furtună.

— Păi, încerc să nu fiu o povară. Și vreau să-ți spun cât de mult apreciem ajutorul pe care ni-l dai. Vreau să-ți spun cât de recunoscători îți suntem pentru tot ce faci pentru noi.

Lucille se întoarse spre el zâmbind larg.

— Te rog să încui ușa după mine. Spune-i lui Connie că am să vorbesc cu ea după ce mă-ntorc. Am o rețetă de plăcintă pe care aș vrea să i-o dau. Cred că o am… de la străbătușa Gertrude… Ține-i pe copiii ăștia binecuvântați la etaj. Nu cred să treacă nimeni pe aici, dar pentru orice eventualitate…

— Vom sta cu toții la etaj.

— Și nu uita…

— Mâncarea e în cuptor, o întrerupse Jim și salută militărește.

— OK, OK, zise Lucille și se îndreptă cu pași hotărâți spre Fordul albastru, vechi, al lui Harold, nevrând să privească înapoi ca să nu-i lase s-o vadă cât de înspăimântată e.

Magazinul alimentar era unul dintre ultimele vestigii ale Arcadiei după proiectul de renovare și ameliorare din 1974 – ultima oară când orașul beneficiase de o sumă substanțială de bani. Clădirea veche, din cărămidă, era unul dintre ultimele popasuri la marginea de vest a Arcadiei, înainte ca orașul în sine să se termine într-o șosea pe două benzi, cu câmpuri, copaci și case izolate de-o parte și de alta. Se înălța la capătul străzii principale, masivă, impunătoare, ca și în trecut, când fusese sediul Primăriei.

De fapt, tot ce trebuia să faci era să scoți bannerele și reclamele plasate strategic și primăria, decolorată, roasă de timp, ar fi apărut ca o femeie frumoasă cândva, acum, la vârsta senectuții. Într-o zi bună – înainte ca armata să se instaleze în oraș –, magazinul avea cel mult treizeci de clienți. O cifră și așa optimistă, fiindcă la socoteală intrau și bătrânii care intrau doar ca să se uite sau se așezau în balansoarele de la intrare și depănau amintiri.

Când începu să urce treptele, Lucille văzu cum se apropie un tânăr ofițer și îi oferă brațul. Ofițerul i se adresă cu „doamnă“ și se purtă cu răbdare și blândețe, chiar dacă atâția tineri se îmbulzeau pe lângă ei, ca și cum alimentele ar fi fost pe sfârșite.

În pragul ușii, un grup de bărbați gălăgioși voia neapărat să stea jos. Erau Fred Green, Marvin Parker, John Watkins și alți câțiva. În ultimele săptămâni, Lucille îi văzuse protestând – dacă așa ceva se putea numi protest – în curtea lui Marvin Parker. O jalnică formă de protest, după părerea ei. Chiar dacă erau o jumătate de duzină, tot nu

se hotărâseră asupra unei lozinci ca lumea. Într-una din zile, când se ducea să-i vadă pe Harold și pe Jacob, îi auzise strigând: „Arcadia pentru cei vii! Nu pentru ce nu știi!“.

Habar nu avea ce voiau să spună cu asta și probabil că nici ei nu erau prea lămuriți. Strigau așa fiindcă rima și, din câte știau ei, dacă vrei să protestezi, trebuie s-o faci în rime.

Când ajunse la ușă, ajutată de tânărul ofițer, Lucille se opri în fața lor.

— Ar trebui să vă fie rușine, zise ea și îi făcu semn ofițerului că de acolo se descurcă și singură. Mai mare rușinea!

Bărbații mormăiră ceva între ei, apoi Fred Green – instigatorul ăsta nenorocit, Fred Green! – ripostă:

— Avem dreptul să stăm jos.

Lucille plescăi din limbă.

— Nu văd legătura, spuse ea.

— Ce legătură? Stăm jos și discutăm. De-ale noastre.

— N-ar trebui să fiți acolo, pe peluză, și să strigați lozinca aia tâmpită?

— Pichetăm magazinul, răspunse Fred.

După tonul vocii, Lucille nu-și dădu seama dacă Fred fusese sarcastic sau grupul lui chiar picheta magazinul. La o privire mai atentă, amicii lui Fred chiar arătau a protestatari: arși de soare, trași la față și epuizați.

— Adică v-ați așezat în drum? Cum se făcea odată, când persoanele de culoare cereau drepturi egale?

Bărbații priviră unul la altul, simțind că femeia le întinde o capcană, dar neștiind ce și cum.

— Cum adică? întrebă Fred, cu multă precauție.

— Vreau să știu care vă sunt doleanțele. Toți cei care protestează au anumite doleanțe! Când organizați așa ceva, trebuie să aveți niște doleanțe.

Un militar se lovi de ea fără intenție. Se scuză, iar Lucille continuă să peroreze:

— Ați făcut ce-ați făcut și ați tulburat apele. Asta e clar. Dar ce urmează? Care-i platforma voastră? Pe cine reprezentați?

Ochii lui Fred se umplură de lumină. Se îndreptă de spate și trase adânc, dramatic, aer în piept. Ceilalți se îndreptară și ei de spate, rămânând ca niște pietre funerare.

— Îi reprezentăm pe cei vii, răspunse Fred cu o voce plată, uniformă.

Era lozinca Mișcării Celor-vii-cu-adevărat – idioții ăia pe care Lucille și Harold îi văzuseră la televizor nu cu mult timp în urmă. Cei care, după apariția Celor-care-se-întorc, trecuseră de la războaiele rasiste la integrarea rasială totală. Și acum uite-l pe Fred Green,

marele lor reprezentant.

A înnebunit lumea, gândi Lucille, fără doar și poate.

Ceilalți inspirară la fel de adânc precum Fred Green – părând că se dilată. Apoi spuseră într-un glas:

— Îi reprezentăm pe cei vii.

— Nu știam că cei vii au nevoie de reprezentanți. Dar, oricum, parcă-i o lozincă mai bună decât „Arcadia pentru cei vii! Nu pentru ce nu știi!“. Ce nu știi?

Femeia dădu din mână a lehamite.

Fred o măsură din cap până-n picioare, pregătind contraatacul.

— Ce mai face băiatul? întrebă el.

— Bine.

— E tot la școală?

— Adică la închisoare. Da.

— Și Harold? Am auzit că e tot la școală.

— La închisoare. Da. E acolo.

Lucille își prinse mai bine pe umăr cureaua de la poșetă, în același timp punându-și ordine în gânduri.

— Ce vrei să cumperi? întrebă Fred.

Ceilalți înclinară din cap, semn că susțin întrebarea. Stăteau pe balansoare în micul hol de la intrarea în magazin. Patronul magazinului încercase să-l folosească pentru a-i întâmpina pe clienți – cum făceau cei de la Wal-Mart –, dar aproape imediat bătrânii se înfiinţaseră aici, ca să vadă cum intră și ies cumpărătorii. Apoi, când un angajat uitase din greșeală un balansoar chiar lângă ușă, bătrânii hotărâseră că e mult mai bine să admire priveliștea de jos.

Acum era prea târziu ca să se mai schimbe ceva. Intrarea în magazin – câtă era – le aparținea bătrânilor pricinoși.

Dacă reușea cineva să treacă de ei fără nici o problemă, magazinul arăta bine numai pentru cei care nu erau foarte pretențioși. Pe cele câteva intervale erau expuse conserve, șervețele, hârtie igienică și detergenți. De-a lungul pereților, aproape de ferestre, erau articole de fierărie prinse de cârlige sau de grinzi, de parcă un șopron ar fi explodat undeva și toate uneltele ar fi aterizat aici. Patronul – un ins supraponderal, poreclit „Barabulă“ dintr-un motiv pe care Lucille nu-l înțelegea – încerca să ofere cât mai mult într-un spațiu extrem de limitat.

În cea mai mare parte nu reușea, dar încercarea era lăudabilă, gândi Lucille. Magazinul nu era locul în care să găsești ceva deosebit, dar, de obicei, îți oferea strictul necesar.

— Vreau să cumpăr lucruri de care am nevoie. Dar ce te interesează pe tine?

Fred rânji și se lăsă pe spătarul balansoarului.

— Hai, Lucille. De ce te superi? Am întrebat și eu, așa, din

curtoazie. N-am vrut să te ofensez.

— Nu zău!

— Zău.

Fred își sprijini cotul de brațul balansoarului și bărbia în pumn.

— Nu înțeleg de ce trebuie să-ți sară mușchiul la o întrebare atât de nevinovată! Doar dacă nu ascunzi pe cineva în casă la tine… Lucille. Familia Wilson a părăsit biserica de ceva vreme. Din câte-am auzit, pastorul a făcut-o scăpată înainte ca soldații să ajungă la ea.

— A făcut-o scăpată? pufni Lucille. Vorbim despre oameni, nu despre animale!

— Oameni? repetă Fred, mijindu-și ochii de parcă Lucille ar fi dispărut undeva, în ceață. Nu. Îmi pare rău că gândești așa. Au *fost* oameni. Cândva. Cu mult timp în urmă… Nu, nu sunt oameni.

— Adică nu mai sunt oameni de când au fost uciși?

— Presupun că soldații s-ar bucura să primească un pont despre locul în care se ascunde familia Wilson.

— Cred și eu, răspunse Lucille dând să intre în magazin. Dar eu, una, nu știu nimic despre asta.

Când să-i întoarcă spatele lui Fred Green și atitudinii lui disprețuitoare, Lucille se opri și-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Fred își privi amicii.

— Cum adică? Ce s-a întâmplat cu cine?

— Cu tine, Fred. Ce s-a întâmplat cu tine după moartea lui Mary? Cum de-ai ajuns în halul ăsta? Veneați la noi în fiecare duminică. Pentru numele lui Dumnezeu, în ziua aceea l-ai ajutat pe Harold să-l găsească pe Jacob! Ai fost la înmormântarea familiei Wilson împreună cu Mary, ca toți ceilalți. Dar, când a murit ea, parcă ai murit și tu. Ce s-a întâmplat cu tine? De ce te înverșunezi atât de mult împotriva lor? Împotriva tuturor? Cine-i de vină? Dumnezeu? Tu?

Când văzu că Fred nu răspunde, Lucille trecu pe lângă el și intră în magazin – repede, ca să se piardă pe intervalele înguste –, lăsându-i pe bătrâni să bârfească, să-și facă planuri sau să-și dea cu presupusul. Fred Green o urmări cu privirea. Apoi se ridică, încet, și ieși din hol. Avea de făcut ceva extrem de important.

În drum spre casă, Lucille se gândi doar la ce-ar putea face oamenii pentru Cei-care-se-întorc. Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru că-i dădea răbdare și milostenie ca să treacă prin încercarea asta. Îi mulțumi pentru că îndreptase mica familie Wilson spre pragul ei, când aveau mai mare nevoie de ajutor – când avea și ea mai mare nevoie de ajutor –, fiindcă acum casa ei nu mai era atât de pustie, iar inima n-o mai durea la fel de mult când se întorcea acasă în camioneta veche a lui Harold, cu locul de lângă ea plin de cumpărături, știind că o așteaptă o casă plină de oameni calzi… așa cum ar fi trebuit

întotdeauna.

Mașina ieși din oraș și intră pe drumul cu două benzi, străjuit de copaci și câmpuri întinse. Cândva, discutase cu Harold să se mute în oraș, dar se răzgândiseră chiar înainte de nașterea lui Jacob. Îi plăcuse ei ideea ca toți trei să trăiască departe de lume – cât de cât –, ascunși de câmpuri și pădure.

Când ajunse acasă, văzu urmele adânci de camion pe peluza din față. Urmele lăsate de bocancii soldaților erau și ele foarte clare. Ușa de la intrare atârna în balamale, iar veranda era plină de noroi.

Lucille opri camioneta veche sub stejar și rămase pe loc, cu motorul în funcțiune și cabina plină de alimente, lacrimile brăzdându-i obrajii.

— Unde ai fost? întrebă ea cu o voce spartă, știind prea bine că, în clipa aceea, numai Dumnezeu o putea auzi.

Samuel Daniels

Samuel Daniels se născuse, crescuse și învățase să se roage aici, în Arcadia. Apoi murise. Acum era din nou în Arcadia. Arcadia însă se schimbase. Nu mai era orășelul uitat de lume. Orășelul prin care călătorii treceau fără să se oprească sau să șovăie, întrebându-se doar ce fel de viață duceau oamenii într-un loc ca acela. Un loc plin de case uniforme, obosite. Un loc cu două stații de benzină și numai două intersecții. Un loc din lemn, pământ și tablă. Un loc unde oamenii păreau că apăruseră din pădurile mărginite de câmpuri.

Acum, Arcadia nu mai era orășelul care trebuia ocolit, ci destinația, gândi Samuel, privind prin gard și văzând cum se înșiruie casele spre est. Biserica era departe, tăcută, încă sub cerul liber. Drumul asfaltat, pe două benzi, care ducea în Arcadia era plin de gropi acum, nu ca înainte, neted, fără dâmburi. În fiecare zi veneau tot mai multe mașini. Și tot mai puține mașini plecau.

Arcadienii nu mai erau localnici, cugetă el. Arcadia nu mai era orășelul lor. Erau doar vizitatori, turiști chiar pe pământul lor. Își vedeau de traiul zilnic neștiind exact unde se află. Când li se ivea ocazia se adunau – așa cum se zvonea că și Cei-care-se-întorc făceau din când în când – și priveau nemișcați, gravi, contrariați lumea din jur.

Nici măcar pastorul lor, cu toată credința și înțelegerea întru Domnul, nu era imun. Samuel apelase la el, căutând Cuvântul, căutând alinare și explicația celor ce se întâmplau în lume, în orașul lor. Dar pastorul era altfel decât și-l amintea Samuel. Da, era la fel de solid și lat în spate – un munte de om –, dar și el era cu mintea în altă parte. Rămăseseră amândoi în pragul bisericii și discutaseră despre felul în care Cei-care-se-întorc erau aduși în Arcadia și închiși în școala care devenea tot mai neîncăpătoare. Și, în timp ce camioanele treceau pe lângă ei și îi vedeau pe Cei-care-se-întorc cum se uită afară – încercând să-și dea seama în ce fel de loc sunt aduși –, pastorul Peters îi scruta cu privirea de parcă ar fi căutat pe cineva.

— Crezi că trăiește? întrebă pastorul după o vreme, uitând complet de ceea ce tocmai discuta cu Samuel.

— Cine? întrebă Samuel.

Dar pastorul Peters nu răspunse, ca și cum nu lui Samuel îi adresase întrebarea.

Arcadia se schimbase, își spuse Samuel. Orașul era înconjurat de garduri și ziduri, prins ca într-o cușcă și izolat de lume, ca un castel. Soldați peste tot. Nu mai era orașul în care crescuse, orășelul ghemuit undeva, pe câmp,

deschis în toate direcțiile. Arcadia era altceva acum.

Depărtându-se de gard, Samuel strânse Biblia în mâini. Orașul, împreună cu tot ce era între zidurile lui, se schimbase, fără speranța de a redeveni ce fusese odată.

13

Se anunță că un anumit sculptor francez, mort cândva, fusese găsit acolo după ce Poliția îl căutase peste tot. Sculptorul se căsătorise cu femeia trecută de 50 de ani, care-i oferise adăpost și se îngrijise ca lumea să-i cunoască opera.

Când fu descoperit, Jean Rideau nu făcu nici o declarație de presă despre motivele dispariției, ceea ce nu-i împiedică pe reporteri să încerce să le afle. Căsuța, aproape o baracă, de la periferia orașului Rio, în care sculptorul se ascunsese de lume, fu asaltată de reporteri și polițiști și, la scurtă vreme, de soldații trimiși să asigure ordinea. Jean și soția lui reușiră să rămână acolo aproape o săptămână, datorită unui cordon de polițiști care îi apără de mulțimea ce se îmbulzea în fiecare zi.

Dar foarte curând, polițiștii se văzură copleșiți de mulțimea tot mai numeroasă, drept care celebrul sculptor francez și soția lui fură scoși din oraș. Atunci începură și violențele. În ziua aceea muriră aproape tot atâția „întorși“ pe cât „vii cu adevărat“. Carisma lui Jean Rideau și potențialul operei lui postume îi atrăgeau și pe unii, și pe alții.

Dacă e să credem cifrele vehiculate de agențiile de știri, violențele înregistrate la periferia orașului Rio se soldară cu câteva sute de victime, majoritatea fiind călcate în picioare de mulțimea speriată de focurile trase de polițiști. Altele pur și simplu fură secerate de gloanțe.

După ce spiritele se mai liniștiră, după ce Jean Rideau și soția lui părăsiră pe ascuns orașul – Guvernul francez cerând sus și tare întoarcerea lor în țară –, situația lor rămase în suspans, dat fiind că, la un moment dat, în toată nebunia aceea, soția lui Jean primise o lovitură în cap și acum zăcea în comă, iar lumea îi soma pe amândoi să facă ceva, nici ea nu știa ce, să arate ce e dincolo, să dezvăluie secretul vieții de după moarte prin artă.

Jean însă nu voia decât să fie alături de femeia pe care o iubea.

Pastorul și micuța lui soție ședeau pe canapea și se uitau la televizor, cu spațiu între ei, suficient să mai încapă și altcineva. Pastorul sorbea din cafea și o amesteca din când în când doar ca să audă clinchetul linguriței lovite de ceașca din ceramică.

Soția lui stătea cu spatele drept, cu picioarele vârâte sub ea și cu mâinile în poală. Arăta foarte demnă, ca o pisică bine educată. Din când în când, își mângâia părul fără să știe de ce.

La televizor, o moderatoare faimoasă le punea întrebări unui preot

și unui om de știință. Specialitatea omului de știință nu fusese specificată, dar omul devenise cunoscut în urma unei cărți scrise despre Cei-care-se-întorc la scurt timp după apariția lor.

„Când se va sfârși?“, întrebă moderatoarea, deși nu era foarte clar cărui interlocutor i se adresa. Poate din modestie sau poate doar fiindcă era dispus să recunoască faptul că nu știa răspunsul – cel puțin asta gândi pastorul –, preotul păstră tăcerea.

„Curând“, răspunse omul de știință – numele lui apăru pe burtieră, dar pastorul Peters nu se osteni să-l rețină. Apoi, omul de știință tăcu și el, considerând probabil că un singur cuvânt era suficient.

„Ce părere aveți despre cei care susțin că e nevoie de un răspuns mai nuanțat?“, întrebă moderatoarea, uitându-se mai întâi la spectatorii din platou și apoi la camerele de luat vederi, semn că se număra și ea printre cei care doreau un astfel de răspuns.

„Situația de față nu poate dura la nesfârșit“, zise omul de știință. „Ca să fiu pe înțelesul tuturor, există o limită până la care oamenii se pot întoarce din morți.“

— Ce prostie, remarcă soția pastorului arătând spre televizor. De unde știe el câți oameni se pot întoarce?

Femeia își frământă mâinile în poală.

— De unde până unde știe el toate astea? Aici e lucrarea Celui-de-Sus, iar Cel-de-Sus nu are nevoie să ne spună de ce face așa și nu altfel!

Pastorul rămase impasibil, uitându-se la televizor. Soția îi aruncă o privire, dar el nu spuse nimic.

— E absurd, conchise ea.

Pe ecran, preotul interveni și el, dar cu multă precauție:

„Cred că, pe moment, cel mai bine e să avem răbdare. Fără să pretindem că știm mai mult decât știm. E o atitudine foarte periculoasă.“

— Amin, spuse soția pastorului.

„De fapt, părintele vrea să spună că aceste evenimente trec dincolo de granițele religiei“, reveni omul de știință, îndreptându-și nodul de la cravată. „Poate că în trecut, când încă mai credeam în fantome și fantasme, ar fi ținut de competența Bisericii. Acum însă nu mai e cazul de așa ceva. Nu și când vine vorba de Cei-care-se-întorc. Aceștia sunt oameni adevărați. Palpabili. Nu fantome. Îi putem pipăi. Putem vorbi cu ei, iar ei, la rândul lor, ne pot pipăi, ne pot răspunde.“ Omul de știință clătină din cap și se așeză mai bine pe scaun, plin de încredere, convins că totul făcea parte dintr-un plan grandios, universal. „Aceste evenimente sunt de competența științei acum.“

Soția pastorului se trase spre marginea canapelei, stând și mai dreaptă.

— Încearcă să agite spiritele, observă pastorul.

— Și chiar reușește. Nu înțeleg de ce indivizi de teapa ăstuia sunt lăsați să vorbească la televizor.

„Ce ziceți, părinte, de aceste afirmații?“, întrebă moderatoarea, aflată acum în mijlocul spectatorilor, cu microfonul într-o mână și cu mai multe fișe albăstrui în cealaltă. Se oprise lângă un ins înalt și voinic, îmbrăcat de parcă tocmai ar fi sosit dintr-o călătorie lungă prin ținuturi reci, neprimitoare.

„Aș zice că, în ultimă instanță, tot ce ține de material își are rădăcinile în spiritual“, răspunse calm preotul. „Dumnezeu și supranaturalul sunt rădăcinile din care crește lumea materială. În pofida tuturor progreselor înregistrate de știință, în pofida numeroaselor ei discipline și teorii, a invențiilor cu care ne uimește tehnologia modernă, la întrebările fundamentale – cum a luat ființă universul, care este soarta sau scopul umanității – știința tot nu poate răspunde.“

„Dar ce părere are Dumnezeu despre toate astea?“, strigă insul voinic înainte ca spectatorii să aplaude cuvintele preotului. Insul acoperi mâna moderatoarei și microfonul cu mâna lui uriașă și strigă mai departe: „Dacă spuneți că amărâții ăștia de oameni de știință nu știu nimic, ce știți dumneavoastră, părinte?“

Pastorul Peters oftă. Își duse o mână la tâmplă și începu s-o frece.

— S-a băgat în gura lupului, zise el. Amândoi s-au băgat.

— Cum adică?

Soția pastorului nu așteptă răspunsul prea mult.

Pe ecran, atmosfera se însufleți brusc. Voinicul smulsese microfonul din mâna moderatoarei și acum zbiera că nici preotul și nici omul de știință faimos nu valorau nici cât o ceapă degerată, fiindcă nu făceau decât să promită răspunsuri fără să le spună ceva concret. „Când e vorba de răspunsuri clare, dați din colț în colț!“, urlă el.

Spectatorii aplaudară furtunos, aclamându-l pe insul voinic, iar acesta se lansă într-o tiradă despre cum nimeni – nici oamenii de știință, nici bisericile și nici Guvernul – nu avea un răspuns la marea de „întorși“, în care Cei-vii-cu-adevărat aveau cât de curând să se înece. „Se mulțumesc să stea comod în fotolii și să ne spună să așteptăm cuminți, ca niște copii, în timp ce strigoii ne dau brânci în groapă unul după altul!“

— Închide-l, spuse pastorul Peters.

— De ce?

— Atunci lasă-l deschis, răspunse el și se ridică în picioare. Mă duc în birou. Trebuie să scriu o predică.

— Credeam că ai terminat-o.

— Mereu se ivește câte un subiect.

— Dacă-ți pot fi de ajutor… propuse soția lui închizând televizorul. M-am săturat de prostiile astea. Prefer să-ți dau o mână de ajutor.

Pastorul își luă ceașca de cafea și șterse măsuța. În ciuda masivității lui, se mișca ușor, chiar dacă lent. Soția lui se ridică și ea și bău restul de cafea.

— Tot urmărind emisiunea asta mi-a venit o idee. Ce-ar fi să scrii o predică despre cum oamenii n-ar trebui să se lase duși de nas de profeții falși?

Pastorul mormăi un răspuns neutru, care nu-l angaja cu nimic.

— Cred că toată lumea trebuie să înțeleagă că aici nu e vorba de o întâmplare, ci de un plan bine pus la punct. Oamenii trebuie să știe că viețile lor sunt orânduite.

— Și dacă mă întreabă care e planul? întrebă pastorul fără să se uite spre soția lui.

Apoi intră liniștit în bucătărie, urmat de soție.

— Le spui adevărul – că nu știi, dar că ești sigur că e vorba de un plan. Asta-i partea cea mai importantă. De asta au nevoie oamenii.

— Oamenii s-au săturat să mai aștepte. Asta-i problema pe care o au toți pastorii, preoții, predicatorii, șamanii, vrăjitorii sau cum îi mai cheamă. Oamenii s-au săturat să li se spună că e vorba de un plan când nimeni nu le spune în ce constă el.

Pastorul se întoarse spre soția lui. Părea și mai mică acum, mică și plină de slăbiciuni. *Mereu va fi întruchiparea slăbiciunii*, își zise el pe neașteptate. Gândul îl făcu să încremenească, îl blocă, lăsându-l fără cuvinte.

Femeia rămase și ea pe loc, la fel de tăcută. De când începuse toată tărășenia asta, soțul ei se schimbase văzând cu ochii. Acum simțea cum între ei se înălțase un obstacol. Despre care pastorul nu voia să-i vorbească. Ceva despre care nu îndrăznea să pomenească în predicile lui.

— Trebuie să mă apuc de lucru, zise el și dădu să iasă din bucătărie.

Soția îi tăie calea – o floare în fața unui munte. Muntele se opri la picioarele ei, cum făcea întotdeauna.

— Mă mai iubești? întrebă ea.

Pastorul o apucă de mână. Apoi se aplecă și o sărută ușor. Îi prinse fața în mâini și își trecu degetul mare peste buzele ei. O sărută din nou, lung și apăsat.

— Bineînțeles, răspunse el în șoaptă, spunând adevărul.

Apoi, cu multă blândețe și afecțiune, o ridică și o așeză deoparte.

Harold era mai ursuz ca de obicei. Era prea cald ca să facă ceva, doar să moară, gândi el, dacă moartea mai valora ceva acum.

Stătea ghemuit în pat, cu o țigară neaprinsă în gură și cu fruntea strălucind de un strat gros de sudoare. Afară, pe hol, ventilatoarele huruiau, rotindu-se doar cât să miște aerul din clădire și să agite, din când în când, câte o foaie de hârtie rătăcită pe jos.

Îl aștepta pe Jacob să se întoarcă de la baie ca să se ducă și el. Nu

mai era sigur să lase paturile nepăzite. Erau prea mulți oameni acolo care nu aveau unde să doarmă și, ori de câte ori cineva își lăsa patul nesupravegheat, chiar și pentru o clipă, la întoarcere descoperea că la noapte avea să doarmă pe cimentul gol, sub stele.

Singurele obiecte pe care le puteau avea erau cele pe care nu le scăpau din ochi. Harold era norocos că avea o soție grijulie, care îl vizita regulat și-i aducea schimburi când trebuia și mâncare când îi era foame, dar nici asta nu mai era sigur. Autoritățile pur și simplu nu mai aprobau vizite atât de dese. „Prea mare aglomerație“, motivau ele.

Nu puteau face față numărului din ce în ce mai mare de persoane – Cei-care-se-întorc sau Cei-vii-cu-adevărat –, mai mult de-atât, se temeau că grupuri de protestatari se puteau infiltra în școală ca să dea totul peste cap – cum se întâmplase în Utah. Chiar și acum o parte din ei se retrăseseră în deșert, înarmați, de unde cereau eliberarea celor închiși.

Guvernul însă tot nu știa ce soluție să adopte în cazul Celor-care-se-întorc, motiv pentru care îi ținea în continuare acolo, efectivele de soldați care-i păzeau făcând imposibilă intervenția micilor grupuri de rebeli. Trecuse o săptămână de când se încheiase armistițiul și doar prezența presei și Incidentul de la Rochester îi țineau pe soldați în frâu.

Acum soldații aduceau alimente, iar rebelii – conduși în exclusivitate de Cei-vii-cu-adevărat – strigau „Libertate și drepturi egale pentru Cei-care-se-întorc“ în timp ce ieșeau de după baricade ca să le preia. Apoi își reluau pozițiile și viața periculoasă pentru care optaseră.

Dar, în ciuda faptului că, prin comparație cu Rochester și moartea militarilor germani și a familiei de evrei, aici situația era sub control, Biroul nici nu concepea să o lase să se degradeze. În consecință, nivelul de alertă urcase peste tot, Biroul conducea cu o mână de fier, iar acum Lucille putea veni să-și vadă soțul și fiul numai o dată pe săptămână. Cu atâția oameni înghesuiți într-un spațiu mult prea mic, se zvonea că autoritățile intenționau să ofere fiecărei persoane condiții mai bune de trai, ceea ce însemna că, într-un fel sau altul, o parte din ei urmau să fie mutați de acolo – o idee care lui Harold nu-i suna deloc bine.

Întrucât apa era pe sfârșite în Arcadia, consumul ei era redus la minimum. De fapt, totul era raționalizat. Dar, ca și cum raționalizarea hranei n-ar fi fost de ajuns, raționalizarea apei părea o măsură de-a dreptul draconică.

Deși nimeni nu murea de sete, persoana care putea face un duș la trei-patru zile se putea considera norocoasă. Curând, locuitorii Arcadiei învățară să-și păstreze hainele cât mai curate.

La început păruse o banalitate, poate chiar ceva amuzant. Toți zâmbeau și mâncau cu degetele mici ridicate, cu șervețele de hârtie pe genunchi și vârâte în gulerul cămășilor și, ori de câte ori se vărsa ceva, curățau pata cu gesturi dramatice, pline de importanță. La început, toți se temeau să nu pară lipsiți de bună creștere, se temeau ca noua situație să nu le schimbe personalitatea și felul în care erau percepuți de ceilalți.

La început aveau demnitate, crezând că starea aceea de necesitate se va sfârși brusc, că vor merge acasă, că se vor așeza pe canapea și vor urmări la televizor reality-show-ul preferat.

Dar săptămânile trecură una după alta, se făcu o lună – apoi se făcură mai multe – și nimeni nu era acasă, pe canapea, ca să se uite la televizor. Și, după prima lună, când cei mai în vârstă dintre deținuți înțeleseră că nu merg acasă și că lucrurile se înrăutățesc de pe o zi pe alta, începu să le pese din ce în ce mai puțin de cum arată și ce cred ceilalți despre ei.

Biroul era la fel de nepriceput în a face curat după atâția oameni pe cât era în a le asigura hrana și apa. În aripa de vest a școlii, toaletele nu mai puteau fi folosite, dar asta nu-i împiedica pe unii să apeleze la ele în continuare, atât timp cât făceau abstracție de mizeria de acolo.

Altora nici nu le mai păsa. Își făceau nevoile oriunde găseau un loc mai ferit. Alții nici nu se mai fereau.

Un lucru însă aveau în comun: o senzație crescândă de frustrare. Cei-care-se-întorc, ca toți ceilalți, nu se sinchiseau prea mult că erau ținuți acolo împotriva voinței lor. Dorința lor cea mai mare era să se întoarcă la cei pe care îi iubiseră sau măcar în lumea vieții. Și, chiar dacă unii nu știau prea bine ce voiau sau unde voiau să fie, erau conștienți că nu se întorseseră doar ca să fie ținuți în Arcadia.

Prin toate ungherele lagărului, Cei-care-se-întorc începeau să bombăne. Să-și piardă răbdarea.

La o privire mai atentă, se putea anticipa ce avea să se întâmple.

Puțin după ora cinci dimineața, în fiecare zi din ultimele săptămâni, vreo jumătate de duzină din bărbații Arcadiei primiră telefon de la Fred Green. Fără amabilități, fără introduceri sau scuze pentru că-i trezea atât de devreme, doar vocea aspră, răgușită a lui Fred, care striga la ei: „Ne întâlnim acolo peste o oră! Ia-ți destulă mâncare ca să-ți ajungă toată ziua. Arcadia are nevoie de noi!“.

În primele zile de protest, Fred și echipa lui păstraseră distanța față de soldați și poarta pe care intrau autobuzele cu Cei-care-se-întorc. La început nu prea știau pe cine să-și verse năduful: pe guvern sau pe Cei-care-se-întorc?

Da, Cei-care-se-întorc erau ceva oribil, nefiresc, dar oare Guvernul nu era la fel? La urma urmei, Guvernul era cel care făcea legea acum în Arcadia. Guvernul aducea soldați și agenți, constructori și câte și

mai câte.

Să protestezi nu era deloc ușor. Era chiar mai greu decât se așteptaseră. Uneori simțeau cum îi lasă puterile, iar gâtul îi durea de-atâta strigat. Dar, ori de câte ori apărea câte un autobuz cu Cei-care-se-întorc, opintindu-se ca să ajungă la școală, Fred și amicii se înviorau brusc. Ridicau pancartele și își forțau vocea obosită, agitau pancartele, ridicau pumnii și fluturau din mâini, amenințător.

La vederea autobuzelor pur și simplu uitau de lozinci. Fiecare rebel striga în legea lui: „Plecați acasă!“, „N-aveți ce căuta aici!“, „Afară din Arcadia!“.

După mai multe zile, Fred și echipa lui obosiră să tot strige de la distanță. Drept care hotărâră să iasă în calea autobuzelor. Cu grijă, totuși. Protestau în virtutea dreptului la libera exprimare, în ideea de a arăta lumii că păstrează decența, că sunt adevărați cetățeni, care nu stau deoparte când văd că totul se duce de râpă. Dar nu era deloc în intenția lor să se lase călcați de mașini ca să devină martiri.

Așadar, rămâneau pe loc până când autobuzele opreau în fața porții și așteptau semnalul să poată intra în școală. Atunci, Fred și ai lui traversau repede strada cu pancartele sus, fiecare strigând furios câte ceva și lovind aerul cu pumnul. Odată, unul dintre ei culese o piatră de pe jos și o aruncă – deși, ce-i drept, se asigură mai întâi că nu lovește pe nimeni.

Cu fiecare zi însă deveneau tot mai curajoși.

În a doua săptămână, la ghereta de lângă Fred și susținătorii lui, se înființară patru soldați, în loc de unul, cât fusese la început. Soldații rămaseră cu mâinile la spate, încruntați, fără să li se miște un mușchi pe față, cu ochii pe protestatari, dar fără să-i provoace în vreun fel.

La sosirea autobuzelor cu Cei-care-se-întorc, soldații ieșeau din corpul de gardă și se așezau în linie în fața protestatarilor.

Fred Green și ceilalți tratau cu respect această manifestare de autoritate. Își strigau textele și avertismentele, dar aveau grijă să nu-i amenințe pe soldați. Era o formă de nesupunere civică în limitele bunului-simț.

Trecuse de șase – în ziua care se va dovedi ieșită din comun – când Fred Green opri mașina pe aleea din fața casei lui Marvin; soarele de-abia urcase pe cer.

— Încă o zi de luptă, anunță John Watkins.

Aștepta în camioneta lui, cu portiera deschisă și un picior scos în afară. Asculta radioul, muzica ieșind cu întreruperi, stridentă, din difuzoarele dogite. Un cântec despre o fostă nevastă bună de-aruncat.

— Câte am pierdut? întrebă Fred, pe un ton dur, răstit.

Coborî din camionetă, cu pancarta în mână. Începea ziua prost dispus, iar nu reușise să doarmă ca lumea și, cum se întâmplă adesea cu unii oameni, hotărâse că furia era cea mai bună soluție ca să

contracareze tot ce se întâmpla în sufletul lui și nu înțelegea.

— Ce-i cu tine? întrebă John. Nu te simți bine?

— N-am nimic, răspunse Fred și se crispă la față, ștergându-și fruntea – fără să știe când începuse să asude. Au venit multe autobuze în dimineața asta?

— Până acum nici unul, zise Marvin Parker, urmându-l pe Fred.

Fred se întoarse repede, roșu la față.

— Ce e, nu ți-e bine? întrebă Marvin.

— Ba da, răspunse Fred printre dinți.

— I-am pus aceeași întrebare, spuse John. E schimbat la față.

— Schimbat pe dracu'! strigă Fred. Să trecem la treabă!

Ieșiră în stradă, cum făcuseră și în celelalte dimineți. Atât făceau acum, doar această nesupunere civică minoră. Pământul lui Fred era năpădit de buruieni, porumbul începea să putrezească. La fabrica de cherestea nu mai călcase de săptămâni întregi.

Nimic din cele vechi nu mai conta. Normalitatea vieții de ani de zile dispăruse, Fred dând vina pe nopțile nedormite, de vină pentru ele fiind Cei-care-se-întorc.

Autobuzele sosiră în cele din urmă și la fiecare Fred zbieră „Lua-v-ar dracu' de strigoi!". Ceilalți așteptau semnalul lui. Azi Fred era mai pornit decât de obicei, motiv pentru care și ei erau mai nervoși. Zbierau și mai tare, își agitau pancartele cu mai multă convingere și căutau pietre mai mari cu care să arunce.

Într-un târziu, soldații chemară ajutoare, simțind că lucrurile le scapă de sub control. Unul dintre ei le puse în vedere lui Fred și celorlalți să se potolească.

— Cei-care-se-întorc să se întoarcă în Iad! replică Fred în gura mare.

Soldatul repetă avertismentul pe un ton și mai aspru.

— Lua-v-ar dracu' cu tot cu Birou! urlă Fred.

— E ultima oară când vă spun, zise soldatul și îndreptă spre el un spray paralizant.

— Du-te la dracu' și tu! strigă Fred, îl scuipă în față și astfel se alese praful din diplomație.

Marvin Parker alergă în fața unuia dintre autobuze. Era probabil cel mai nebunesc lucru făcut vreodată – iată-l, în mijlocul străzii, țipând, agitându-și pancarta, refuzând să se dea la o parte. Doi soldați săriră asupra lui și-l trântiră la pământ, Marvin însă se dovedi surprinzător de agil pentru un om de vârsta lui și reuși să se ridice în picioare. Frânele scrâșniră și autobuzul cu Cei-care-se-întorc opri brusc în fața lor.

Fred și ai lui – aproape o duzină – se repeziră la autobuz și începură să bată cu pumnii în el, fluturându-și pancartele, strigând și înjurând. Soldații încercau să-i imobilizeze, să tragă de ei, șovăind să-și folosească sprayul și pumnii. La urma urmei, Fred și gașca lui fuseseră

inofensivi până acum. Soldații tot încercau să-și dea seama ce naiba se întâmpla cu ei azi.

Dar Marvin Parker aplică un croșeu de dreapta în falca unui soldat, lăsându-l lat. Marvin era înalt și uscățiv de felul lui, dar făcuse destul box în tinerețe ca să știe cum se lovește.

Urmă o învălmășeală de nedescris, în care toată lumea împărți pumni și picioare unde apucă.

Fred simți cum două brațe puternice îl înșfacă de brâu și îl ridică de la pământ. Încercă să scape, dar omul îl ținea prea bine. Atunci începu să se zvârcolească și, la un moment dat, lovi pe cineva în ceafă cu piciorul. Cel care-l ținea îi dădu drumul, iar Fred se prăbuși peste un soldat care imediat îi făcu vânt mai departe.

Cineva striga întruna „Fasciștilor, fasciștilor!“, făcând ca toată vânzoleala să pară și mai suprarealistă. Cei-care-se-întorc priveau pe geamul autobuzului, neștiind cât să se teamă de tot ce se petrecea sub ochii lor. Pentru cei mai mulți dintre ei nu era prima oară când vedeau astfel de proteste, ceea ce nu însemna că spectacolul era mai suportabil.

— Nu vă faceți griji. Tipii ăștia sunt aici de săptămâni întregi… În general sunt inofensivi, le spuse șoferul, încruntându-se.

Fred înjura și se lupta cu unul dintre soldații tineri de care se izbise mai devreme când simți cum e tras din spate și auzi vocea lui Marvin Parker:

— Hai, Fred! S-o ștergem de-aici!

Oricât de mult s-ar fi înfierbântat, Fred și tovarășii lui nu aveau antrenamentul – și, mai important, tinerețea – soldaților.

Fred se ridică anevoie și o luă la fugă. Cu toată adrenalina, simțea că nu mai poate. Ce mai, era prea bătrân pentru așa ceva, iar confruntarea, din păcate, nu fusese ceea ce și-ar fi dorit. Nu se hotărâse nimic. Nu se rezolvase nimic.

Totul se întâmplase atât de repede și, fără un rezultat palpabil, nu avea cum altfel să se simtă decât dezamăgit.

Marvin râdea în timp ce fugeau. Era clar că nu împărtășea nici epuizarea și nici frustrarea lui Fred. Sudoarea i se scurgea pe tâmplă, dar fața lui slabă și lungă era luminată de un zâmbet triumfător.

— I-ha! strigă el. Ce bine a fost!

Fred privi peste umăr ca să vadă dacă soldații erau pe urmele lor. Nu erau. Îi doborâseră pe doi dintre amicii lor și acum îi țineau acolo, întinși pe asfalt. Toți ceilalți alergau în spatele lui – unii cu mici vânătăi pe obraz, dar, în general, fără răni grave.

Ajunseră la camionetele lor, săriră în ele și porniră motoarele. Marvin urcă lângă Fred și apăsă pe accelerator, mașina pornind în trombă de pe aleea din fața casei lui.

— Poate cred că ne-am învățat minte, spuse Fred uitându-se în

oglinda retrovizoare.

Nu-i urmărea nimeni.

— Înseamnă că nu știu ce ne poate pielea, replică Marvin râzând. Mâine o luăm de la capăt!

— Mai vedem, zise Fred, laconic, cu gândul în altă parte. Cred că am găsit ceva mai bun. Ceva care ți-ar plăcea mai mult, dacă tot ești cel mai în formă dintre noi.

— I-ha! strigă Marvin.

— Te pricepi să tai un gard de sârmă ghimpată?

Pe Harold îl dureau picioarele. Așa cum stătea pe pat, își scoase pantofii și șosetele și își privi degetele. Ceva nu era în regulă. Îl mâncau și miroseau urât. Impetigo, cel mai probabil. Le frecă, își vârî un deget între ele și se scărpină până simți că ard și dă de carne vie.

Sigur impetigo.

— Charles? îl strigă Patricia de pe patul de lângă el, trezindu-se dintr-un vis.

— Da, răspunse Harold, punându-și șosetele, dar nu și pantofii.

— Charles, tu ești?

— Da, eu sunt, zise Harold, se dădu mai aproape și o bătu ușor pe umăr ca s-o trezească de-a binelea. Hai, sus. Ai visat destul.

— Vai, Charles, spuse ea și se ridică în capul oaselor, cu o lacrimă care-i brăzda obrazul. A fost groaznic. De-a dreptul. Toată lumea moartă.

— Liniștește-te, zise Harold, se ridică de pe patul lui și se așeză lângă ea.

Un băiat îmbrăcat în haine ponosite trecu prin dreptul ușii, aruncă o privire înăuntru și, văzând patul liber, dădu să se suie în el.

— E patul meu, spuse Harold. Ca și cel de-alături.

— Dar nu se poate să aveți două paturi, domnule.

— Așa e. Dar paturile astea trei sunt ale familiei mele. Patul ăsta e al meu, iar cel de lângă el e al fiului meu.

Băiatul îi privi pe Harold și pe negresa bătrână cu ochi bănuitori.

— Doamna e soția dumneavoastră?

— Da.

Băiatul rămase pe loc.

— Charles, Charles, Charles, zise Patricia mângâindu-l ușor pe Harold. Doar știi cât de mult te iubesc. Cum să nu știi? Ce mai face Martin?

Negresa se uită la băiatul din pragul ușii.

— Martin, dragule, unde-ai fost? Vino aici, scumpule, să te strâng la piept. Ai fost plecat atâta timp… Hai, vino și pup-o pe mama ta.

Patricia vorbea rar, uniform, fără un accent distinct, motiv pentru care cuvintele ei sunau și mai tulburător.

Harold zâmbi și o apucă de mână. Nu era foarte sigur cât de lucidă

era în momentul acela, dar ce mai conta?

— Sunt aici, scumpa mea, zise el și îi sărută mâna, apoi privi spre băiat. Acum hai, șterge-o de-aici. Dacă ăștia ne țin închiși aici ca pe niște animale nu înseamnă că trebuie să ne purtăm ca ele!

Băiatul se răsuci pe călcâie și o zbughi din ușă, întorcând capul în stânga și-n dreapta, căutând deja alt pat gol pe care să-l ocupe.

Harold pufni.

— Cum m-am descurcat? întrebă Patricia chicotind ușor.

Harold o strânse de mână.

— Minunat.

Se mută înapoi, pe patul lui – privind din când în când peste umăr ca să fie sigur că nimeni nu intră pe furiș ca să-i ia patul lui Jacob.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, Charles.

Harold încercă să zâmbească.

— Vrei o bomboană? întrebă ea, pipăindu-și buzunarele rochiei. Să văd ce am aici.

— Nu te deranja. N-ai nici o bomboană.

— Ba s-ar putea să am, replică ea și apoi privi dezamăgită.

Nimic, doar buzunare goale.

Harold se întinse pe pat și își șterse sudoarea de pe față. Un august nenorocit ca ăsta nu mai avusese de mult.

— N-ai niciodată.

Femeia se dădu mai aproape și se așeză pe pat, lângă el, gemând.

— Acum sunt iar Marty, spuse Harold.

— Nu te bosumfla. Am să-ți iau bomboane când mă duc în oraș. Nu-i frumos cum te porți. Așa te-am învățat eu și tăticul tău? Te porți ca un copil răzgâiat și mie nu-mi place asta.

Harold se obișnuise cu ultima ei formă de senilitate. Cea mai mare parte din timp Jacob juca rolul lui Marty. Dar, când și când, conexiunile din mintea ei o luau mai razna decât de obicei și, pe neașteptate, Harold se trezea distribuit în rolul fiului ei – care, după calculele lui, trebuie să fi avut în jur de șapte ani.

Nu că ar fi văzut ceva rău în asta – nici nu avea alternativă. Așa că închidea ochii – în ciuda temperamentului său dezagreabil – și o lăsa pe femeie să-l dojenească și să-l învețe cum să se poarte mai frumos.

Încercă să se relaxeze, dar nu reuși fiindcă se gândea tot timpul la Jacob. Trecuse ceva timp de când plecase la baie și uite că nu mai venea. Își spuse că nu are de ce să-și facă griji. Și recapitulă toate motivele pentru care n-ar trebui să se frământe atât.

Motive precum faptul că băiatul era plecat de mai puțin timp decât credea el. În zilele din urmă pierduse noțiunea timpului și, dat fiind că nu mai purta ceas de ani de zile – mai mult stătea pe acasă, nu putea să aprecieze câte minute trecuseră de la plecarea lui Jacob, drept care acum încerca să hotărască dacă, într-adevăr, băiatul întârzia prea

mult.

Un semn sigur era că își pierdea răbdarea.

Se ridică în capul oaselor și privi spre ușă, ca și cum, fixând-o cu privirea, l-ar fi putut face să se întoarcă. Rămase câteva clipe așa, dar băiatul tot nu apăru.

Chiar dacă făcuse o pauză de cincizeci de ani, Harold tot părinte se simțea. Mintea lui trecu în revistă tot ce i s-ar fi putut întâmpla lui Jacob, ca mintea oricărui părinte. La început își imagină că Jacob s-a dus la baie – chiar dacă majoritatea erau stricate, oamenii n-aveau încotro, trebuia să se ducă acolo – și în drum s-a oprit să stea de vorbă cu cineva. Apoi Harold rescrise scenariul în minte: Jacob a plecat de la baie și a fost oprit de unul dintre soldați. Soldatul i-a spus să vină cu el. Jacob a protestat, soldatul l-a înșfăcat de mijloc, l-a ridicat și l-a pus pe umăr – în tot acest timp Jacob a țipat și a strigat după tatăl lui.

— Nu, zise Harold cu glas tare.

Clătină din cap și își spuse că așa ceva era exclus. Sau nu?

Ieși pe hol și se uită în stânga și-n dreapta la oamenii care veneau și plecau. Azi erau mai mulți decât ieri, constată el. Privi înapoi, spre doamna Stone, care dormea pe pat. Apoi privi spre cele două paturi goale.

Dacă pleca, la întoarcere s-ar putea să nu le mai găsească.

Dar imediat îi reveni imaginea cu Jacob purtat pe umăr de soldat și se hotărî că merită să-și asume riscul.

Porni repede pe hol cu speranța că nimeni nu va observa din ce sală a ieșit. Se ciocni de mai multe persoane și se minună de diversitatea celor internați în lagăr. Deși aproape toți erau americani, păreau că sunt din toate colțurile țării. Harold nu-și mai amintea când, doar după câțiva pași, auzise atâtea accente diferite.

Aproape de baie, văzu un soldat care trecea pe acolo. Mergea cu spatele drept și privirea înainte, de parcă s-ar fi întâmplat chiar în fața lui ceva foarte important.

— Hei! strigă Harold. Hei!

Soldatul – un tânăr roșcat, cu fața plină de acnee – nu auzi. Harold îl ajunse din urmă și îl apucă de braț.

— Ce doriți? întrebă soldatul pe un ton grăbit.

Pe uniformă scria că-l cheamă Smith.

— Salut, Smith, zise Harold încercând să fie și amabil și îngrijorat.

Nu avea rost să fie dezagreabil tocmai acum.

— Îmi cer scuze. N-am avut cum să te opresc altfel.

— Trebuie să mă prezint la raport, domnule. Ce doriți de la mine?

— Îmi caut fiul.

— Nu sunteți singurul, replică Smith fără să-și ascundă iritarea. Vorbiți cu cei de la Poliția Militară. Ei vă pot ajuta.

— La naiba! Ce-i așa greu să mă ajuți? izbucni Harold și se îndreptă

de spate.

Smith era înalt și solid, numai mușchi – tinerețea în ipostaza ei cea mai virilă și reușită. Se uită chiorâș la bătrân, măsurându-l din creștet și până-n tălpi.

— Vreau să mă ajute cineva să-l găsesc. S-a dus la baie, cam demult, și…

— Deci nu l-ați găsit la baie.

— Păi… spuse Harold și se opri, dându-și seama că de mult nu mai reacționase atât de irațional. Încă n-am ajuns până acolo.

Smith oftă enervat.

— Bine, vezi-ți de treabă, zise Harold. Îl găsesc eu până la urmă.

Smith nu așteptă ca Harold să se răzgândească. Se întoarse și o porni în fugă pe hol, trecând printre grupurile de oameni de parcă nici nu i-ar fi stat în cale.

— Ticălosul dracului! mormăi Harold.

Chiar dacă știa că Smith nu greșise cu nimic față de el, simțea nevoia să-l drăcuiască.

Când ajunse, Jacob tocmai ieșea din baie. Cu hainele și părul în dezordine, roșu la față.

— Jacob, ce s-a întâmplat?

Jacob făcu ochii mari. Își vârî cămașa în pantaloni și încercă să-și aranjeze părul.

— Nimic.

Harold se lăsă pe vine și îi ridică bărbia, privindu-l lung în față.

— Te-ai bătut.

— Ei au început.

— Cine?

Jacob ridică din umeri.

— Mai sunt acolo? întrebă Harold uitându-se spre baie.

— Nu. Au plecat.

Harold oftă.

— De la ce v-ați bătut?

— De la faptul că avem o cameră numai pentru noi.

Harold se ridică și privi în jur, sperând că băieții care se luaseră de Jacob mai erau acolo. Era furios că nu fusese de față, chiar dacă, într-un fel, era și mândru că fiul lui se bătuse. (Se mai întâmplase o dată, înainte ca Jacob să împlinească șapte ani, când se luase la bătaie cu băiatul familiei Adam. Atunci Harold fusese de față și chiar el îi despărțise. Și acum se simțea un pic vinovat că Jacob îl dovedise pe celălalt.)

— Am câștigat, zise Jacob zâmbind.

Harold se întoarse pentru ca băiatul să nu-i vadă zâmbetul larg.

— Hai înapoi. Ne-ajunge aventura de azi.

Din fericire, nu le ocupase nimeni paturile când reveniră în atelierul

de pictură. Bătrâna dormea în continuare.

— Mămica vine azi?

— Nu.

— Mâine?

— Nu cred.

— Poimâine?

— Da.

— Adică peste două zile?

— Da.

— OK.

Jacob se urcă în pat și, în picioare, scoase un creion bont din buzunar și trase două linii pe perete, deasupra patului.

— Vrei să-ți aducă ceva?

— Te referi la mâncare?

— Mă refer la orice.

Băiatul se gândi o clipă.

— Un creion. Și niște hârtie.

— OK, mi se pare rezonabil. Vrei să desenezi ceva?

— Vreau să scriu niște glume.

— Poftim?

— Pe cele pe care le știu, ceilalți le-au auzit deja.

— Aha, făcu Harold și oftă. Se întâmplă și la case mai mari.

— Știi vreuna nouă?

Harold clătină din cap. Era a opta oară când băiatul îi punea întrebarea asta și tot a opta oară când Harold îi răspundea că nu știe.

— Marty? zise bătrâna, visând din nou.

— Ce-i cu ea? întrebă Jacob, uitându-se la Patricia.

— E puțin confuză. Se mai întâmplă la bătrânețe.

Jacob o privi lung, apoi își privi tatăl și se întoarse din nou spre femeie.

— Cu mine n-o să se întâmple, spuse Harold.

Asta și voia să audă băiatul. Se trase spre marginea patului și își lăsă picioarele să atârne, aproape atingând podeaua. Apoi se îndreptă de spate și rămase cu ochii la grupurile de oameni care se vânzoleau prin fața atelierului, la nesfârșit.

În ultimele săptămâni, agentul Bellamy se arăta tot mai copleșit de situația lui, pe care nu mai reușea s-o înțeleagă. Renunțase la discuțiile cu Harold în căldura sufocantă a clădirii, lipsită de aer condiționat și de cea mai firavă boare de vânt, doar cu mirosul greu al prea multelor persoane înghesuite într-un spațiu prea mic.

Acum discuta cu Harold afară, în timp ce jucau potcoave în căldura sufocantă a lunii august, fără aer condiționat și cea mai firavă boare de vânt, doar cu povara umidității ce le strângea plămânii ca într-un clește.

Progres.

Cu Bellamy se întâmpla ceva, Harold băgase de seamă mai demult. O barbă rară încerca să-și facă loc pe fața lui, iar ochii îi arătau neobișnuit de obosiți și roșii, ca ochii unuia care tocmai a plâns sau, în cel mai bun caz, a rămas în urmă cu somnul. Harold însă nu era genul de om care să pună întrebări indiscrete.

— Cum mai merge relația cu Jacob? întrebă Bellamy.

Întrebarea se sfârși cu un mic mormăit. Agentul își luă avânt și aruncă potcoava. Potcoava zbură câteva clipe, apoi se izbi de pământ, ratând țărușul și astfel neaducându-i nici un punct.

Nu era un loc prea rău pentru un astfel de joc. O bucată de pământ plat, în spatele școlii, între aleile pregătite de Birou pentru nou-sosiți.

Supraaglomerația era din nou o problemă, chiar dacă lucrările de extindere, care includeau și orașul, erau în toi. În clipa când nou-veniții se adaptau ritmului de viață, când își găseau un adăpost în oraș, doar pentru ei – fie un cort ridicat pe o peluză, fie, dacă aveau noroc, o casă rechiziționată de Birou –, soseau alte autobuze. Atmosfera devenea din ce în ce mai încordată. Situația se complica. Cu doar o săptămână în urmă, unul dintre soldați se bătuse cu unul dintre „Cei-care-se-întorc“. Nimeni nu fusese în stare să ofere un răspuns clar asupra motivului – deși toți cei întrebați erau de acord că cearta pornise de la ceva banal, sigur e că soldatul se alesese cu nasul plin de sânge, iar „întorsul“ cu un ochi vânăt.

Unii erau siguri că acesta era doar începutul.

Dar Harold și agentul Bellamy se fereau să discute astfel de lucruri. Le observau doar și încercau să le trateze cu detașare. Jocul cu potcoave le era de mare ajutor.

Adesea, în timpul jocului, vedeau cum sunt aduși și Cei-care-se-întorc și Cei-vii-cu-adevărat, posomorâți și speriați.

— Merge bine, replică Harold.

Trase din țigară, se înțepeni pe picioare și aruncă potcoava. Potcoava lovi țărușul din metal.

Sus soarele ardea cu putere, cerul era albastru și limpede. Îndeajuns de frumos, își spunea Harold uneori, ca să-l facă să creadă că el și tânărul agent erau doar doi amici care încercau să petreacă o după-amiază de vară într-un mod cât mai agreabil. Apoi vântul își schimba direcția și duhoarea lagărului îi lovea în plin, făcându-i să se gândească la tristețea locului în care se aflau, la tristețea întregii lumi.

Veni rândul lui Bellamy. Agentul rată din nou, fără nici un punct. Își scoase cravata tocmai când un mic grup alcătuit din Cei-care-se-întorc era condus pe alee de la secția de procesare a datelor în clădirea școlii.

— E incredibil ce se întâmplă afară, zise el după trecerea grupului.

— E incredibil ce se întâmplă aici. Cât despre ce se întâmplă afară, aș înțelege mai mult dacă am avea un televizor la care să ne uităm. Ce

fel de viață e asta dacă te bazezi doar pe bârfe și zvonuri? întrebă Harold și trase cu sete din țigară.

Apoi aruncă potcoava, care ateriză perfect.

— N-a fost decizia mea, se scuză Bellamy repede, cu viteza specifică newyorkezilor.

Cei doi își recuperară potcoavele. Harold conducea cu șapte puncte.

— Colonelul a dat ordin, continuă Bellamy. Dar, la drept vorbind, n-a fost decizia lui. Cei din Washington, aleșii națiunii, au interzis accesul centrelor la televiziune și ziare. Eu n-am avut nici un amestec. Ține de eșaloanele superioare.

— Mda, făcu Harold, își culese potcoava de pe jos, se întoarse și o aruncă din nou.

O aterizare perfectă.

— E și convenabil, nu? Presupun că acum vei spune că nu e nici vina politicienilor. E a poporului american. La urma urmei, el i-a ales. El i-a pus acolo ca să ia deciziile astea. Tu n-ai nici o legătură. Tu ești doar o rotiță dintr-un mecanism mult mai mare.

— Da, răspunse Bellamy pe un ton neutru. Cam așa ceva.

Aruncă potcoava și, în sfârșit, nimeri țărușul. Scoase, nu foarte convins, un mormăit de satisfacție.

— Asta miroase a dezastru, spuse Harold, clătinând din cap.

Bellamy rămase tăcut.

— Colonelul ce mai face?

— Bine. Bine.

— Mare păcat de ce i s-a întâmplat. Adică de ce era să i se întâmple.

Harold aruncă potcoava. Din nou perfect. Alte puncte.

— Mda, zise Bellamy. Nu înțeleg cum de-a pătruns șarpele în biroul lui.

Agentul aruncă potcoava și rată ținta, în parte fiindcă îi venea să râdă.

Continuară să joace în liniște, trăind sub soare ca restul lumii. Chiar dacă în Arcadia erau mai mulți oameni decât fuseseră vreodată, mai mulți oameni decât ar fi vrut agentul Bellamy să vadă și să consilieze – ceea ce, acum, că domnul colonel răspundea de securitatea și conducerea lagărului, era sarcina lui principală –, nu rata nici o întâlnire cu Harold. Cu Jacob renunțase să mai discute.

— Povestește-mi despre femeia asta, zise Harold după o vreme.

Aruncă potcoava. O aruncare nici prea bună, nici prea rea.

— Nu înțeleg. Care femeie?

— Bătrâna.

— Încă nu știu ce să zic, răspunse Bellamy aruncând potcoava departe de țintă. Am descoperit că sunt o mulțime de femei bătrâne în lumea asta. Și, conform unei teorii, cu timpul toate femeile ajung bătrâne. E o teorie absolut revoluționară.

Harold izbucni în râs.

Bellamy aruncă potcoava și pufni cu năduf când văzu că zboară și mai departe de țăruș. Apoi se duse s-o recupereze fără să mai aștepte rândul lui Harold. Își suflecă mânecile. Ciudat, în pofida căldurii și a umidității, tot nu transpira.

După ce-l privi câteva clipe, Harold i se alătură.

— OK, zise Bellamy. Ce vrei să știi?

— Mi-ai povestit odată despre mama ta. Cum era?

— Era o femeie foarte cumsecade. Am iubit-o mult. Ce altceva să-ți spun?

— Parcă ziceai că nu s-a întors.

— Așa e. Mama mea e tot moartă.

Bellamy își privi picioarele. Își șterse o pată de praf de pe pantaloni și se uită la potcoavele grele pe care le ținea în mână. Erau murdare. Mâinile lui erau murdare. Apoi văzu că nu era vorba doar de o pată de praf; pantalonii erau plini de praf și de fire de iarbă. Cum de nu observase până acum?

— A murit încet, adăugă el.

Harold pufăi tăcut din țigară. Un alt grup alcătuit din Cei-care-se-întorc era condus pe aleea de lângă ei. Toți se uitară la bătrân și la agent.

— Alte întrebări? spuse Bellamy într-un târziu.

Se îndreptă de spate – ignorând starea în care i se găsea costumul – și simți cum îi înțepenește brațul când aruncă potcoava. Din nou departe de țintă.

John Hamilton

John rămăsese cu cătușele la mâini între doi soldați impunători tot timpul cât se ciondăniseră cei doi inși din birou.

Negrul îmbrăcat într-un costum bine croit – „Bellamy“ îl chema, își aminti John brusc – tocmai încheiase discuția cu el când colonelul Willis intrase în birou cu doi soldați voinici care imediat îi puseseră cătușele. Acum cei trei traversau clădirea spre biroul colonelului de parcă cineva ar fi fost prins copiind la testul de matematică.

— Ce-aveți cu mine? îl întrebă John pe unul dintre soldați.

Soldații îl ignorară.

Bellamy ieși din biroul colonelului repede, cu pieptul scos în față.

— Dați-i drumul, se răsti el la soldați.

Soldații se priviră nedumeriți.

— Executarea! adăugă Bellamy.

— Ascultați ordinul! zise colonelul.

După ce îi scoaseră cătușele, Bellamy îl ajută să-și revină și merse cu el mai departe.

— Sper să ne înțelegem, strigă colonelul înainte ca John și Bellamy să dea colțul.

Bellamy mormăi ceva în barbă.

— Am greșit cu ceva? întrebă John.

— Nu. Mergi și nu mai pune întrebări.

Ieșiră din clădire, la lumina soarelui. Oamenii se foiau de colo-colo ca niște furnici sub nori și rafale de vânt.

— Ce se întâmplă? Ce-am făcut? întrebă John.

Curând ajunseră în fața unui soldat înalt și slab, cu părul roșu și pistruiat.

— Nu! spuse el cu o voce joasă, aspră, când îi văzu pe Bellamy și John.

— E ultimul, zise Bellamy. Ai cuvântul meu, Harris.

— Nu dau doi bani pe cuvântul tău, replică Harris. Nu mai putem continua așa. O să fim prinși.

— Am fost deja.

— Poftim?

— Am fost prinși, dar nu se poate dovedi nimic. Așa că ăsta e ultimul, spuse Bellamy arătând spre John.

— Pot să știu și eu ce se întâmplă? întrebă John.

— Mergi cu Harris, replică Bellamy. Te scoate de aici.

Agentul vârî mâna în buzunar și scoase un teanc mare de bani.

— E tot ce mi-a rămas, zise el. Îmi place sau nu, ăsta e ultimul.

— La naiba! exclamă Harris.

Era clar că nu voia s-o facă, dar și mai clar că nu voia să refuze teancul de bani pătat de sudoare.

— Ultimul? întrebă el uitându-se la John.

— Ultimul, răspunse Bellamy, vârându-i banii în mână.

Apoi se întoarse spre John și îl bătu ușor pe umăr.

— Hai, du-te cu el. Aș fi făcut mai mult dacă aș fi avut timp. Pe moment, tot ce pot face e să te scot de aici. Dacă poți, încearcă să ajungi în Kentucky. Acolo e mai sigur decât în alte părți.

Apoi plecă, învăluit de lumina soarelui de vară.

— Ce-a vrut să spună? întrebă John.

— Cred că tocmai ți-a salvat viața, răspunse Harris. Colonelul e convins că ți se va propune ceva.

— Ce anume? De către cine?

— Cel puțin așa nu rămâi aici și ai șanse să supraviețuiești, zise Harris numărând teancul de bani.

14

Harold ședea pe pat și își privea picioarele, indispus.

La naiba cu luna august.

La naiba cu tusea asta.

Jacob și Patricia Stone dormeau fiecare în patul lui. Fruntea lui Jacob strălucea de transpirație, fruntea bătrânei era uscată – mereu se plângea de frig, chiar dacă umiditatea sufoca totul, ca un prosop ud.

Dinspre fereastra de deasupra patului Harold auzea cum vorbeau și se mișcau oamenii. Unii erau soldați, cei mai mulți însă erau deținuți. Clienții acestei închisori speciale depășiseră de mult numărul celor care-i păzeau. Acum, în școala aceasta, după calculele lui Harold, erau mii de oameni. Greu să le țină socoteala.

În fața ferestrei discutau doi inși, pe șoptite. Harold își ținu răsuflarea și dădu să se ridice în picioare ca să audă mai bine, dar se răzgândi, temându-se ca patul să nu scârțâie. Așa că doar ciuli urechile, dar nu prinse decât tonul plin de frustrare și șoapte disparate.

Se foi pe pat. Lăsă picioarele pe podea și se întinse fără zgomot. Apoi se ridică și privi spre fereastră, sperând să prindă mai mult – dar afurisitele alea de ventilatoare bâzâiau pe hol ca un stup uriaș de albine.

Își strecură în pantofi picioarele care-l mâncau întruna și o porni prin școală.

— Ce s-a întâmplat? se auzi o voce din semiîntuneric.

Era Jacob.

— Ies la o plimbare, răspunse Harold în șoaptă. Rămâi acolo și odihnește-te.

— Pot să vin și eu?

— Mă întorc numaidecât. Tu trebuie să ai grijă de prietena noastră, zise Harold arătând spre Patricia. Nu-i bine să rămână singură. Și nici tu.

— N-are cum să-și dea seama.

— Dacă se trezește…

— Pot să vin și eu?

— Nu. Trebuie să rămâi aici.

— Dar de ce?

De afară se auzea zgomotul făcut de vehiculele grele care treceau pe drum, zgomotul făcut de soldați, zăngănitul de arme.

— Marty! zise bătrâna, întinzând brațele. Marty, unde ești? Marty!

Jacob privi spre ea. Apoi din nou spre tatăl lui. Harold se șterse la gură cu mâna și își umezi buzele. Apoi se bătu peste buzunare, dar nu găsi nici o țigară.

— OK, zise el tușind ușor. Dacă tot ne-am trezit, putem merge împreună. Ia cu tine lucrurile de care nu te poți lipsi. Aproape sigur e ultima oară când am dormit aici. Până ne întoarcem noi, rămânem fără adăpost. Fără paturi, mai exact.

— Vai, Charles, zise bătrâna, ridicându-se în capul oaselor și punându-și o jachetă subțire.

Nici nu dădură bine colțul, că un grup de oameni intră în atelierul liber acum și se instală în voie.

Cel mai bun lucru pe care-l făcuse Bellamy pentru Harold, Jacob și doamna Stone fusese să-i plaseze în atelierul de pictură, mult mai acceptabil decât sălile supraaglomerate. Bellamy și Harold nu discutaseră despre asta, dar Harold era îndeajuns de isteț ca să știe cui trebuie să-i fie recunoscător.

Acum, că se îndepărtau de atelier, spre necunoscut, Harold se tot întreba dacă nu cumva îl trădează pe agent.

Era însă prea târziu ca să mai îndrepte lucrurile.

Afară aerul era umed și încărcat. Spre est, cerul începea să se înroșească. Harold se uită la ceas și își dădu seama că se făcuse dimineață. Stătuse treaz toată noaptea.

Camioane peste tot și ofițeri care își strigau ordinele. Jacob îl prinse de mână. Bătrâna se apropie și ea de el.

— Ce se-ntâmplă, Marty?

— Nu știu, dragă.

Femeia îl luă de braț, tremurând ușor.

— Liniștește-te, îi spuse Harold. Am eu grijă de amândoi.

La apropierea soldatului, Harold văzu cât de tânăr e, chiar și în lumina difuză a zorilor. Dacă avea 18 ani.

— Veniți cu mine, zise băiatul-soldat.

— De ce? Ce se petrece?

Harold se temu ca nu cumva să fie vorba de o revoltă. În ultimele săptămâni, atmosfera din Arcadia se tensionase și mai rău. Prea mulți oameni ținuți împotriva voinței lor într-un spațiu mult prea mic. Prea mulți dintre Cei-care-se-întorc voiau să-și reia viața. Prea mulți dintre Cei-vii-cu-adevărat se săturaseră să vadă cum Cei-care-se-întorc erau tratați ca niște animale, nu ca oameni. Prea mulți soldați prinși în ceva ce le depășea puterea de înțelegere. Harold simțea că situația putea degenera dintr-o clipă într-alta.

Răbdarea oamenilor avea o limită.

— Vă rog să veniți cu mine, repetă soldatul. Vă mutăm pe toți.

— Unde?

— La mai bine.

În clipa aceea, dinspre poartă se auzi un strigăt. Lui Harold i se păru că recunoaște vocea. Se întoarse într-acolo și, chiar dacă era ceva distanță, iar lumina dimineții era tot difuză, Harold îl văzu pe Fred Green dând piept cu una dintre santinelele din fața porții. Țipa și arăta cu degetul ca un nebun, atrăgând atenția tuturor.

— Ce dracu' mai e și asta? întrebă soldatul de lângă Harold.

— E Fred Green, răspunse el oftând. Caută gâlceavă, ca de obicei.

Apoi dinspre clădirea școlii se auzi un tropot de pași. Erau 25-30 de oameni, aprecie Harold, care ieșeau în fugă, strigând ceva, unii îmbrâncindu-i pe soldații care le stăteau în drum. Tușeau și țipau. Un nor de fum alb, gros, începu să iasă pe ușă și pe unele dintre ferestre.

Din spatele grupului, de unde răzbeau fumul și strigătele, tot mai aproape de ușa prea îngustă pe care toți se chinuiau să iasă, se auzi o voce înfundată:

— Suntem de partea celor vii!

— Ei, drăcie! exclamă Harold.

Privi înapoi, spre poartă. Soldații fugeau de colo-colo, încercând să înțeleagă ce se întâmplă. Fred Green dispăruse.

Mai mult ca sigur, gândi Harold, asta era opera lui.

Marvin Parker apăru brusc din școală, din norul de fum. Purta cizme de cauciuc, mască de gaze și un tricou pe care era scris AFARĂ DIN ARCADIA, cel mai probabil cu un marker. Marvin aruncă o cutie de tablă, verde, mică, spre ușă. O clipă mai târziu, cutia explodă, împrăștiind un fum alb.

— Suntem de partea celor vii! strigă el din nou, cu vocea ușor distorsionată de masca de gaze.

— Ce se întâmplă? întrebă doamna Stone.

— Vino mai aproape, zise Harold trăgând-o din drumul răzvrătiților.

Tânărul soldat cu care tocmai vorbise se repezise deja spre ei – cu arma pregătită –, strigându-le să se întoarcă în școală.

Doi soldați se aruncară asupra lui Marvin Parker. Nici urmă din blândețea cu care l-ar fi tratat pe bătrân în condiții normale. Marvin încercă să-i lovească, reuși să aplice un pumn, dar cam atât. Soldații îl apucară de picioare și Marvin se prăbuși la pământ cât era de lung, scoțând un icnet, înăbușit, de durere.

Era prea târziu ca să se mai oprească ceva. Toată lumea era pornită. Cei-care-se-întorc nu mai rezistau presiunii. Se săturaseră să fie ținuți aici, departe de cei dragi. Se săturaseră să fie tratați drept Cei-care-se-întorc, și nu ca niște oameni normali.

Începură să arunce cu pietre și sticle. Harold văzu cum un scaun – luat probabil dintr-o clasă – zboară pe sub cerul începutului de dimineață și aterizează direct în capul unui soldat. Soldatul căzu la pământ, ținându-se de cască.

— Dumnezeule! exclamă doamna Stone.

Reușiră, toți trei, să se ascundă după un camion din partea cealaltă a curții. În timp ce fugeau, Harold auzi doar strigătele și înjurăturile. Acum aștepta focurile de armă, aștepta țipetele celor răniți.

Îl luă în brațe pe Jacob și o trase mai aproape pe doamna Stone. Bătrâna plângea încet și repeta:

— Doamne, Dumnezeule!

— Ce se-ntâmplă? întrebă Jacob speriat, încălzind gâtul lui Harold cu răsuflarea lui fierbinte.

— Liniștește-te. Nu ține mult. Oamenii sunt îngroziți. Îngroziți și frustrați, răspunse Harold, simțind un nod în gât și cum încep să-i ardă ochii. Închide ochii și încearcă să-ți ții răsuflarea.

— De ce?

— Fă așa cum spun eu, fiule, replică Harold cu o voce furioasă doar ca să-și mascheze frica.

Se uită în jur după un loc în care să-i ducă, un loc în care să fie în siguranță, dar se temu ca soldații să nu-i ia drept răsculați. Fiindcă, până la urmă, asta și era, o răscoală. Ceva ce niciodată nu și-ar fi închipuit că se poate întâmpla aici, ceva ce se întâmpla numai la televizor, în marile orașe, unde prea mulți oameni fuseseră nedreptățiți.

Mirosul de gaze lacrimogene deveni din ce în ce mai puternic. Îl usturau ochii, nasul îi curgea și îl apucase tusea.

— Tăticule, zise Jacob, înspăimântat.

— Liniștește-te. N-ai de ce să te temi. Se termină repede.

Harold aruncă o privire pe după camionul în spatele căruia se ascundeau. O coloană de fum, groasă, albă ca o floare de nalbă, se înălța din clădirea școlii spre cerul dimineții. Combatanții se mai domoliseră. Acum se auzea mai ales tusea celor câtorva zeci de oameni. Din când în când, din norul de fum, răzbătea câte un strigăt.

Oamenii ieșeau din fum orbecăind, cu brațele întinse în față, și tușeau. Soldații stăteau la câțiva pași de nor, lăsând fumul să-i potolească pe răsculați.

— Mai e puțin și se termină, spuse Harold.

Îl zări pe Marvin Parker. Zăcea pe pământ, cu fața în jos. Cineva îi scosese masca de gaze.

Nu arăta deloc așa cum și-l amintea Harold. Da, era înalt, palid și slab, cu ochii încercănați și părul roșu ca focul, dar parcă era mai dur și mai distant. Chiar rânji în momentul în care soldații îi legau mâinile la spate.

— Nu s-a terminat, strigă el crispat la față, fioros, cu ochii în lacrimi din cauza gazelor.

— Doamne, Dumnezeule, repetă doamna Stone și-l strânse tare de braț pe Harold. Ce i-a apucat pe oamenii ăștia?

— Liniștește-te. Am eu grijă de voi.

Harold căută prin memorie, trecu în revistă tot ce știa – sau credea că știe – despre Marvin Parker. Nimic – în afară de faptul că Marvin făcuse puțin box cândva – nu explica acest moment.

— Unde o fi dispărut Fred Green? se întrebă Harold cu voce tare, privind în jur.

Dar nu-l găsi.

Soția pastorului Peters rareori îl deranja după ce acesta se izola în birou. Dacă nu era invitată să-l ajute ca să-și limpezească un gând, femeia stătea deoparte și-l lăsa să facă tot ce credea de cuviință ca să-și scrie predicile. Acum însă la ușă era o bătrână foarte tulburată, care insista să stea de vorbă cu pastorul.

Soția pastorului o conduse pe Lucille prin casă, încet, ținând-o de mână, Lucille sprijinindu-se de femeia mult mai mică decât ea.

— Sunteți atât de drăguță, zise Lucille, mergând mai încet decât ar fi vrut.

În mâna cealaltă ținea strâns Biblia ei veche, îmbrăcată în piele. Foile începeau să se desprindă. Cotorul era rupt. Prima copertă era crăpată și murdară. Cartea arăta obosită, ca și stăpâna ei.

— Am nevoie de o binecuvântare, părinte, spuse Lucille după ce se așeză în biroul pastorului, iar soția micuță, fără nume, plecă.

Lucille își șterse fruntea cu o batistă și mângâie coperta Bibliei de parcă asta i-ar fi adus noroc.

— M-am rătăcit, continuă ea. M-am rătăcit și acum bâjbâi prin hățișul unui suflet care nu găsește răspunsuri!

Pastorul zâmbi.

— E foarte frumos spus, remarcă el, sperând că tonul nu era tot atât de condescendent pe cât părea.

— E purul adevăr.

Lucille își șterse colțul ochilor cu batista și pufni. Lacrimile urmau cât de curând.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Lucille?

— Câte nu s-au întâmplat! răspunse ea, dregându-și vocea gâtuită. Lumea întreagă și-a pierdut mințile. Oamenii sunt pur și simplu ridicați de acasă, ca niște infractori de drept comun. Mi-au scos ușa din balamale, părinte. Mi-a luat o oră ca s-o repar. Cum să faci așa ceva? E sfârșitul lumii, părinte! Domnul să ne aibă-n pază!

— Haideți, doamnă Lucille. Niciodată nu mi s-a părut că ați fi genul de om care crede în sfârșitul lumii.

— Nici mie nu mi s-a părut, dar priviți în jur. Priviți cum s-au schimbat lucrurile. E groaznic. Mă face să cred că nu pe Satana trebuie să dăm vina pentru ce ni se întâmplă acum, cel puțin nu așa cum se spune. Poate că nici n-a intrat în grădină. Poate că Adam și Eva au luat fructul singuri și pe urmă s-au gândit să dea vina pe Satana. Așa

ceva nici nu mi-a trecut prin minte până acum. Acum însă, după ce-am văzut unde am ajuns…

Lăsă fraza fără sfârșit.

— Vreți să beți ceva, doamnă Lucille?

— Ce să bei în momente ca astea?… Mda, cred că ar merge un pahar cu ceai.

Pastorul bătu din palmele lui late.

— Așa mai merge.

Când se întoarse cu ceaiul, pastorul o găsi mult mai calmă. În sfârșit renunțase la Biblie, lăsând-o pe măsuța de lângă scaunul ei. Acum stătea cu mâinile în poală și avea ochii mai puțin umflați și mai puțin roșii.

— Poftiți.

— Mulțumesc, zise ea și sorbi din pahar. Cum o mai duce soția? Mi s-a părut cam abătută.

— E și ea îngrijorată de ce se întâmplă, atâta tot.

— Are și de ce să fie îngrijorată.

— Cum ar fi sfârșitul lumii? întrebă pastorul zâmbind.

Lucille oftă.

— Stau închiși acolo de săptămâni întregi.

Pastorul încuviință din cap.

— Sper că ați putut să-i vizitați…

— La început îi vizitam în fiecare zi. Le duceam mâncare, le spălam hainele, mă asiguram ca fiul meu să știe că mama lui îl iubește și nu l-a uitat. Era rău, dar suportabil. Acum însă… acum e pur și simplu oribil.

— Am auzit că vizitele nu mai sunt permise.

— Așa e. De când au preluat controlul întregului oraș. Nu mi-am închipuit că autoritățile pot izola un oraș întreg. În viața mea nu mi-am închipuit că se poate ajunge la așa ceva. Dar nu cred că, dacă nu-ți poți închipui un lucru, lucrul acela nu se poate întâmpla – aceasta-i greșeala solipsistului! Adevărul gol-goluț e în fața noastră. Tot ce trebuie să facem e să deschidem ușa și iată-l, întreg, tot ce nu ne putem închipui, în fața noastră, ne aplecăm și dăm mâna cu el…

Pastorul se aplecă spre ea.

— După cum vorbiți, s-ar părea că e vina dumneavoastră, doamnă Lucille.

— Cum să fie vina mea? Ce-am făcut eu ca să se ajungă la situația de față? Eu am făcut lumea așa cum este? Eu i-am făcut pe oameni mici și temători? Eu i-am făcut pe oameni geloși, violenți și invidioși? Eu am făcut toate astea? Eu?

Lucille tremura din nou. Pastorul Peters se întinse și o bătu ușor pe mână.

— Bineînțeles că nu… Când ați vorbit ultima oară cu Harold și cu

Jacob? Cum se mai simt?

— Cum se mai simt? Ca niște deținuți. Cum altfel?

Lucille se șterse la ochi și aruncă Biblia pe podea, se ridică în picioare și începu să se plimbe cu pași mari prin fața pastorului.

— Trebuie să fie ceva gândit dinainte. Trebuie să fie un plan. Nu-i așa, părinte?

— Sper, răspunse pastorul prudent.

Lucille pufni.

— Mda, tinerii predicatori. Nu v-a învățat nimeni că trebuie să-i dați turmei iluzia că aveți toate răspunsurile?

Pastorul izbucni în râs.

— În ultima vreme am renunțat la toate iluziile.

— Pur și simplu nu știu ce să mai fac.

— Lucrurile se vor schimba. De asta sunt absolut sigur. Dar cum va veni schimbarea și în ce va consta ea e mai presus de orice înțelegere.

Lucille luă Biblia de pe podea.

— Și atunci ce facem? întrebă ea.

— Facem ce putem.

Lucille rămase multă vreme așa, fără să spună nimic. Se uită la Biblie și se gândi la ce spusese pastorul și la ce însemna, pentru ea, „să facă ce poate“. Fusese întotdeauna genul de om care face ce i se spune, iar Biblia se pricepuse cel mai bine să-i spună ce să facă în situațiile cu care se confruntase în viață. Îi spusese cum să se poarte la vârsta copilăriei. Îi spusese cum să se poarte când își luase adio de la copilărie și începuse să se împlinească, în adolescență. Sigur, uneori o ascultase doar pe jumătate, făcând niște lucruri care, deși nu erau explicit interzise de Biblie, se înțelegea că sunt dezaprobate. Dar erau alte timpuri și, una peste alta, Lucille nu greșise grav față de nimeni, nici față de ea însăși.

După nuntă, Biblia îi rămăsese la îndemână, la fel de plină de răspunsuri. Despre cum să fii o soție bună, deși în privința asta fusese mai selectivă. Unele reguli, sau părți din ele, care se refereau la soți, nu mai aveau sens în ziua de azi. La drept vorbind, gândea Lucille, probabil că nu avuseseră prea mult sens nici pe timpul Bibliei. Și, dacă s-ar fi purtat cum se purtau femeile acelea din Biblie… hm, poate că acum lumea ar fi fost altfel, iar Harold, foarte probabil, de prea multă băutură, mâncare și fumat, ar fi murit demult și n-ar fi fost aici ca să vadă miracolul fiului întors din morți.

Jacob. La el se reducea totul. Pentru el vărsa atâtea lacrimi. Acum îi ucideau pe Cei-care-se-întorc. Îi ucideau ca să scape de ei.

Nu peste tot, dar important era că se întâmplă.

De mai bine de o săptămână numai despre asta se vorbea la televizor. Unele țări – notorii pentru brutalitatea lor – începuseră să-i ucidă fără să mai stea la discuții. Să-i ucidă și să le ardă cadavrele, de

parcă ar fost bolnavi, suferind de o boală contagioasă. În fiecare seară se transmiteau tot mai multe imagini și reportaje, la televizor și online.

Nu mai departe decât azi-dimineață, Lucille coborâse în salon – zgomotul pașilor ei singuratici rătăcind prin casa întunecată, pustie – și găsise televizorul deschis, șoptind spre camera goală. Nu-și aducea aminte să-l fi lăsat deschis. Era sigură că-l închisese înainte să meargă la culcare. Dar admitea și că ar fi putut greși. Avea 73 de ani, deci a crede că ai închis ceva când de fapt n-ai închis era de înțeles.

Era încă devreme și un negru chel, cu o mustață subțire, impecabilă, mormăia ceva nedeslușit. Dincolo de el, în studio, Lucille văzu mai mulți oameni care își făceau de lucru. Păreau tineri, toți purtau cămăși albe și cravate în culori închise. Erau, probabil, noile speranțe, gândi Lucille. Toți dorindu-și să vină cât mai curând ziua în care vor ieși din fundal ca să-i ia locul chelului.

Mări volumul și se așeză pe canapea ca să asculte ce are de spus omul, chiar dacă știa că n-o să-i placă ce aude.

„Bună dimineața“, zise crainicul, părând că revine la începutul unui ciclu în care era blocat. „Principala știre a zilei vine din România, unde Guvernul a hotărât ca Celor-care-se-întorc să nu li se acorde drepturile cetățenești. Cei-care-se-întorc sunt considerați «unici» și, prin urmare, nu pot beneficia de protecție, ca restul populației.“

Lucille oftă. Ce altceva putea face?

Imaginea se schimbă, înfățișând ceea ce Lucille bănui că e România. Un „întors“ palid și supt la față era scos din casă de doi soldați. Soldații erau bărbieriți proaspăt și slabi, aproape adolescenți, cu un mers stângaci, de parcă ar fi fost prea tineri ca să înțeleagă pe deplin cum le funcționează corpul.

— Soarta copiilor… zise Lucille spre casa goală.

Simți cum i se strânge inima în clipa în care gândul la familia Wilson, la Jacob și Harold năvăli peste ea, umplând casa goală. Mâinile începură să-i tremure, iar televizorul se acoperi de ceață. Durerea bruscă o tulbură peste măsură, apoi simți cum lacrimile o iau la vale, adunându-se în colțurile gurii.

Cândva – nu-și mai aducea aminte când – își propusese să nu mai plângă din cauza asta. Era prea bătrână ca să mai plângă. Exista un moment în viață dincolo de care nu mai puteai vărsa lacrimi. Ea însă își păstra sensibilitatea și n-o deranja să plângă – poate că petrecuse prea mulți ani alături de Harold, pe care niciodată nu-l văzuse plângând. Nici măcar o dată.

Acum însă era prea târziu. Plângea și n-avea cum să se oprească și, pentru prima oară după atâția ani, simțea că trăiește cu adevărat.

Crainicul continuă să vorbească pe imaginea insului care era încătușat și urcat într-un camion militar, alături de alți „întorși“. „Nici

o reacție din partea NATO, ONU sau a Biroului Celor-care-se-întorc la inițiativa României, dar, deși comentariile oficiale ale altor guverne sunt lapidare, opiniile sunt împărțite, unele declarându-se în favoarea inițiativei României, altele susținând că hotărârea Guvernului român încalcă drepturile fundamentale ale omului."

Lucille clătină din cap, cu fața udă de lacrimi.

— Soarta copiilor… repetă ea.

Măsura nu se limita la „celelalte țări". Deloc. Se întâmpla și aici, în America. Descreierații ăia din Mișcarea Celor-vii-cu-adevărat câștigaseră o mulțime de adepți, întemeiaseră filiale în toată țara. De cele mai multe ori nu făceau decât să se manifeste vocal. Dar, din când în când, se descoperea câte un cadavru și un grup sau altul își asuma responsabilitatea în „numele cauzei celor vii".

Se întâmplase și în Arcadia, deși nimeni nu voia să vorbească despre asta. Un „întors" străin găsit mort într-un șanț de-a lungul șoselei. Ucis de un glonț tras dintr-o carabină.

Pe zi ce trecea, totul părea să se ducă de râpă, iar Lucille nu se gândea decât la Jacob.

Sărmanul, sărmanul Jacob.

După plecarea lui Lucille și după ce soția lui în sfârșit adormi, pastorul Peters rămase singur în birou și reciti scrisoarea primită de la Biroul Celor-care-se-întorc.

În interesul siguranței publice, Elizabeth Pinch și toți ceilalți „întorși" din zona aceea a statului Mississippi erau ținuți în închisoarea din Meridian. Scrisoarea oferea foarte puține detalii. Îl asigura pe pastor că Cei-care-se-întorc sunt tratați potrivit situației create și că toate drepturile le sunt respectate în mod expres. Tonul era oficial, neutru, tipic funcționăresc.

În casă domnea liniștea. Se auzea doar mișcarea greoaie, ritmică a pendulei din capătul holului. Un cadou din partea socrului – un cadou făcut cu doar câteva luni înainte să cadă răpus de cancer. Soția lui crescuse cu sunetul acelui ceas impunător, care îi veghease nopțile copilăriei cu ticăitul lui ritmic. La începutul căsniciei lor, soției îi lipsise atât de mult sunetul ceasului, încât până la urmă cumpăraseră un metronom ca să măsoare timpul și s-o facă să doarmă.

Pastorul ieși pe hol și se opri în fața ceasului. Era înalt de aproape doi metri și avea tot felul de ornamente. Pendula era cât pumnul de mare. Se mișca de la stânga la dreapta atât de regulat, de parcă ceasul ar fi fost terminat de curând și n-ar fi avut mai bine de o sută de ani.

Era singura amintire din partea familiei ei. După moartea tatălui, dusese o luptă aprigă cu surorile și fratele ei – nu cum să acopere costurile înmormântării, nu cum să-și împartă casa părintească, pământul sau puținele economii, ci ca să ia ceasul. Chiar și acum relația dintre ea, surorile și fratele ei era încordată din cauza ceasului.

Dar unde era tatăl ei acum? se întrebă pastorul Peters.

Observase că, de când începuseră să apară Cei-care-se-întorc, soția lui se îngrijea și mai mult de ceas. Mirosea a ulei și a lac proaspăt.

Pastorul lăsă ceasul și merse mai departe. Intră în salon și privi lucrurile o vreme, amintindu-și de unde le au.

Masa din mijlocul camerei o găsiseră în timp ce veneau din Mississippi. Canapeaua o aleseseră în Wilmington, unde vizitau o biserică. Nu chiar din Tennessee, dar era unul dintre puținele obiecte care le plăcuseră la amândoi. Avea un model albastru cu alb – „Albastru de Carolina!“, exclamase vânzătorul cu mândrie –, iar garnitura pernuțelor alterna, când albastru, când alb. Brațele se curbau în exterior, iar pernele erau mari, moi și multe.

Canapeaua era exact opusul mesei pe care o cumpăraseră în Tennessee. Pastorului nu-i plăcuse de la bun început. Era prea subțire, lemnul era prea închis la culoare și nu avea nici un fel de ornamentații. Pur și simplu nu merita banii.

Pastorul Peters se plimbă prin salon culegând cărțile pe care le găsea, teancuri, în locurile cele mai nepotrivite. O făcu încet, cu grijă, ștergând de praf fiecare carte și vârând-o la locul ei, în bibliotecă. Din când în când, deschidea câte una și își strecura un deget între foi, îl freca de hârtie, luându-i mirosul și textura, de parcă era ultima carte pe care o vedea, de parcă inevitabilul marș al timpului ar fi ajuns la sfârșit.

Pastorul continuă așa multă vreme, cu gândul în altă parte. Își dădu seama cât era de târziu de-abia după ce greierii începură să se liniștească și, undeva, departe în lume, auzi cum latră un câine la soarele ce stătea să răsară.

Așteptase prea mult.

Dar, în ciuda grețelii – în ciuda fricii –, se mișca încet, fără zgomot, prin casă.

Mai întâi se întoarse în birou și luă scrisoarea de la Biroul pentru Cei-care-se-întorc. Apoi își luă carnetul și, da, Biblia. Le vârî în rucsacul pe care soția i-l cumpărase de Crăciun.

Apoi scoase geanta de voiaj cu schimburi din spatele mesei pe care era așezat computerul. O pregătise cu doar o zi în urmă – soția lui se ocupa de rufe. Ar fi observat absența lor din șifonier dacă le-ar fi împachetat prea devreme. Pastorul voia să plece fără să creeze prea multe probleme, chiar dacă gestul lui părea laș.

Ieși pe furiș din casă și puse geanta de voiaj și rucsacul pe bancheta din spate a mașinii. Soarele își ocupa locul pe cer. Se înălțase deja deasupra copacilor și urca tot mai repede.

Reveni în casă și intră încet în dormitor. Soția lui dormea ghemuită în mijlocul patului.

Asta o va face să sufere mult, gândi el.

Se va trezi curând. Mereu se trezea devreme. Lăsă un bilețel pe noptieră și se gândi dacă s-o sărute.

Se hotărî să n-o facă și ieși din dormitor.

Femeia se trezi în casa pustie. Pe hol, ceasul cu pendulă își vedea de treabă. Soarele împungea obloanele. Se anunța deja o dimineață caldă. Și o zi toridă, gândi ea.

Își strigă soțul, dar acesta nu-i răspunse.

Trebuie să fi adormit din nou în biroul lui, își spuse ea. În ultima vreme i se întâmpla tot mai des, motiv de îngrijorare pentru ea. Dădu să-l strige din nou, dar văzu biletul pe noptieră, cu numele ei, scris simplu, fără înfloriturі.

Soțul ei nu era genul care să lase bilețele.

Nu plânse după ce-l citi. Doar își drese glasul, ca și cum ar fi vrut să răspundă cuvintelor. Apoi rămase nemișcată, ascultându-și respirația și bătăile inimii mecanice a ceasului cu pendulă din hol. Se gândi la tatăl ei. Avea ochii plini de lacrimi, dar tot nu voia să plângă.

Cuvintele erau învălmășite, îndepărtate, părând că se înalță încet printr-o ceață deasă. Dar reuși să le citească din nou: „Te iubesc“. Apoi, dedesubt, soțul ei scrisese: „Dar trebuie să știu“.

Jim Wilson

Jim nu înțelegea nimic. Nici ce făceau soldații, nici rolul jucat de Fred Green în tot ce se întâmpla acolo. Din câte își amintea el, Fred Green fusese întotdeauna un tip simpatic. E-adevărat, nu-i legase ceea ce se cheamă o prietenie la toartă, dar asta doar fiindcă nu lucraseră împreună și își petrecuseră vremea în anturaje diferite. Pur și simplu nu avuseseră timp să fie prieteni, gândi Jim. Dar ce legătură avea asta cu situația de față?

Era deținut acum. Fusese luat, împreună cu familia, sub amenințarea armelor, iar Fred Green văzuse tot. Își oprise camioneta veche în spatele soldaților și rămăsese acolo, în cabină, în timp ce Jim, Connie și copiii lor erau scoși din casă în cătușe.

De ce se schimbase Fred atât de mult? Întrebarea îl frământă toată noaptea. Dacă s-ar fi străduit să găsească răspunsul la întrebare, poate că acum n-ar mai fi fost închiși.

Jim stătea în școala supraaglomerată, cu familia strânsă în jurul lui, așteptând la rând să primească prânzul care nu va reuși să-i sature, ca întotdeauna.

— Ce s-o fi întâmplat cu el? își întrebă el soția.

Îi pusese aceeași întrebare și înainte, dar răspunsurile primite nu-l ajutaseră să rezolve enigma, iar Jim ajunsese să creadă că o enigmă – chiar și una întunecată precum Fred Green – era, totuși, o soluție la îndemână ca să nu se mai gândească la ce se întâmpla cu familia lui.

— N-a fost întotdeauna așa.

— Cine? întrebă Connie și o șterse la gură pe Hannah, care mesteca mereu câte ceva de când fuseseră arestați… reținuți… nu știa care era cuvântul cel mai potrivit.

Frica se manifesta în cele mai ciudate feluri, Connie știa prea bine.

— Ești prea mare ca să te porți ca o mucoasă, își apostrofă ea fiica.

Din fericire, Tommy le dădea mai puține dureri de cap. Încă nu-i trecuse frica pe care o simțise când fuseseră luați pe sus din casa familiei Hargrave. Și nici nu avea energia să se poarte altfel decât îi cereau părinții. În cea mai mare parte a timpului stătea liniștit, fără să vorbească prea mult, părând să fie cu gândul în altă parte.

— Nu cred că era așa, insistă Jim. Ce s-a schimbat? S-a schimbat? Sau ne-am schimbat noi? Pare periculos.

— Despre cine vorbim? întrebă Connie, frustrată.

— Despre Fred. Fred Green.

— Am auzit că soția lui a murit, zise Connie apăsat. Am auzit că asta l-a dat peste cap.

Jim încercă să se concentreze. În cele din urmă, își aminti câte ceva despre soția lui Fred. Era cântăreață, și încă una foarte bună. Era înaltă și zveltă, ca o pasăre de o frumusețe rară.

Apoi Jim își privi familia cu luare aminte și deveni brusc conștient de ce sunt soția și copiii lui, de ce înseamnă ei, de ce înseamnă unii pentru alții.

— Se mai întâmplă, ce să-i faci, spuse el, se aplecă și își sărută soția, ținându-și răsuflarea de parcă ar fi putut păstra și clipa aceea, de parcă sărutul i-ar fi putut apăra soția și copiii și tot ce iubea de tot ce era rău, i-ar fi putut ține alături de el pentru totdeauna.

— Asta pentru ce e? întrebă Connie când, într-un târziu, buzele li se despărțiră.

Era roșie la față și puțin ametită, cum se simțea când erau mai tineri, iar săruturile încă erau ceva nou pentru ei.

— Pentru tot ce nu știu să exprim în cuvinte.

15

Harold nu îndrăznea să recunoască faptul că îi era simpatic soldatul, dar era dispus să-i recunoască anumite merite sau, dacă nu merite, cel puțin ceva ce-i aducea aminte de propria-i tinerețe. Într-o lume în care morții nu rămâneau morți, orice îți amintea de tinerețe era o binecuvântare.

Era același soldat pe care-l întâlnise în dimineața răscoalei – cu mai bine de o săptămână în urmă – și asta îi legase. După ce se potoliseră spiritele în ziua aceea, paradoxal, nimeni nu fusese rănit prea grav. Doar porția inevitabilă de zgârieturi și vânătăi, după ce soldații dăduseră de pământ cu răsculații. O persoană, din câte auzise Harold, fusese dusă la spital în urma reacției alergice la gazele lacrimogene. Dar și ea își revenise.

Totul părea departe acum, ca și cum s-ar fi întâmplat cu ani în urmă. Dar, ca multe alte lucruri care se întâmplau în Sud, Harold știa că rănile nu se vindecaseră. Fuseseră doar acoperite de căldură și de politețea exagerată a localnicilor.

Atmosfera era la fel de încordată.

Harold ședea pe un scăunel de lemn lângă gardul împodobit cu sârmă ghimpată numit „Baricada“.

Baricada crescuse hidos, cu o viteză înspăimântătoare. Începea să șerpuiască din capătul de sud al orașului, unde se înălța vechiul parc de distracții Long, lăsat în paragină acum, direct prin curțile oamenilor, și uneori se lipea de zidurile caselor care nu mai erau case, ci avanposturi pentru soldați. Împrejmuia tot orașul – școala aproape dărâmată, care putea de la o poștă, nenumărate case și magazine, inclusiv corpul de pompieri și sediul șerifului, care erau în aceeași clădire. Baricada, apărată de soldați și armele lor, cuprindea totul.

Numai casele situate dincolo de orașul propriu-zis – locuite de fermieri sau de cei cărora nu le pria viața la oraș, precum Harold și Lucille, predicatorul și alți câțiva – scăpaseră de gard. În oraș, casele erau folosite ca dormitoare. Școala fiind supraaglomerată, localnicii fuseseră mutați în hotelurile din Whiteville. Apoi soldații instalaseră în casele lor paturi de campanie și le amenajaseră în așa fel încât să încapă cât mai mulți dintre Cei-care-se-întorc. Desigur, localnicii protestau în toate felurile față de mutarea lor forțată, dar Arcadia nu era singurul oraș în care se întâmpla așa ceva, cum nici America nu era singura țară.

Brusc, populația lumii crescuse peste măsură. De aceea pentru supraviețuire era nevoie de concesii.

De aceea localnicii erau buimăciți de ceea ce se întâmpla cu orașul lor, de Baricadă, de soldați, de Cei-care-se-întorc, de complexitatea situației și de tensiunea tot mai apăsătoare.

Orașul Arcadia nu fusese conceput pentru un număr mare de locuitori. Relaxarea venită odată cu adăpostirea noilor „întorși“ în afara școlii se evaporă la fel de repede pe cât apăruse. Chiar dacă toate casele fuseseră transformate în dormitoare, lucrurile erau departe de a se calma.

Într-un fel, Harold era mulțumit că, împreună cu Lucille, luase hotărârea, cu mult timp în urmă, să locuiască dincolo de oraș. Nici nu voia să-și închipuie cum ar fi fost ca autoritățile să-i ia casa și s-o amenajeze pentru niște străini, chiar dacă altă soluție nu era.

Dincolo de Baricada care înconjura Arcadia era o fâșie de pământ lată de vreo șapte metri. Santinelele erau plasate la fiecare sută de metri. Uneori, soldații chiar patrulau de-a lungul Baricadei și prin Arcadia. Prin oraș mergeau doar în grup, înarmați, pe aceleași străzi pe care cândva se jucau copiii. Oamenii îi opreau ca să-i întrebe despre situația generală – nu numai cea din Arcadia, ci din întreaga lume – și despre momentul în care aceasta s-ar putea schimba.

Soldații nu răspundeau prea des la aceste întrebări.

De cele mai multe ori stăteau în picioare – câteodată stăteau chiar și jos – lângă Baricadă, privind fie cu detașare, fie foarte plictisiți, în funcție de cum bătea soarele.

Soldatul tânăr care-i atrăsese atenția lui Harold se numea „Junior“. Evident, numele avea ceva misterios în el din moment ce soldatul, din câte îi povestise lui Harold, nu-și cunoscuse tatăl și nici nu avea același nume cu el. Numele lui adevărat era Quinton, dar dintotdeauna i se spunea „Junior“, fapt care nu-l deranja defel.

Junior era un băiat săritor și dintr-o bucată, tot ceea ce voia armata de la un recrut. Ieșise din adolescență și intrase în uniforma de soldat fără să-și prindă vreun cercel în ureche, să-și facă vreun tatuaj sau să-și manifeste în vreun fel spiritul independent. Intrase în armată la insistențele mamei lui. Ea îl asigurase că armata e locul potrivit pentru bărbații adevărați. De aceea, la vârsta de 17 ani și jumătate, după ce trecuse cu chiu, cu vai prin liceu, mama lui îl dusese direct la centrul de recrutare.

Notele lui nu impresionaseră pe nimeni. Dar era bun la instrucția de front, știa să țină o armă și îndeplinea ordinele fără crâcnire, ceea ce făcea mai toată ziua și acum, stând de pază într-un orășel ce dădea pe dinafară de Cei-care-se-întorc, iar în ultima vreme petrecea din ce în ce mai mult timp în tovărășia unui bătrân sudist, înverșunat, și a fiului său, mort până de curând. Pe sudist Junior îl suporta; pe băiatul care

se ținea scai de tatăl lui nu-l putea suferi.

— Cât te mai țin aici? întrebă Harold de pe scăunelul de lemn, din partea cealaltă a Baricadei.

Junior stătea cu spatele – cam așa discutau ei. Mai departe de Harold, îndeajuns ca să nu audă ce spun, Jacob ședea pe iarbă și se uita la ei.

— Nu știu. Presupun că atât cât vă ține și pe dumneavoastră.

— Mda, zise Harold obosit. Sper că ce-a fost greu a trecut. E curios cât se prelungește situația asta. Dar, până la urmă, cineva tot va veni cu un plan, măcar de dragul cocoșilor.

De zile întregi Harold tot născocea expresii ca să-l surprindă pe Junior, cu cât mai bizare, cu atât mai bine. Îi veneau extrem de ușor, amesteca niște nume de animale sau de păsări, ceva din buletinul meteo sau din ce vedea prin jur și reușea să-l descumpănească, iar dacă Junior întreba ce înseamnă, Harold inventa înțelesul pe loc. Mai greu pentru Harold era să țină minte ce expresii născocise deja și ce însemnau ele ca să nu le repete.

— Asta ce naiba mai înseamnă, domnule?

— Ei, bată-te să te bată! N-ai auzit niciodată „de dragul cocoșilor“?

Junior se întoarse cu fața la el.

— Nu, domnule, niciodată.

— Măi să fie! Nu-mi vine să cred! Să știu că-mi cresc rădăcini de tomate din picioare și tot nu-mi vine să cred!

— Dacă vă spun!

Harold strivi mucul de țigară cu călcâiul și bătu ușor pachetul pe jumătate gol, semn că mai vrea una. Junior îl privi lung.

— Fumezi, fiule?

— Nu și când sunt de serviciu.

— Am să-ți păstrez una, șopti Harold.

Își aprinse țigara ostentativ și trase tare din ea, fără să arate cât îl dor plămânii.

Junior privi spre soare. Era mai cald aici decât se așteptase, când aflase că va fi trimis în Arcadia. Auzise tot felul de povești despre Sud și, cu siguranță, era cald și în Topeka. Aici însă, în acest oraș, căldura părea să fie la ea acasă. Soarele frigea în fiecare zi.

— Pot să te întreb ceva? zise Harold.

Lui Junior nu-i plăcea deloc aici. De asta era foarte sigur. Dar măcar bătrânul ăsta era simpatic.

— Vă rog.

— Cum e acasă la tine?

— E cald. Ca aici.

Harold zâmbi.

— Nu-i adevărat. Aici toate televizoarele și computerele au dispărut. Cum e acasă la tine?

— Nu-i vina noastră, replică Junior înainte ca Harold să-l acuze de ceva. Așa sunt ordinele.

Se apropia o mică patrulă. Doar doi soldați din California care păreau că sunt de serviciu mereu împreună. Se apropiară pe drumul obișnuit, înclinară din cap și trecură mai departe fără să-i bage prea mult în seamă pe Junior și pe bătrân.

— E ciudat, spuse Junior.

— Ce e ciudat?

— Una… alta…

Harold zâmbi.

— Trebuie să știi ce vrei să spui, fiule.

— Chestia e că… toată lumea e derutată.

Harold încuviință din cap.

— Derutată și speriată.

— Imaginează-ți cum e aici.

— E altfel, spuse Junior. Acolo lucrurile sunt mai controlate. Oamenii sunt hrăniți. Aveți apă curată.

— În sfârșit.

— OK. Recunosc că ne-a luat ceva timp, dar până la urmă am reușit. Oricum e mai bine acolo decât aici. La urma urmei, toți cei dinăuntru au vrut să fie acolo.

— Eu n-am vrut.

— Ați vrut să rămâneți cu el, zise Junior arătând spre Jacob.

Băiatul stătea liniștit, la depărtare, ca să nu audă ce vorbesc, așa cum îi spusese Harold. Purta o cămașă de bumbac, în dungi, și blugii pe care-i adusese Lucille cu săptămâni în urmă. Își privea tatăl și, din când în când, își arunca ochii peste oțelul strălucitor al Baricadei. Se uita la el de parcă nu înțelegea cum ajunsese să împresoare tot orașul și, mai ales, ce însemna.

Junior îl privi atent.

— Șefii s-au oferit să vi-l ia, dar dumneavoastră ați vrut să rămâneți cu el, ca toți Cei-vii-cu-adevărat care locuiesc acolo, murmură el. A fost o hotărâre pe care ați luat-o toți, deci nu aveți de ce să fiți speriați sau agitați sau derutați. Acolo o duceți mai ușor decât o ducem noi, aici.

— Probabil că n-ai văzut toaletele de aici.

— Aveți tot orașul la dispoziție, replică Junior întorcându-se spre Harold. Mâncare și apă din belșug – tot ce vă trebuie. Aveți chiar și un teren de baseball.

— Terenul de baseball e ticsit de oameni. Care stau în corturi. Ca un bidonvil.

— Mai aveți și Renta-Johns, insistă Junior, arătând dincolo de Harold, spre șirul de clădiri dreptunghiulare alb-albastre, de închiriat.

Harold oftă.

— Credeți că aici e rău. Să știți că nici nu se compară cu ce se întâmplă prin alte locuri. Un amic de-al meu e la o bază militară din Coreea. În țările astea mici e cel mai rău. Țările mari au unde să-i cazeze. Dar Coreea – Coreea și Japonia –, acolo e jale. Pur și simplu nu au loc pentru toți…

Junior făcu o pauză, apoi adăugă în șoaptă, desfăcând brațele, apreciind cu mâinile lui palide dimensiunile unui obiect masiv:

— Pe unii i-au băgat într-un fel de rezervoare, aproape la fel de mari ca tancurile petroliere. Stau unii peste alții… Atât de mulți sunt.

Harold privi cum țigara îi arde până la filtru.

— Pur și simplu sunt prea mulți și autoritățile nu știu unde să-i mai bage, continuă Junior privind în altă parte. Nu mai pot ține pasul cu ei. Și nimeni nu-i vrea înapoi. De multe ori nici nu mai anunță că au mai găsit unul. Oamenii pur și simplu îi lasă să hălăduiască pe străzi.

Junior vorbea prin gard și, chiar dacă o făcea cu toată seriozitatea, părea foarte detașat.

— Noi le spunem „barje moarte“. Ziariștii le spun altfel. Dar sunt niște barje moarte. Cu calele pline de morți.

Junior continuă să vorbească, Harold însă nu-l mai asculta. Văzu cu ochii minții o ambarcațiune lată, întunecată, ce plutea în derivă pe un ocean fără valuri și fără să reflecte lumina soarelui. Carcasa ieșea din apă, cât lichid, atâta oțel, nituri și îmbinări sudate. Ca într-un film de groază, o ambarcațiune damnată ce traversa un ocean damnat. La bord, unul peste altul, fiecare mai întunecat și mai greu decât cel de dedesubt, apăsându-se ca niște nicovale uriașe, se înălțau containerele. Fiecare plin până la refuz cu Cei-care-se-întorc. Din când în când, ambarcațiunea se mișca, se apleca în față sau în spate, odată cu oceanul care se umfla aproape imperceptibil. Dar Cei-care-se-întorc rămâneau nemișcați și indiferenți. Harold vedea mii și mii. Zeci de mii. Înghesuiți în aceste containere groase, întunecate, purtate de colo-colo.

În mintea lui, Harold îi privea de sus, de la mare distanță, putând să-i vadă pe rând, în toată plenitudinea la care doar lumea viselor poate avea acces. Îi vedea pe toți cei pe care-i cunoscuse la viața lui, în această Flotă a Morților, inclusiv pe fiul lui.

Se înfioră brusc.

— Nu v-aș dori să-i vedeți, zise Junior.

Până să răspundă, pe Harold îl apucă tusea. Pe urmă nu prea mai știu ce se întâmplă cu el. Știu doar că îl încerca o durere insuportabilă și că, brusc – cum se mai întâmplase –, soarele stătea chiar deasupra, iar pământul i se freca ușor de spate.

Harold se trezi cu aceeași senzație de depărtare și neliniște pe care o avusese și ultima oară. Îl durea în piept. În plămâni avea ceva umed și greu. Încercă să inspire, dar plămânii nu reacționară cum ar fi trebuit.

Jacob era lângă el. Și Junior.

— Domnule Harold! spuse Junior, îngenunchind.

— Nu-i nimic. Doar un minut, ca să-mi revin.

Harold se întrebă cât timp fusese inconștient. Îndeajuns pentru ca Junior să intre în fugă pe una din porți ca să-i sară în ajutor. Arma îi atârna în continuare pe umăr.

— Tăticule, spuse Jacob, crispat la față.

— Da, șopti Harold, epuizat.

— Să nu mori, tăticule.

În aceste zile, mai toată lumea avea coșmaruri. Lucille aproape că renunțase să mai doarmă. Nu-și mai aducea aminte de când nu mai avusese parte de o noapte normală, drept care nici nu le mai ducea lipsa. Își amintea vag, ca prin ceață, somnul, la fel cum nu mai auzi zgomotul mașinii cu care mergeai în copilărie – cu excepția, uneori, a timbrului ei în murmurul drumurilor îndepărtate.

Când în sfârșit adormea, o făcea doar din întâmplare. Se trezea brusc într-o poziție incomodă. De cele mai multe ori cu o carte în poală, care o privea lung, rămânând la locul ei, cuminte, așteptând-o să reînceapă s-o citească. Uneori își găsea ochelarii între paginile cărții, căzuți de pe nas în timpul somnului.

Erau nopți în care se ducea la bucătărie și rămânea acolo, în picioare, ascultând pustiul din jur. Amintirile se înălțau încet din întuneric, ca niște vălătuci de fum. Își amintea cum Jacob și Harold răscoleau toată casa. Cel mai des își amintea o seară de octombrie din copilăria lui Jacob, o seară care nu anunța nimic deosebit, dar care, tocmai de aceea, îi rămăsese în memorie.

Când lumea era la fel de plină de magie ca acum – Lucille știa că momentele obișnuite erau cele care contaseră toată viața ei.

Își amintea cum, în salon, Harold ciupea stângaci corzile chitarei. Nu se pricepea defel, dar avea multă energie și pasiune – cel puțin atunci, când era tată – și exersa ori de câte ori nu era la serviciu, nu trebăluia prin casă și nu-și petrecea timpul cu Jacob.

Lucille își amintea cum tropăia Jacob prin camera lui, scoțându-și jucăriile din cutie și trântindu-le pe podeaua din lemn tare. Își amintea cum împingea mobilierul prin cameră, chiar dacă-i pusese în vedere de atâtea ori să n-o mai facă. Când Lucille și Harold îl certau, Jacob răspundea senin: „Uneori așa vor jucăriile“.

În această amintire, în timp ce Harold maltrata muzica la chitară, iar Jacob se juca în legea lui, Lucille era în bucătărie, dându-se peste cap să pregătească o cină mai deosebită. În cuptor vârâse o bucată de șuncă. Pe aragaz pregătea un pui cu frunze de mușt ar. Sos, piure de cartofi, orez alb condimentat cu cimbru, porumb și ardei iute, fasole neagră, fasole verde, tort de ciocolată, prăjituri cu unt, turtă dulce, friptură de curcan.

— Să nu cumva să-ți întorci camera cu susul în jos, Jacob! strigă Lucille. Mai e puțin și stăm la masă.

— Am înțeles, mămică. Vreau să construiesc ceva, strigă Jacob din camera lui.

— Ce vrei să construiești? strigă și Lucille.

Harold ședea în salon și chinuia chitara, omorând singurul cântec, al lui Hank Williams, pe care încerca să-l învețe de câteva săptămâni.

— Nu știu, răspunse Jacob.

— Păi, ăsta e primul lucru pe care trebuie să-l stabilești.

Lucille se uită pe fereastră și văzu cum norii trec peste luna palidă, perfectă.

— Poți să construiești o casă? întrebă ea.

— O casă? spuse copilul, gânditor.

— O casă mare, impresionantă, cu tavane boltite și o duzină de dormitoare.

— Dar noi suntem numai trei, iar tu și tăticul dormiți în același pat. Deci avem nevoie numai de două dormitoare.

— Dar ce facem cu musafirii?

— Musafirii pot să doarmă în patul meu.

Ceva căzu cu zgomot pe podeaua din camera lui Jacob.

— Ce-a fost asta?

— Nimic.

Apoi Lucille auzi cum Harold trage cât poate de corzile chitarei.

— Mie mi s-a părut că a fost ceva mai mult decât nimic.

— Nu-i absolut nimic! o asigură Jacob.

Lucille se uită prin oale. Totul mergea perfect. Mirosul se răspândea în toată casa. Se strecura prin crăpăturile din pereți, ieșind în lumea largă.

Mulțumită, Lucille urcă să vadă ce face Jacob.

Camera lui arăta exact cum își închipuise. Patul era întors pe o parte și împins la perete, astfel că salteaua arăta ca o baricadă, iar tăbliile de la cap și de la picioare păreau niște contraforturi de neînvins. De după bariera improvizată pornea un șir de cuburi ce amenința să acopere toată podeaua.

Lucille rămase în prag ștergându-și mâinile cu o cârpă. Din când în când, băiatul se întindea de după fort și culegea un cub pe care-l adăuga la o construcție ce nu se putea vedea.

Lucille oftă, deși nu de frustrare.

— Sigur se face arhitect, zise ea intrând în salon și lăsându-se să cadă, obosită, pe canapea.

Apoi se șterse ostentativ cu cârpa pe frunte. Harold continuă să zdrăngăne la chitară.

— S-ar putea, răspunse el, deși efortul de a spune ceva îi distrase atenția, iar degetele i-o luară și mai mult razna.

Și le flexă și luă cântecul de la capăt.

Lucille se întinse pe canapea. Se întinse pe o parte, își strânse picioarele sub ea, își vârâ mâinile sub bărbie și privi, somnoroasă, la lupta soțului ei cu neputința de a cânta.

Era frumos soțul ei, gândi Lucille, cel mai frumos când nu-i reușea ceva.

Mâinile lui, deși nu se simțeau în largul lor la chitară, erau groase și sprintene. Degetele netede și parcă prea grăsuțe. Purta cămașa de flanel pe care i-o cumpărase Lucille după prima zi de ger din anul acela. Era în carouri, roșii și albastre, și la început Harold strâmbase din nas, chipurile îl strângea, dar a doua zi se dusese la serviciu cu ea și, când venise acasă, îi spusese că gata, n-o mai dezbracă. „Așa ceva n-am mai purtat până acum“, se scuzase el. Era o chestie măruntă, dar, până la urmă, chestiile mărunte contau cel mai mult.

Harold purta blugi – decolorați, dar curați – și ei îi plăcea. Lucille crescuse alături de un tată care își petrecuse cea mai mare parte din viață ținând predici unor oameni care mai mult nu-l ascultau. Purta costume extravagante pe care el și familia lui nu și le permiteau, pentru mama lui Lucille însă era mult mai important ca soțul ei să arate impecabil în rolul de reprezentant al Armatei Salvării, indiferent cât de mult îi costa.

Așa că, atunci când Harold apăruse, cu atâția ani în urmă, îmbrăcat în blugi, cu cămașa pătată și cu zâmbetul acela bănuitor, Lucille se îndrăgostise de garderoba lui și, într-un târziu, și de cel care o purta.

— Îmi distragi atenția, zise Harold, acordând cea de-a șasea coardă.

Lucille căscă, simțind toropeala ca pe un ciocan.

— N-am vrut.

— Fac progrese.

Lucille râse ușor.

— Vezi dacă exersezi? Ai degetele groase. De asta îți vine mai greu.

— Crezi că din cauza asta? Că am degetele groase?

— Da, răspunse ea, aproape să adoarmă. Dar mie-mi plac degetele groase.

Harold înălță o sprânceană.

— Tăticule! strigă Jacob din camera lui. Din ce sunt făcute podurile?

— Sigur se face arhitect, șopti Lucille.

— Din material, strigă și Harold.

— Ce fel de material?

— Din materialul pe care-l ai.

— Vai de mine, Harold! îl apostrofă Lucille.

Amândoi așteptară următoarea întrebare, care nu mai veni. Se auzi doar cum se rostogolesc mai multe cuburi pe podea, semn că Jacob renunțase la un proiect și începea altul.

— Ai să vezi ce case o să facă, zise Lucille.
— Parcă-l văd că se răzgândește peste o săptămână.
— Nu se răzgândește.
— De unde știi?
— Fiindcă mamele simt lucrurile astea.

Harold lăsă chitara pe podea, lângă picior. Lucille aproape că adormise. Scoase o pătură mică din dulapul de pe hol și o înveli cu ea.

— E nevoie de mine la bucătărie? întrebă el.
— Sigur ajunge arhitect, răspunse ea.

Apoi adormi, atât în amintire, cât și în casa singură, pustie.

Lucille se trezi pe canapeaua din salon, întinsă pe o parte, cu mâinile vârâte sub cap și cu picioarele adunate sub ea. Fotoliul în care ar fi trebuit să stea Harold și să zdrăngăne la chitară era gol. Ciuli urechile, încercând să-l audă pe Jacob cum se joacă sus, cu cuburile lui.

Și mai multă liniște.

Lucille se ridică în capul oaselor, încă toropită de somn, simțind cum o ustură ochii de oboseală. Nu-și amintea să se fi întins pe canapea sau să fi adormit. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că stătea lângă chiuvetă, privind pe fereastră și pregătindu-se să spele vasele.

Era foarte târziu sau foarte devreme. Aerul se răcise, ca atunci când toamna începe să se deștepte. Greierii cântau de zor în jurul casei. Sus, unul dintre ei își găsise loc în vreun colț prăfuit și acum își încerca trilurile, mulțumit.

O durea tot corpul, mai mult de-atât, era înspăimântată.

Nu realismul visului o înspăimântase. Și nici faptul că era primul ei vis după săptămâni întregi și că mintea îi spunea că e ceva necurat la mijloc. Ce o înspăimânta cel mai mult era brutalitatea cu care fusese aruncată înapoi, în corpul ei bătrân și obosit.

În vis, picioarele ei erau puternice; acum genunchii o dureau, iar gleznele erau umflate. În vis era plină de hotărâre, avea senzația că, încet-încet, orice obstacol putea fi învins. Și asta făcuse mai suportabilă presimțirea din vis. Chiar dacă, brusc, se transformase într-un coșmar, îi putea face față atât timp cât avea de partea ei tinerețea care, în vis, îi era garantată.

Acum era din nou o femeie bătrână. Mai rău, era o femeie bătrână și singură. Singurătatea o îngrozea. Cum făcuse întotdeauna și cum, probabil, o va face și de acum încolo.

— Sigur se făcea arhitect, spuse ea ca pentru sine.

Și începu să plângă.

Plânsul se opri undeva, mai târziu. Lucille se simți mai bine, ca și cum s-ar fi deschis o valvă și presiunea invizibilă s-ar mai fi domolit. Când dădu să se ridice, o săgetă artrita. Trase adânc aer în piept și

căzu înapoi pe canapea.

— Dumnezeule mare! exclamă ea.

A doua oară se ridică mai ușor. Durerea n-o părăsise, dar era mai suportabilă pentru că se aștepta la ea. O porni prin casă târșindu-și picioarele, scoțând un foșnet ușor. Se îndreptă spre bucătărie.

Reuși să-și facă o cafea și rămase în pragul verandei, ascultând greierii. Curând se potoliră și ei și astfel Lucille primi răspunsul la întrebarea dacă era foarte târziu sau foarte devreme. Spre est, cerul se înroșea, semn că soarele avea să răsară.

— Slavă Domnului.

Avea multe de făcut, în primul rând planuri, dacă voia să-și ducă ideea până la capăt. Și, dacă tot voia să facă planuri, nu mai trebuia să se gândească la cât de liniște și de pustiu e în casă. De aceea televizorul, în ciuda faptului că bătea apa în piuă, era un prieten binevenit.

— Până la urmă va fi bine, zise ea și se așeză la masă ca să scrie ceva într-un carnețel.

La început scrise lucruri simple, pe care le știa, care nu ridicau semne de întrebare. „Lumea e un loc ciudat.“ Primele cuvinte, din capul listei, o făcură să zâmbească.

— Suntem căsătoriți de prea mult timp, îi spuse ea soțului absent.

Televizorul îi răspunse imediat, avertizând-o de pericolul erecțiilor care țin mai mult de patru ore.

Apoi scrise: „Cei drepți sunt închiși pe nedrept“.

Apoi: „Soțul și fiul meu sunt închiși“.

Se uită la foaia de hârtie. Pe cât era de simplu, pe atât era de impresionant. Faptele era bine să le ai clare în minte, dar faptele rareori îți arătau calea izbăvirii, gândi ea. Faptele nu făceau decât să stea acolo și să privească din întunericul incertitudinii, să-ți scormonească sufletul ca să vadă cum va reacționa el când se va confrunta cu ele.

„Oare s-o fac?“, scrise ea. „Există vreun om pe lumea asta care chiar încearcă să-i salveze pe alții? Oare chiar se întâmplă așa ceva? Oare, dacă merg acolo, n-or să mă ia drept o bătrână nebună, n-or să mă aresteze, sau chiar mai rău? N-or să mă ucidă? N-or să-l ucidă pe Harold? Și pe Jacob?“

— Dumnezeule! exclamă ea.

Televizorul râse de ea. Dar Lucille scrise mai departe.

Scrise că orașul era într-o stare de plâns, nu mai ținea cont de nici o regulă a civilizației. Scrise că Biroul se purta ca un tiran – apoi șterse și scrise că tot ce făcea Guvernul era greșit. Protestul era ceva nou pentru ea și, dacă se lăsa în voia lui, îndeajuns de fierbinte ca să se opărească. Trebuia să umble cu băgare de seamă.

Se gândi la David și Goliat și la toate celelalte povești din Biblie în

care poporul ales de Dumnezeu se ridica împotriva asupritorului atotputernic. Se gândi la evrei, la Egipt și la faraoni.

— Eliberați-mi poporul, spuse ea și râse ușor când televizorul îi răspunse cu o voce de copil: „OK“. Nu-i așa că e un semn bun?

Scrise mult timp. Scrise până când lista depăși o foaie de hârtie și simți cum o doare mâna, până când soarele se ridică bine deasupra orizontului, iar televizorul trecu la ultimele știri.

Ascultă doar cu jumătate de ureche în timp ce scria. Nu se întâmpla nimic nou, nicăieri. Tot mai mulți morți se întorceau. Nimeni nu știa cum și de ce. Centrele de detenție se extindeau tot mai mult. Orașe întregi erau ocupate, nu numai cele izolate, precum Arcadia, ci și marile orașe. Cei-vii-cu-adevărat erau pur și simplu uzurpați, cel puțin așa se pronunța unul dintre crainici.

Lucille consideră că afirmația era o exagerare.

Intervievată, o femeie din Los Angeles declara că adevărul era și mai sumbru.

După ce termină lista, Lucille o privi lung. Cea mai mare parte nu conta, hotărî ea după ce o reciti, dar primele lucruri, cele cu care începuse, erau importante, chiar și la lumina zilei. Ceva trebuia făcut și, oricât de mult se rugase ea, din păcate nimeni nu mișcase un deget.

— Doamne, Dumnezeule, zise ea.

Apoi se ridică și merse în dormitor. Acum nu-și mai târșea picioarele. Mărșăluia. În șifonierul din dormitor, mult în spate, sub un teanc de cutii și pantofi vechi care nu-i mai veneau nici ei, nici lui Harold, sub tot felul de facturi, cărți necitite, praf, mucegai și pânze de păianjen, era pistolul lui Harold.

Ultima oară când își amintea că-l văzuse era cu cincizeci de ani în urmă, în seara în care Harold lovise câinele cu mașina și-l aduseseră acasă pentru ca, în cele din urmă, să-l împuște. Amintirea veni ca o străfulgerare și dispăru la fel de repede, ca și cum o parte din ea nu voia să fie asociată cu tot ce se întâmplase atunci.

Pistolul era mai greu decât își amintea Lucille. O singură dată îl ținuse în mână – ziua în care Harold îl adusese acasă. Se arătase atât de mândru de el, dintr-un motiv numai de el știut. La vremea aceea Lucille nu prea înțelegea de ce trebuie să fii mândru de o armă.

Butoiașul era un dreptunghi negru-albăstrui, neted, care se potrivea perfect cu mânerul din oțel și lemn. Miezul mânerului era din oțel masiv – Lucille își dădea seama după greutate –, dar cu secțiuni din lemn de-o parte și de alta, care stăteau bine în mână. Arăta ca un pistol din filme.

Lucille se gândi la toate filmele pe care le văzuse și la tot ce făcuseră pistoalele în filmele acelea. Omorâseră, provocaseră explozii, amenințaseră, omorâseră, salvaseră, insuflaseră încredere și senzația de siguranță, omorâseră.

Ca moartea, gândi ea. Rece. Tare. Inflexibil.

Aici se ajunsese?

Mișcarea Celor-vii-cu-adevărat era tot ce-i mai rămăsese lui Fred Green.

Câmpurile erau pline de buruieni. În casă nu mai făcuse curat de luni de zile. Pe la fabrica de cherestea nu mai trecuse ca să caute de lucru.

Marvin Parker nu avea voie să iasă pe cauțiune, fiind considerat unul dintre principalii instigatori ai revoltei de la școală. Se alesese cu un umăr dislocat și o coastă ruptă. Deși amândoi fuseseră conștienți de riscurile la care se expun, lui Fred îi părea rău că luase parte la așa ceva. Privind retrospectiv, își dădea seama că fusese o idee proastă, chiar dacă, într-o primă fază, îi spusese lui Marvin: „O să le dăm o lecție. Poate așa îi mută pe Cei-care-se-întorc în altă parte. Poate așa ocupă orașul altora, nu pe-al nostru“. Marvin îi dăduse dreptate, plin de entuziasm. Acum însă Marvin suferea în spatele gratiilor, iar pe el îl mustra conștiința.

Pe moment, Fred nu avea cum să-l ajute. Mai mult de-atât, se întreba dacă nu cumva ceea ce se întâmplase – cu toate urmările nedorite – era prea puțin.

Poate că el și Marvin gândiseră la scară mică. Mai rămâneau atâtea de făcut.

În noaptea aceea îl căutaseră alți oameni. Localnici care înțelegeau ce încercaseră să facă Fred și Marvin, care voiau să dea și ei o mână de ajutor. Nu erau prea mulți – majoritatea erau doar buni de gură –, dar pe doi sau trei se putea baza să facă ce trebuie la momentul potrivit.

Iar momentul potrivit se apropia cu repeziciune. Tot orașul fusese ocupat. Locuitorii fuseseră obligați să se mute din casele lor sau să stea cu Cei-care-se-întorc. La naiba, până și casa lui Marvin Parker fusese rechiziționată! Preluată de Birou și de blestemații de „întorși“.

Fred știa că așa ceva se întâmpla și în alte locuri: Biroul și Cei-care-se-întorc întindeau prea mult coarda! Cineva trebuie să pună capăt acestei situații. Cineva trebuia să ia poziție, în numele Arcadiei, în numele celor vii. Dacă de la bun început locuitorii Arcadiei ar fi reacționat vehement, dacă s-ar fi împotrivit Celor-care-se-întorc, lucrurile n-ar fi ajuns atât de departe. Era exact cum povestea Marvin despre vulcanul din curtea femeii. Prea mulți stăteau deoparte și priveau apatici. Fred nu putea lăsa totul la voia întâmplării. Acum depindea numai de el.

Aproape de miezul nopții, după ce se gândi la pasul următor, Fred Green se duse la culcare și, pentru prima oară după luni de zile, visă. Când se trezi, era tot noapte, avea vocea răgușită și îl durea în gât. Nu înțelegea de ce. Își aminti câteva crâmpeie de vis – mai ales că era

singur într-o casă întunecată. Își aminti muzica, o voce de femeie, care cânta.

Fred întinse mâna în spațiul gol de lângă el, spațiul în care nu dormea nimeni.

— Mary! strigă el.

Casa nu răspunse.

Se ridică din pat și se duse la baie. Aprinse lumina și rămase acolo, privind pardoseala pe care Mary plânsese după pierderea copilului, și se întrebă ce-ar crede ea despre el dacă ar fi aici, acum.

În cele din urmă, stinse lumina și părăsi baia. Se îndreptă spre ceea ce, de-a lungul anilor, ajunsese să numească „Sala proiectelor“. Era o cameră încăpătoare, care mirosea a praf și mucegai, ticsită de unelte, obiecte din lemn începute și abandonate, proiecte neduse până la capăt. Rămase în pragul ușii, privind toate lucrurile acelea: un joc de șah, din lemn de conifer (nu știa să joace, dar reprodusese întocmai complexitatea pieselor), un podium ornamentat, din lemn de stejar putred acum (niciodată nu ținuse un discurs, dar admira ținuta unui vorbitor așezat pe un podium bine făcut), un căluț de lemn.

În clipa aceea nu-și amintea de ce se apucase de el sau de ce nu-l terminase. Dar iată-l, într-un colț al sălii lui de proiecte, îngropat sub cutii și cuverturi lăsate acolo până la iarnă.

De ce începuse să construiască un lucru atât de absurd?

Își făcu loc spre căluț prin talmeș-balmeșul de acolo. Își trecu mâna peste lemnul aspru. Era aspru, nerindeluit, dar, într-un fel, plăcut la atingere. Anii care trecuseră peste el îi înmuiaseră marginile.

Chiar dacă nu era cel mai arătos obiect pe care-l începuse vreodată, lui Fred nu i se părea urât. O treabă de amator, poate. Botul nu era în regulă – dinții parcă erau prea lungi –, dar îi plăceau urechile animalului. Brusc își aminti cât de mult lucrase la ele. Erau singura parte din căluț despre care crezuse că-i va reuși. Le strunjise cu greu, iar mâinile îl duruseră, pline de crampe, zile în șir. Privindu-le acum, ar fi zis că meritaseră efortul.

În dosul urechilor, cam acolo unde începea coama și numai călărețul – fie el cât de mic – putea vedea, Fred desluși literele cioplite în lemn.

H-E-A-T-H-E-R.

Nu era numele pe care îl aleseseră el și Mary pentru fetița lor?

— Mary! strigă Fred pentru ultima oară.

Când nu răspunse nimeni, i se păru că universul era de acord, fără rețineri, cu tot ce punea el la cale, cu tot ce știa el că se va întâmpla. Îi acordase universului șansa de a se răzgândi, dar acesta nu-i dăduse decât liniște și o casă pustie.

Nathaniel Schumacher

Se împlineau două luni de când se întorsese și familia nu-l iubea mai puțin decât în lungile zile însorite ale vieții lui. Soția, deși era mai în vârstă acum, îl întâmpinase îmbrățișându-l, plângând și agățându-se de el. Copiii, deși nu mai erau copii, se strânseră în jurul lui cum făceau în toate zilele vieții. Erau și acum genul de odrasle care își disputau atenția părinților – nimic nu se schimbase în cei douăzeci de ani de când murise tatăl lor, devenit unul dintre Cei-care-se-întorc.

Bill, cel mai mare, chiar dacă avea familia lui acum, se ținea tot timpul de el și o făcea pe Helen, sora lui, „prostuță“ și „imposibilă“, ca în copilărie.

Amândoi veniseră acasă, parcă simțind că timpul e mult prea fragil și prețios, și își petreceau fiecare clipă cu el și tot ce reprezenta tatăl lor pentru ei. Se simțeau atrași de el ca de un magnet. Uneori stăteau treji până noaptea târziu și îi povesteau despre toate firele vieții care se rupseseră de la plecarea lui. Nathaniel zâmbea și, din când în când, îi contrazicea, dar până și aceste mici ciondăneli erau văzute ca un lucru firesc, un fel de asigurare că, într-adevăr, Nathaniel era cel care părea a fi.

Era tatăl lor, era unul dintre Cei-care-se-întorc.

Apoi, într-una din zile, dispăru din nou.

Nimeni nu putea spune când dispăruse, doar că nu mai era acolo. Îl căutară, dar roși de îndoială, fiindcă se vedeau siliți să recunoască în sinea lor că întoarcerea lui din mormânt fusese, încă de la început, un lucru incert și neașteptat, așa că de ce-ar fi dispariția lui altceva?

O vreme, nu mult, suferiră. Plânseră și se frământară, Bill și Helen se certară, fiecare dând vina pe celălalt că din cauza lui ar fi plecat Nathaniel, iar mama lor se văzu nevoită să intervină în numele bunei-cuviințe. Apoi, cei doi se scuzară de formă și se întrebară, aproape răstit, ce-ar trebui să facă. În cele din urmă, îi anunțară oficial dispariția. Luară legătura și cu militarii din cadrul Biroului, anunțându-i că tatăl lor plecase.

— Pur și simplu a dispărut, spuseră ei.

Militarii nu făcură decât să-și noteze, fără să se arate surprinși.

Într-un târziu, își dădură seama că nu mai era nimic de făcut. Tatăl lor era de negăsit. Se gândiră să se ducă la mormânt, să-i scoată sicriul din cripta sfințită ca să se asigure că totul era cum trebuia să fie și că tatăl lor nu era undeva, în lume, fără ei.

Mama lor însă nu fu de acord, spunând doar:

— Am avut parte de el cât s-a putut.

16

Era mai slabă. Altfel nu se schimbase deloc.

— Ce mai faci? întrebă el.

Îl mângâie pe mână și își frecă nasul de umărul lui.

— Bine.

— Ai mâncat? Adică îți dau de mâncare aici?

Înclină din cap și își trecu unghiile ușor peste antebrațul lui.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea.

Centrul de detenție din Meridian, Mississippi, le permitea, într-o oarecare măsură, Celor-vii-cu-adevărat să socializeze cu Cei-care-se-întorc. Situația era proastă și aici, dar nu la fel de proastă ca în Arcadia. Cei vii și Cei-care-se-întorc se întâlneau într-o curte interioară împrejmuită de un gard, între clădirea principală și zona de securitate, unde soldații se asigurau că viii nu au arme și nici intenții subversive.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

— Am încercat să te găsesc.

— Mi-au trimis o scrisoare.

— Ce fel de scrisoare?

— Spuneau că mă cauți.

Ea înclină din cap.

— Asta înainte ca autoritățile să vă închidă pe toți.

— Ce mai face mama ta?

— A murit, răspunse el, mai indiferent decât ar fi vrut. Sau poate n-a murit. În ziua de azi e greu să fii sigur.

Ea îi freca mâna încet, hipnotic, cum fac uneori îndrăgostiții. Stând atât de aproape de ea – simțindu-i mirosul, simțindu-i mâna, auzind cum viața îi pătrunde și-i iese din plămâni –, pastorul Robert Peters uită toți anii, toate greșelile, toate eșecurile, toată suferința, toată singurătatea.

— Putem pleca, spuse ea încet, aplecându-se peste masă.

— Nu, nu putem.

— Ba da. Vom pleca împreună, cum am făcut și ultima dată.

Pastorul o bătu ușor pe mână cu o afecțiune aproape părintească.

— A fost o greșeală. Ar fi trebuit să așteptăm.

— Ce să așteptăm?

— Nu știu. Ar fi trebuit să așteptăm. Timpul are felul lui de a îndrepta lucrurile. Am învățat asta de la viață. Sunt bătrân acum.

Pastorul se gândi o clipă și se corectă:

— Mda, poate nu sunt chiar atât de bătrân, dar sigur nu mai sunt tânăr. Și-am mai învățat că, în timp, tot ce e de nesuportat devine suportabil.

Dar nu era asta cea mai mare minciună a lui? Oare nu faptul că nu mai suporta să fie departe de ea îl mânase în acest loc? Niciodată nu se împăcase cu gândul că o pierduse, niciodată nu se iertase pentru răul pe care i-l făcuse. Se căsătorise și trăise, I se dăruise lui Dumnezeu, făcuse tot ce-i stătea în putere, dar era tot cu gândul la ea. O iubise mai mult decât își iubise tatăl, mai mult decât își iubise mama, mai mult decât Îl iubise pe Dumnezeu. Și tot o părăsise. Apoi dispăruse și ea. Făcuse ceea ce promisese. Plecase singură și își luase viața.

În fiecare zi își amintea asta.

Căsătoria fusese doar o concesie făcută sufletului său. Lucrul care i se părea logic. Drept care se căsătorise cu același calcul și entuziasm cu care îți cumperi o casă sau investești într-un fond de pensii privat, iar faptul că, mai târziu, descoperise, împreună cu soția lui, că nu pot avea copii i se păruse și el un semn.

Adevărul e că nici nu-și imaginase că va avea copii cu ea. Adevărul e că, oricât ar fi crezut în instituția căsniciei, oricâte predici ar fi ținut despre ea de-a lungul anilor, oricâte căsnicii ar fi ajutat să nu se destrame, ori de câte ori le-ar fi spus unor cupluri certate, în biroul lui, „Dumnezeu nu acceptă divorțul“, oricât de des ar fi făcut aceste lucruri, întotdeauna căutase o cale de ieșire.

De-abia când morții începuseră să se întoarcă din morminte se ivise și motivația de care avea atâta nevoie.

Acum era cu ea și, chiar dacă situația părea departe de a fi perfectă, de ani de zile nu se mai simțise atât de bine. O ținea de mână. O simțea. O putea atinge. Îi mirosea parfumul – un parfum care nu se schimbase deloc. Da, așa fusese scris.

Ici și colo, gardienii îi despărțeau pe cei morți de cei vii. Programul de vizită se sfârșise.

— Nu vreau să mai stai aici. E inuman, zise el și o strânse de mână.

— Nu mă deranjează.

— Ba da.

O îmbrățișă și trase adânc aer în piept, umplându-se de parfumul ei.

— Ai tăi vin să te vadă?

— Nu.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie.

— Știu că te iubesc.

— Știu și eu.

— Ești, totuși, fiica lor. Și ei știu asta. Trebuie să știe.

Ea înclină din cap.

Gardienii își făceau datoria. Când vedeau că nu au încotro, trăgeau de oameni ca să se despartă.

— Gata, s-a terminat! le spuneau ei.

— Te scot eu de-aici.

— Bine. Dar, dacă nu poți, e tot bine. Înțeleg.

Apoi gardienii se apropiară de ei și îi despărțiră.

În noaptea aceea, pastorul dormi agitat, având mereu același vis.

Avea 16 ani și era singur în camera lui. Undeva, în casă, părinții dormeau. Tăcerea casei era apăsătoare. Vorbele grele pe care le schimbaseră atârnau de streșini ca niște țurțuri negri.

Se ridică din pat și se îmbrăcă străduindu-se să nu facă zgomot. Se furișă în picioarele goale pe podeaua din lemn tare a casei. Era vară și noaptea umedă era plină de cântecele greierilor.

Se așteptase la o plecare foarte dramatică. Se așteptase ca părinții lui să se trezească în clipa în care iese din casă și să aibă un fel de confruntare, dar nimic din toate astea. Poate citise prea multe romane proaste sau văzuse prea multe filme. În filme, plecările erau întotdeauna spectaculoase. Cineva țipa. Uneori se lăsa cu violență. Întotdeauna cineva rostea niște cuvinte categorice, sumbre, precum „Sper să nu vă mai văd niciodată!“ – care până la urmă pecetluiau soarta tuturor personajelor implicate.

În ceea ce-l privește, el întotdeauna plecase când dormeau toți, iar când se trezeau și vedeau că nu mai e acolo, mare lucru nu se întâmpla. Știau unde plecase și de ce. Și nu porneau după el fiindcă așa ceva nu-i stătea în fire tatălui său. Dragostea lui era ca o ușă deschisă. Nu se închidea niciodată – nici ca să-l țină afară, nici ca să-l țină înăuntru.

Merse aproape o oră până să ajungă la ea. La lumina lunii arăta palidă și trasă la față. Întotdeauna fusese slăbuță, acum însă, la lumina aceasta, părea că e pe moarte.

— Dar-ar moartea în el! zise ea.

Pastorul – care încă nu era pastor, ci doar un băiat – o privi lung. Ea avea un ochi umflat și o pată de sânge între buza de sus și nas. Nu-și dădea seama de unde-i curgea sângele.

Fata avusese parte de acea plecare dramatică pe care Robert doar și-o imaginase.

— Nu vorbi așa, spuse el.

— Dă-l dracului! Sper să-l calce-autobuzul! Sper să-i rupă câinii beregata! Sper să dea boala-n el și să-l omoare încetul cu încetul și fiecare zi să fie mai a naibii decât cealaltă.

Vorbea cu dinții încleștați și ridica pumnii amenințător.

— Lizzy!

Fata scoase un țipăt. Plin de furie, durere și teamă.

— Liz, te rog!

Alte țipete.

Multe alte lucruri pe care Robert Peters, în anii și amintirile care se așezaseră între cine era Elizabeth Pinch cu adevărat și cea pe care și-o amintea el, le uitase.

Pastorul Peters se trezi la huruitul unui camion masiv care trecea pe autostradă. Motelul avea pereții subțiri și prin fața lui treceau tot timpul camioane spre și dinspre centrul de detenție. Camioane negre, masive, ce arătau ca niște gândaci uriași, din preistorie. Uneori erau arhipline, cu soldații atârnând de ele.

Se întrebă dacă soldații mergeau așa tot drumul, atârnați. Era periculos. Dar, Moartea fiind ușor ambivalentă în ultimul timp, poate că acum nu mai era la fel de periculos ca înainte.

Întorcându-se de la centrul de detenție, auzi la radio că un grup alcătuit din Cei-care-se-întorc fusese ucis undeva, la intrarea în Atlanta. Grupul se ascundea într-o căsuță dintr-un cătun – tot ce era rău părea că se întâmplă mai întâi în cătune. Mai mulți adepți ai Mișcării Celor-vii-cu-adevărat aflaseră și înconjuraseră casa, somându-i pe ce dinăuntru să iasă și să plece de acolo.

Pe de altă parte, unii simpatizanți ai Celor-care-se-întorc fuseseră prinși asupra faptului – îi găzduiau în casele lor. Incidentul din Rochester părea că avusese loc cu ani în urmă.

Iar când fanaticii Mișcării Celor-vii-cu-adevărat apăruseră la ușa de la intrare, situația degenerase rapid. În cele din urmă, casa fusese incendiată și toți cei dinăuntru, vii și „întorși“, căzuseră pradă flăcărilor.

Pastorul auzi și că se făcuseră mai multe arestări, dar, pe moment, fără să se aducă acuzații oficiale.

Rămase mult timp la fereastra motelului, privind la ce se întâmplă afară și gândindu-se la Elizabeth. Acum îi spunea „Elizabeth“.

„Liz“ îi spunea pe vremuri.

Mâine se va duce s-o vadă din nou – dacă nu-l vor împiedica soldații. Va vorbi cu cel care răspunde de centru ca să-i fie lăsată în custodie. Dacă va fi nevoie, va face uz de calitatea lui de membru al clerului. Va apela la emoție, la sentimentul de vină, cum au fost învățate să facă toate fețele bisericești.

Va fi greu, dar va reuși. O va recăpăta, în sfârșit.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, va reuși. Tot ce trebuia să facă pastorul Robert Peters era să nu precupețească nici un efort.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom reuși, zise Robert. Important e să nu precupețim nici un efort.

Elizabeth izbucni în râs.

— Când ai devenit atât de credincios, Bertie?

O strânse de mână. Nimeni nu-i mai spusese așa de ani de zile. Doar ea îi spunea „Bertie“.

Stătea din nou cu capul rezemat de umărul lui, ca și cum ar fi stat în stejarul acela vechi de pe ferma tatălui ei cu atâta timp în urmă, și nu în sala de vizite a Centrului de Detenție Meridian. O mângâie pe păr – uitase cât de auriu era, ca mierea de albine, și cum îi aluneca printre degete, ca apa. Fiecare zi alături de ea redescoperea ceva nou.

— Trebuie doar să mai insist.

— Sunt sigură că ai să reușești.

— Cu siguranță.

— O să se rezolve.

O sărută pe frunte – gest care îi atrase priviri dezaprobatoare din partea unora din jur. La urma urmei, fata avea doar 16 ani. 16 ani și era mică pentru vârsta asta, iar el era atât de solid și mult mai în vârstă. Chiar dacă fata făcea parte dintre Cei-care-se-întorc, era încă un copil.

— Când ai devenit atât de răbdătoare?

— Cum adică?

— Nu te mai înfurii atât de ușor.

Fata ridică din umeri.

— La ce bun? Lumea nu se schimbă chiar dacă te înfurii pe ea.

Pastorul făcu ochii mari.

— E o observație foarte profundă.

Fata izbucni în râs.

— Ce-i de râs?

— Tu! Ești atât de serios!

— S-ar putea. Am îmbătrânit.

Fata își lăsă din nou capul pe umărul lui.

— Unde mergem? După ce ieșim de aici.

— Am îmbătrânit.

— Am putea merge la New York. Pe Broadway. Întotdeauna am vrut să văd cum arată.

Pastorul înclină din cap și privi mâna mică, tânără, pe care o ținea în mâna lui. Timpul n-o atinsese deloc. Era la fel de mică și de fină cum o știa. Acest amănunt n-ar fi trebuit să-l surprindă pe Robert Peters. La urma urmei, asta și erau Cei-care-se-întorc: un refuz al legilor naturii. Atunci de ce mâna ei, oricât de fină și curată ar fi arătat, îl tulbura atât de mult?

— Crezi că sunt bătrân?

— Sau am putea merge la New Orleans, zise ea și se îndreptă de spate, nerăbdătoare. Da! New Orleans!

— Poate.

Fata se ridică în picioare și îl privi plină de entuziasm, cu colțurile ochilor ridicate.

— Închipuie-ți! Amândoi pe strada Bourbon. Jazz peste tot. Și mâncare! De toate felurile!

— Sună frumos.

Fata îl apucă de mâini și trase de el până îl ridică în picioare.

— Hai să dansăm!

Pastorul se conformă, în pofida privirilor și șoaptelor din jur. Se roteau încet. Fata de-abia îi atingea coșul pieptului cu capul, era atât de mică – aproape la fel de mică precum soția lui.

— Reușim noi, spuse ea, cu capul lipit de pieptul lui lat.

— Dar dacă nu te lasă să pleci?

— Reușim noi.

Se legănau în tăcere. Gardienii îi priveau și ei. *Așa va fi de-acum încolo*, gândi pastorul Peters.

— Ți-aduci aminte că te-am părăsit? întrebă el.

— Aud cum îți bate inima.

— OK… OK.

Nu era discuția la care se așteptase. Elizabeth Pinch din amintirile lui – a cărei imagine tronase deasupra altarului căsniciei lui atâția ani – nu evita niciodată o discuție în contradictoriu. Nu. Era o luptătoare, chiar și în locurile și momentele care nu erau propice unei lupte. Blestema, înjura, azvârlea cu tot ce-i pica în mână. Semăna cu tatăl ei: parcă era făcută din furie. De aceea o și iubise atât de mult.

— Găsesc eu o soluție ca să te scot de-aici, zise pastorul Peters chiar dacă, în mintea lui, o și lăsase să danseze singură în această închisoare.

Robert Peters știa ce va face: o va lăsa acolo și nu se va întoarce, așa cum făcuse și înainte. Aceasta nu era Elizabeth din tinerețea lui. Motiv pentru care de data asta îi va fi mai ușor.

Dar, chiar dacă ar fi fost ea – chiar dacă ar fi fost „Liz“ a lui –, tot n-ar fi contat. O părăsise fiindcă știuse, întotdeauna știuse, că ea îl va părăsi. Că se va sătura de el, de religia lui, de felul cum arată, mare și lent, de normalitatea lui perfectă.

Liz fusese genul de om care dansează fără muzică, iar el era genul de om care dansează numai când e silit s-o facă. În toți anii aceia, dacă n-ar fi părăsit-o și s-ar fi întors acasă, l-ar fi părăsit ea și s-ar fi dus la New Orleans, cum voia să facă și spectrul acesta al lui Liz.

O parte din firea ei rămăsese în această tânără „întoarsă“ – îndeajuns ca să-i amintească lui Robert de tot ce avea el mai frumos și mai urât. Îndeajuns ca să-l facă să vadă adevărul: indiferent cât de mult ar fi iubit-o, indiferent cât de mult ar fi dorit-o, povestea lor de dragoste n-ar fi mers. Și, chiar dacă fata sfârșise cum sfârșise, chiar dacă ar fi rămas cu ea atunci, chiar dacă ar fi plecat cu ea și, poate, ar fi împiedicat-o să moară, n-ar fi schimbat nimic. Ceea ce iubea el la ea ar muri cu cât ar sta mai mult alături de ea, până când, într-un final, fata ar pleca. Poate nu fizic, dar tot ce iubea el la ea ar dispărea.

Și ar suferi amândoi.

Drept care pastorul Robert Peters dansă cu fata de 16 ani în Centrul de Detenție Meridian, fata pe care o iubise cândva, mințind-o că o va lua de acolo, iar fata îl minți și ea că îl va aștepta și că nu-l va părăsi niciodată.

Dansară împreună pentru ultima oară și își spuseră aceste lucruri.

Așa se întâmpla peste tot.

Connie Wilson

Situația devenea tot mai tensionată. Connie simțea teroarea în aer. Inevitabilul avea să se producă foarte curând, ca atunci când pământul e uscat și sterp, copacii cenușii și gata să se rupă la prima adiere de vânt, iarba e cafenie și arsă de soare – ceva trebuie să se schimbe. Toți cei din orașul Arcadia simțeau asta, gândea ea, deși nimeni nu știa exact ce se va întâmpla. Încerca să-și ignore temerile, să le uite, prinsă de grija soțului și a copiilor, pe care trebuia să-i hrănească și să-i țină curați. Mai era și doamna Lucille, pentru care-și făcea griji. De când erau aici îl întâlniseră pe soțul ei, Harold, o dată, și ar fi vrut să stea cu el și cu Jacob, să fie cu ochii pe ei, de dragul doamnei Lucille.

Dar lucrurile scăpaseră de sub control și acum nu mai știa unde sunt cei doi.

— Va fi bine, spunea ea mereu.

Cei-care-se-întorc erau în continuare prizonierii micului oraș, prizonierii Biroului și ai unei lumi nesigure, iar Cei-vii-cu-adevărat din Arcadia erau victime în aceeași măsură, orașul fiindu-le furat, ca și identitatea acestuia.

— Nu, nu va fi deloc bine, zise Connie, văzând ce era în jurul ei.

Apoi își luă copiii în brațe, fără ca junghiul din inimă s-o lase.

17

Harold și Bellamy stăteau sub soarele dogoritor al verii pentru ceea ce avea să fie ultima lor discuție – fapt care pe Harold nu-l deranja prea mult. Newyorkezul își îmbunătățise jocul. Poate prea mult.

Bellamy urma, în sfârșit, să fie transferat, în ciuda protestelor lui vehemente. Prin grija colonelului, care invocase supraaglomerația și criza de timp de la Centrul de Detenție Arcadia, motive pentru care Bellamy nu putea discuta pe îndelete cu Cei-care-se-întorc. Desigur, existau și alte însărcinări pentru agenții Biroului, mult mai urgente, dar acestea nu erau pe placul lui Bellamy; în consecință, colonelul se dispensa de el.

Bellamy încerca să nu se gândească la asta. Încerca să nu se gândească ce-ar însemna transferul pentru mama lui. Aruncă potcoava sperând să nimerească ținta. Ceea ce se și întâmplă.

Clinc.

— Cred că ai aflat de plecarea mea, zise Bellamy în felul lui direct, fără ocolișuri.

— Am auzit ceva. Sau mai degrabă mi-am închipuit, răspunse Harold și aruncă potcoava.

Clinc.

Nici unul nu mai ținea scorul.

Jucau tot pe fâșia mică de iarbă din mijlocul curții, ca și cum n-ar fi avut de unde alege. Locul avea ceva deosebit, cu care se obișnuiseră deja. Era mai puțin frecventat, acum, că tot orașul era la dispoziția deținuților. Aceștia se răspândiseră în toate părțile, migrând din școală și din celelalte câteva clădiri amenajate provizoriu de Birou. Acum, Arcadia era plină până la refuz. Toate casele părăsite de cei ce nu reușiseră să-și facă un rost sau de cei ce nu mai suportau tensiunea erau transformate în spații de locuit pentru deținuți. Până și pe străzi – atâtea câte erau în oraș – oamenii își puteau amplasa corturile, alături de centrele de distribuție a alimentelor înființate. Ocuparea Arcadiei era totală.

Aici însă, în bucățica aceasta de oraș, cei doi își petrecuseră ultimele săptămâni tachinându-se reciproc.

— Bineînțeles, spuse Bellamy, zâmbind, și privi în jur.

Sus, cerul era de un albastru intens, dur, punctat ici și colo de nori albi, neaducători de ploaie. În depărtare vântul bătea, fremătând printre copacii pădurilor, răzbătând prin canicula și umiditate și

izbindu-se sacadat de clădirile orașului.

Dar la Harold și Bellamy ajungea doar ca o exalare de căldură și umezeală, mirosind a sudoare și urină și a prea mulți oameni ținuți prea mult în condiții la limita suportabilului. Acum, aproape toată Arcadia mirosea așa. Se impregnase în fiecare lucru, mirosul acela. Atât de adânc încât nimeni, inclusiv agentul Bellamy, nu-l mai băga în seamă.

— Mă întrebi sau nu? zise Harold.

Mergeau amândoi prin căldură și duhoare ca să-și recupereze potcoavele. Jacob nu era departe, în clădirea școlii, cu doamna Stone – persoana la care Harold se gândea de ceva vreme.

— Și, până să petrecem prea mult timp jucându-ne – în ambele sensuri –, propun să nu ne mai dăm după cireș, dacă nu te deranjează, continuă Harold. Știm amândoi cine e.

— Când ți-ai dat seama?

— La scurt timp după ce-a ajuns aici. Nu cred că a nimerit în atelier din pură întâmplare.

— Înseamnă că nu sunt chiar atât de isteț pe cât aș vrea eu.

— Nu-i vorba de asta. Doar că ai fost subiectiv. Nu că ți-aș reproșa ceva.

Aruncară potcoavele pe rând. *Clinc*. *Clinc*. Vântul se înteți din nou și, preț de o clipă, aerul se împrospătă, de parcă ar fi anunțat o schimbare. Apoi se potoli, iar aerul redeveni înăbușitor, sub soarele care traversa prea domol cerul.

— Cum se simte? întrebă agentul Bellamy.

Clinc.

— Bine. Știi doar.

— Întreabă de mine?

— Tot timpul.

Clinc.

Bellamy se gândi puțin, Harold însă nu terminase.

— Nu cred că te-ar recunoaște dac-ai sta în fața ei și ai săruta-o pe frunte. De cele mai multe ori mă confundă cu tine. În restul timpului crede că sunt tatăl tău.

— Îmi pare rău.

— De ce?

— Că te-am implicat în asta.

Harold se îndreptă de spate, se proțăpi bine pe picioare și ochi. Aruncă hotărât potcoava, dar mult prea departe de țintă. Zâmbi.

— Și eu aș fi făcut la fel. De fapt, chiar și vreau să fac.

— Adică un fel de quiproquo.

— Ochi pentru ochi sună mai bine.

— Cum vrei.

— Ce face Lucille?

Bellamy oftă și se scărpină în cap.

— Bine, din câte am auzit. Stă mai mult în casă, deși, la drept vorbind, în orașul ăsta nici n-ar avea de ce să iasă.

— Și-au cam bătut joc de noi, zise Harold.

Bellamy aruncă potcoava direct la țintă.

— Are un pistol la ea.

— Poftim?

Imaginea vechiului pistol apăru imediat în mintea lui Harold, urmată de amintirea nopții de dinainte de moartea lui Jacob, când fusese nevoit să omoare câinele.

— Cel puțin așa mi s-a spus. S-a oprit la unul din punctele de control de pe autostradă. Îl ascunsese în camionetă. Când a fost luată la întrebări, a invocat „dreptul la propria siguranță“. Apoi a amenințat că va deschide focul. Nu știu cât de serios a vorbit.

În timp ce Bellamy se ducea să-și recupereze potcoava, stârnind praful în urma lui, Harold rămase pe loc, privi cerul și își șterse sudoarea de pe față.

— Nu seamănă deloc cu femeia cu care m-am însurat. Femeia cu care m-am însurat mai întâi ar fi tras și apoi ar fi spus ce și cum.

— Mie mi s-a părut că e genul de femeie care „lasă totul în seama lui Dumnezeu“.

— Asta a venit mai târziu. La început făcea ca toți dracii. N-ai crede în ce încurcături m-a băgat când eram mai tineri.

— În dosare nu apare nimic. V-am verificat pe amândoi.

— Dacă nu ești prins, nu înseamnă că n-ai încălcat legea.

Bellamy zâmbi.

Clinc.

— M-ai întrebat odată despre mama mea, începu Bellamy.

— Așa e.

— A murit de pneumonie. Dar asta a fost lovitura de grație. De fapt, demența a distrus-o, încetul cu încetul.

— Și s-a întors la fel.

Bellamy încuviință din cap.

— Și acum o părăsești.

— Nu e ea, zise Bellamy, clătinând din cap. E o fotocopie a cuiva, atâta tot. Știi asta la fel de bine ca mine.

— A, făcu Harold pe un ton detașat. Te referi la băiat.

— În privința asta gândim la fel. Amândoi știm că morții sunt morți și cu asta basta.

— Atunci de ce-ai adus-o la mine? De ce te-ai mai chinuit?

— Din același motiv pentru care și tu ai rămas cu fiul tău.

Aerul rămase fierbinte, iar cerul își păstră albastrul dur, impenetrabil, tot restul zilei. Cei doi își continuară jocul, fără să mai țină scorul, fără să mai știe de câte ori au jucat și ce rost mai avea să

joace. Pur și simplu se învârteau unul în jurul celuilalt în mijlocul unui oraș care nu mai era cum a fost, într-o lume care nu mai era cum a fost, și o lăsau să-și vadă de ale ei, cuvintele umplând aerul din jur cu zumzetul lor.

Seara o găsi pe Lucille aplecată peste masa de scris într-o casă plină de mirosul uleiului cu care își unsese pistolul. Casa Hargrave răsuna de zgomotul sacadat făcut de peria de sârmă în contact cu oțelul.

Sub pistol Lucille găsise mica trusă pe care Harold o folosea doar când și când ca să-și curețe arma. Instrumentele erau însoțite de instrucțiuni. Greu i se păruse doar să demonteze pistolul.

O tulbura când îndrepta țeava într-un loc sau altul în timp ce desfăcea ceva; trebuia să fie atentă la arcuri și la câteva piese mici, dure, care nu trebuia să se piardă – avea nevoie de ele ca să reasambleze totul. Se chinuia s-o scoată la capăt, repetându-și, în fiecare secundă, că arma nu e încărcată și că ea nu poate fi atât de proastă încât să se împuște singură.

Scoase cartușele și le înșirui în celălalt capăt al mesei. Le curățase doar cu peria de sârmă, renunțând să folosească solventul de teama unei reacții chimice misterioase, în caz că solventul ce mirosea a terebentină ajungea să se amestece cu praful de pușcă din interior.

Poate că era prea prudentă, dar paza bună trece primejdia rea.

În timp ce descărca pistolul, descoperi un fel de armonie în sunetul pe care îl scoteau cartușele, unul după altul, sărind din încărcătorul plat, din oțel.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Ținea șapte vieți în mână. Se văzu pe ea, îi văzu pe Harold, Jacob și familia Wilson, toți morți. Șapte morți.

Luă proiectilele mici și grele în mână. Făcu mâna pumn și se concentră asupra senzației – vârfurile rotunde, netede, care-i intrau în palmă. Le strânse atât de tare, încât crezu, doar o secundă, că va curge sânge.

Apoi le alinie pe masă, cu grijă, cu blândețe, ca pe niște mici mistere. Lăsă pistolul în poală și citi instrucțiunile.

Lângă instrucțiuni era o fotografie a interiorului țevii. Luă pistolul și îl privi îndeaproape. Îl apucă așa cum era în fotografie și apăsă. Nu se întâmplă nimic. Apăsă mai tare. Tot nimic. Privi fotografia din nou. Nu vedea unde greșește.

Mai încercă o dată, apăsând atât de tare încât simți cum i se umflă

venele în tot corpul. Scrâșni din dinți, scoase un geamăt ușor și, pe neașteptate, un cartuș sări din pistol și căzu pe podea.

— Dumnezeule mare! exclamă ea, simțind cum încep să-i tremure mâinile.

Lăsă cartușul pe podea, mult timp, privindu-l lung, gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla.

— Poate că ar trebui să fiu pregătită pentru așa ceva, zise ea.

Apoi recuperă cartușul, îl așeză pe masă și continuă să curețe arma și să se gândească la ce i-ar putea aduce seara.

Când sosi momentul să plece de acasă, Lucille ieși prin față și rămase lângă stejarul vechi și ostenit al lui Harold. Privi înapoi, fără să spună ceva. De departe, își imagină ea, putea fi văzută cum se învârte în jurul casei vechi, mâncate de vreme, unde se măritase, iubise și crescuse un fiu și se războise cu un soț – un soț care, acum, că stătea în altă parte, poate nu fusese chiar atât de leneș și de demn de dispreț pe cât îl credea; o iubea, o iubise în fiecare zi din cei peste cincizeci de ani petrecuți împreună, o iubea – iar acum, pe măsură ce seara se înălța în jurul ei, ea pleca.

Apoi trase adânc aer în piept și ținu imaginea casei și tot ce însemna ea în universul plămânilor până simți că leșină. Apoi o ținu și mai mult, agățându-se de această clipă, de această imagine, de această viață, de această singură gură de aer, chiar dacă știa că trebuie să-i dea drumul.

Santinela din noaptea aceea era un tânăr sperios, din Kansas. Junior îl chema și ajunsese să nu-l mai deranjeze atât de mult să apere orașul datorită bătrânului simpatic și excentric cu care se împrietenise.

Și Junior, ca toți participanții la o tragedie, presimțea că se apropie o nenorocire. Își petrecuse seara verificându-și telefonul din minut în minut, să vadă dacă n-a primit vreun mesaj, obsedat de ideea că trebuie să spună ceva important cuiva.

Din gheretă își drese glasul la auzul unui Ford vechi ce trecea huruind în depărtare. Uneori i se părea ciudat că gardul care împrejmuia orașul se termina atât de brusc, iar singurul drum, cu două benzi, se pierdea la fel de brusc printre câmpuri. De parcă tot ce se întâmpla dincoace de gard, dincoace de Baricadă, în întregul oraș ținut prizonier, avea să se termine la fel de brusc.

Motorul dădea rateuri și se îneca, iar lumina farurilor aluneca nesigură pe drum, semn că persoana care se afla la volan avea probleme. Junior se gândi că era, probabil, vreun puști care luase mașina fără știrea părinților – își amintea cum luase mașina tatălui său într-o seară de toamnă, când încă nu împlinise 18 ani și mulți ca el făceau același lucru. Kansas și Carolina de Nord nu se deosebeau prea mult. Cel puțin partea asta din Carolina de Nord. Zona de șes. Fermele. Oamenii harnici, obișnuiți. Dacă n-ar fi fost umiditatea asta

blestemată care pândea peste tot, ca un spectru, poate-poate s-ar fi gândit să se stabilească aici. Aici tornadele erau ceva neobișnuit, iar oamenii, cu ospitalitatea lor specific sudistă, căreia i se dusese vestea, erau îndeajuns de prietenoși.

Scrâșnetul frânelor camionetei îl readuse cu picioarele pe pământ, unde se și cuvenea să fie. Motorul mașinii albastre se mai înecă o dată, apoi se opri. Farurile ardeau în continuare, cu toată puterea. Junior își aminti ce-i spusese un superior despre asta. Farurile te orbeau pentru ca persoana dinăuntru să poată coborî și să tragă în voie fără să fie văzută.

Junior nu se dădea în vânt după arme – un lucru bun, fiindcă, din întâmplare, era un ochitor foarte prost. Farurile își schimbară faza și acum, în sfârșit, o văzu pe femeia de peste 70 de ani de la volan – cu fața crispată, plină de furie – și se gândi că, mai mult ca oricând, aici armele nu ar avea ce să caute. Dar el făcea de pază, deci era înarmat. Și, când Lucille coborî din camionetă, văzu că și ea era înarmată.

— Doamnă! strigă Junior, ieșind repede din ghereta improvizată. Doamnă, lăsați arma jos!

Avea vocea tremurată, dar vocea lui întotdeauna era tremurată.

— Asta n-are nici o legătură cu tine, copile, zise Lucille.

Se opri în fața camionetei, cu farurile aprinse în continuare, strălucind în spatele ei. Era îmbrăcată într-o rochie veche, de bumbac, albastră, care-i ajungea, dreaptă și fără înflorituri, aproape până la glezne. Era rochia pe care o purta când mergea la doctor, când voia ca doctorul să știe, încă de la început, că nu va accepta nici o veste care să nu-i fie pe plac.

Mai mulți „întorși“ coborâră din camionetă și din cabină. Atât de mulți, încât Junior își aminti de circul care venea la ei în fiecare toamnă.

„Întorșii“ se adunară în spatele lui Lucille, alcătuind un grup mic, tăcut.

— E o chestiune de bună-cuviință și comportament corespunzător, spuse Lucille fără să se adreseze neapărat tânărului soldat. Bună-cuviință umană, fundamentală.

— Domnule comandant! strigă Junior, neștiind dacă îl aude cineva, știind doar că ceea ce se întâmpla acum era ceva de care ar fi fost fericit să nu aibă parte. Domnule comandant! Avem o problemă! Domnule comandant!

Auzi bocănitul cizmelor care se apropiau.

— „Toiagul tău și nuiaua Ta mă mângâie“, cită Lucille.

— Doamnă. Lăsați arma jos.

— N-am venit aici ca să-ți fac vreun necaz, copile, replică Lucille, îndreptând țeava pistolului în jos.

— Am înțeles, doamnă. Dar trebuie să lăsați pistolul jos înainte să

vorbim despre motivul care v-a adus aici.

Celelalte santinele de noapte erau toate acolo, cu armele pregătite – deși ceva, poate o lecție veche despre buna-creștere, îi împiedica să le țintească asupra lui Lucille.

— Ce dracu' se-ntâmplă, Junior? șopti unul dintre soldați.

— Să fiu al dracului dacă știu, răspunse Junior la fel de încet. A apărut aici cu ei – un grup întreg de „întorși" – și cu pistolul ăla. La început au fost doar ea și camioneta asta plină de ei, pe urmă…

După cum se vedea, erau destui. Mulți. Chiar dacă cei câțiva soldați nu-și dădeau seama câți sunt, era clar că-i depășeau ca număr. De atâta măcar erau siguri.

— Am venit ca să-i eliberez pe toți cei care sunt închiși acolo, strigă Lucille. Să știți că împotriva voastră n-am nimic, băieți. Știu că îndepliniți niște ordine. Așa ați fost instruiți. De asta n-am ce să vă reproșez. Dar mă simt obligată să vă spun că trebuie să vă amintiți că aveți datoria morală de a face numai ce este bine, de a fi drepți și corecți, chiar dacă trebuie să îndepliniți niște ordine.

Ar fi vrut să se miște dintr-o parte într-alta, cum se mișca pastorul uneori, când simțea nevoia să-și adune gândurile. Își pusese în gând să facă asta în drum spre școală, dar acum, stând aici, în fața atâtor arme, simțea că-i este frică.

Dar nu era momentul să-i fie frică.

— Nici n-ar trebui să vorbesc cu voi, strigă și mai tare Lucille. Nu sunteți voi de vină, nici unul dintre voi. Voi sunteți doar simptomul. Eu trebuie să ajung la cel ce e de vină. La colonelul Willis.

— Doamnă, spuse Junior. Vă rog să lăsați arma jos. Dacă vreți să vorbiți cu domnul colonel, vă ducem la domnul colonel. Dar trebuie să lăsați arma jos.

Soldatul de lângă el șopti ceva.

— Lăsați arma jos și predați-i pe cei „întorși" pentru a fi înregistrați, adăugă Junior.

— Nici nu mă gândesc! strigă Lucille, strângând pistolul în mână. Auzi colo, înregistrați!

Soldații șovăiau în continuare să-și îndrepte armele asupra celor care veniseră cu ea. „Întorșii" din spatele și din jurul lui Lucille nu făcură nici o mișcare bruscă. Rămaseră pe loc, lăsând-o pe Lucille, și arma ei, să vorbească în numele lor.

— Vreau să mă adresez colonelului.

Chiar dacă se simțea brusc vinovată de ceea ce făcea, Lucille nu avea de gând să cedeze. Satana e un ispititor subtil, știa asta prea bine, care își atinge scopurile funeste convingându-ne să facem mici concesii care, treptat, duc la păcate capitale. Pe de altă parte, se săturase să tot stea deoparte.

— Colonelului Willis! spuse Lucille, pronunțând numele de parcă ar

fi chemat un revizor contabil ca să-i verifice impozitele. Vreau să vorbesc cu colonelul Willis!

Junior nu era făcut să reziste unei tensiuni atât de mari.

— Chemați pe cineva, îi șopti el soldatului de alături.

— Poftim? E doar o amărâtă de bătrână. N-are cum să facă ceva rău.

Lucille îi auzi și, ca să arate că judecau greșit situația, ridică pistolul și trase un foc în aer. Tresăriră toți.

— Vreau să vorbesc cu el numaidecât, zise ea, simțind cum îi vuiesc urechile.

— Chemați pe cineva! repetă Junior.

— Chemați pe cineva, spuse soldatul de lângă el.

— Chemați pe cineva, spuse următorul soldat.

Și tot așa, până la ultimul.

Cineva veni până la urmă și, după cum se aștepta Lucille, nu era colonelul Willis, ci agentul Martin Bellamy. Agentul ieși pe poartă în pas grăbit. Ca întotdeauna, era îmbrăcat în costum, dar de data asta fără cravată. Semn sigur, gândi Lucille, că situația era gravă.

— Frumoasă noapte pentru o plimbare cu mașina, zise Bellamy, ieșind printre soldați – în parte ca să atragă atenția femeii și în parte ca să ia fața atâtor arme care ar fi putut trage în ea. Ce s-a întâmplat, doamnă Lucille?

— Nu cu dumneata vreau să vorbesc, agent Martin Bellamy.

— Știu, doamnă, nici nu mă îndoiesc. Dar m-au găsit numai pe mine, de asta am venit eu. Despre ce e vorba?

— Știi despre ce e vorba. Știi la fel de bine ca toți ceilalți, replică Lucille simțind cum îi tremura mâna în care ținea pistolul. Sunt furioasă. Și nu mai suport starea asta de lucruri.

— Înțeleg, doamnă. Aveți tot dreptul să fiți furioasă. Poate mai mult ca oricare.

— Nu mă lua cu asta, agent Martin Bellamy. Nu încerca să reduci totul la mine, fiindcă nu e așa. Vreau să vorbesc cu colonelul Willis. Te rog să mi-l aduci aici. Sau trimite pe cineva după el. Nu mă interesează cum, dar vreau să vină aici.

— Sunt foarte sigur că în câteva clipe va fi aici. Și, ca să vă spun drept, de asta mă și tem.

— Eu, una, nu mă tem.

— Pistolul ăla nu vă ajută cu nimic, dimpotrivă.

— Pistolul? Crezi că nu mă tem fiindcă am un pistol? întrebă Lucille și oftă. Asta n-are nici o legătură cu pistolul. Nu mă tem fiindcă sunt hotărâtă să merg până la capăt.

Lucille stătea dreaptă, ca o floare rezistentă la orice, răsărită din pământ tare.

— Prea mulți oameni din lumea asta se tem – inclusiv eu. Da, încă mă tem de multe lucruri. Mă îngrozesc de ce văd la televizor. Mă

temeam chiar înainte să înceapă toată tărășenia asta, mă voi teme și după ce se va termina… Dar de asta nu mă tem. Nu mă tem de ce se întâmplă acum, aici, sau de ce s-ar putea întâmpla aici foarte curând. Sunt împăcată cu gândul fiindcă știu că e bine ce fac. Oamenii buni nu trebuie să se mai teamă să facă ceea ce e bine.

— Dar vor fi consecințe, zise Bellamy, încercând să nu sune a amenințare. Așa e lumea. Pentru orice există o consecință și nu întotdeauna e o consecință pe care s-o putem prevedea. Uneori nici nu ne putem imagina ce se poate întâmpla. Indiferent de cum se va sfârși situația de față – și sper, mai mult decât vă închipuiți, că se va sfârși pașnic –, sigur vor fi consecințe.

Agentul făcu un mic pas spre Lucille. Sus, deasupra lui, ca și cum lumea și-ar fi văzut de treabă, stelele străluceau, iar norii se mișcau tăcut, în formele lor complicate.

Bellamy se înțepeni bine pe picioare și continuă:

— Știu ce încercați să faceți. Încercați să demonstrați ceva. Nu vă place cum se procedează, și aici sunt de partea dumneavoastră. Nici mie nu-mi place cum au evoluat lucrurile. Credeți că aș fi ocupat un oraș întreg și l-aș fi umplut de oameni până la refuz, ca niște obiecte sau o marfă oarecare, dacă aș fi avut un cuvânt de spus?

— Tocmai de aceea nu vreau să vorbesc cu dumneata, agent Martin Bellamy. Dumneata nu mai răspunzi de nimic. Asta nu mai e treaba dumitale. E a colonelului Willis.

— Întocmai, doamnă. Dar nici colonelul Willis nu mai răspunde de asta. El doar execută ordinele altora. Acționează sub comanda altuia, exact cum fac și acești tineri soldați de aici.

— Încetează.

— Trebuie să mergeți la superiorul lui dacă vreți să obțineți ceva, doamnă Lucille. Trebuie să mergeți pe cale ierarhică.

— Te rog să nu mă iei de proastă, agent Martin Bellamy.

— Mai sus de colonel e un general sau altcineva mai mare. Nu sunt absolut sigur care e eșalonul de comandă. N-am lucrat în armată, deci aproape tot ce știu e de la televizor. Dar știu că nici un militar nu face ceva fără ordin sau fără să i se spună că e direct răspunzător de ceva. Ierarhia e complicată, dar în vârful ei e sigur președintele. Doamnă Lucille, știți la fel de bine ca și mine că președintele are mâinile legate. Cei care iau deciziile sunt cei care-l susțin, grupurile de presiune din industria privată, și așa mai departe. Lanțul slăbiciunilor.

Agentul mai făcu un pas înainte. Acum era destul de aproape ca s-o imobilizeze. Poate un metru.

— Stai pe loc, zise Lucille.

— Credeți că, dacă ar fi fost după mine, l-aș fi ales pe colonelul Willis să răspundă de toate astea? întrebă Bellamy, întorcându-se puțin pe ultimele cuvinte ca să arate spre orașul cuprins de întuneric,

adormit, care nu mai era oraș, ci un adevărat gulag umflat. Nu, doamnă. Niciodată nu l-aș fi lăsat să răspundă de ceva atât de important, extrem de delicat. Fiindcă aceasta, cu siguranță, e o situație extrem de delicată.

Încă un pas în față.

— Martin Bellamy.

— Din păcate, toată lumea e implicată: dumneavoastră, eu, colonelul Willis, Harold, Jacob.

Răsună o împușcătură.

Apoi alta, în aer, pornită din pistolul negru, greu, din mâna lui Lucille. Apoi femeia coborî pistolul până la nivelul lui Bellamy.

— N-am nimic cu dumneata, agent Martin Bellamy. Știi asta. Dar nu mă poți duce cu vorba. Vreau să-mi iau fiul.

— Nu, doamnă, se auzi o voce din spatele agentului Bellamy, care se retrăgea, pas cu pas.

Era colonelul. Lângă el stăteau Harold și Jacob.

— Nu veți fi dusă cu vorba, continuă colonelul Willis. Vom avea grijă ca situația să se reglementeze cât de curând, vă promit eu.

Apariția lui Harold și a lui Jacob, alături de colonel, o luă prin surprindere – deși, după ce-și reveni, Lucille își dădu seama că la asta ar fi trebuit să se aștepte. Imediat întoarse pistolul spre colonel. Soldații se agitară, dar colonelul le făcu semn să se liniștească.

Jacob făcu ochii mari. Era prima dată când își vedea mama cu un pistol în mână.

— Lucille, spuse Harold cu fermitate în glas.

— Să nu mă iei pe tonul ăsta, Harold Hargrave.

— Ce dracu' te-a apucat, femeie?

— Fac ce trebuie făcut. Asta e tot.

— Lucille!

— Gura! Fac ce-ai fi făcut și tu dacă s-ar fi inversat rolurile. Spune-mi că n-am dreptate.

Harold se uită la pistol.

— Poate. Dar asta înseamnă că acum trebuie să fac ce-ai fi făcut tu dacă s-ar fi inversat rolurile, cum ziceai… Asta mai lipsea, tu cu afurisitul ăla de pistol!

— Nu huli!

— Ascultați-vă soțul, doamnă Hargrave, spuse colonelul Willis, arătând foarte distins și relaxat, chiar dacă pistolul era îndreptat spre el. Situația aceasta se va sfârși cu bine numai dacă dumneavoastră și arătările de lângă dumneavoastră vă lăsați păgubași.

— Tacă-ți gura! se răsti Lucille la el.

— Ascultă ce spune omul ăsta, Lucille, zise Harold. Uită-te la băieții ăștia cu armele pregătite.

Erau cel puțin douăzeci – cam la câți se așteptase Lucille. Toți

păreau agitați – soldați înarmați, mai rău de-atât nici că se putea pentru ca totul să se termine tragic, iar de cealaltă parte ea: o femeie bătrână, îmbrăcată într-o rochie veche, în fața lor, străduindu-se să nu-i fie teamă.

Apoi își aminti că nu e singură. Întoarse capul și privi în spate. Văzu un grup mare, ce respira la unison, Cei-care-se-întorc, umăr la umăr, privind-o, așteptând-o să le hotărască soarta.

La asta nu se gândise. Intenția ei fusese doar să ajungă până la poartă, să-și pledeze cauza în fața colonelului și, într-un fel sau altul, să-i elibereze pe toți.

Dar, pe drum, îi văzuse ici și acolo, la marginea orașului. Uneori pe jumătate ascunși, mohorâți și temători. Sau adunați laolaltă, privind-o lung. Poate că nici nu se mai temeau de Birou. Poate că se resemnaseră la gândul că vor fi prinși. Sau poate că fuseseră trimiși de Dumnezeu.

Se oprise și îi rugase s-o ajute, iar ei se urcaseră în camionetă, unul câte unul. Nu erau foarte mulți – doar câți încăpuseră în mașină. Acum însă păreau să se fi înzecit, ca și cum ar fi răspuns unei chemări mai presus de ei, trimise unul altuia în liniște și taină.

Probabil că au stat ascunși, își spuse ea. Sau poate că, într-adevăr, era un miracol.

— Lucille.

Era Harold.

Lucille încetă să se mai gândească la miracole și își privi soțul.

— Mai ții minte… hm… era în ’66, în ajunul zilei de naștere a lui Jacob, cu o zi înainte să plece, când ne întorceam cu mașina din Charlotte? Era noapte și ploua, turna cu găleata, atât de tare încât mai să oprim pe marginea drumului până să se domolească. Mai ții minte?

— Da, mai țin.

— Câinele ăla care a apărut dintr-odată în fața mașinii… Mai ții minte? Nici n-am avut timp să trag de volan. Și *buf*! Zgomotul scos de metal când s-a izbit în amărâtul ăla de câine.

— Nu văd ce legătură are cu asta.

— Ai izbucnit în plâns imediat, înainte să-mi dau seama ce naiba se întâmplase. Stăteai acolo și plângeai de parcă aș fi lovit un copil și repetai „Doamne, Doamne, Doamne“. M-ai băgat în toți sperieții. Chiar am crezut că lovisem copilul cuiva, deși era absurd ca un copil să fie acolo, pe o vreme ca aia, și noaptea. Atunci m-am gândit doar că Jacob zăcea acolo, mort, călcat de mașină.

— Taci, spuse Lucille cu vocea tremurată.

— Dar nu era decât amărâtul ăla de câine. Câinele cuiva. Probabil luase urma vreunui animal și era derutat de ploaie. Am ieșit în potopul ăla și l-am găsit, făcut praf. L-am pus în camionetă și l-am adus acasă.

— Harold.

— L-am adus acasă și ne-am uitat bine la el – nu-l mai puteam ajuta cu nimic. Era aproape mort. De-abia mai sufla. Așa că m-am dus și am luat pistolul, același pistol afurisit pe care-l ții în mână. Și-am spus să stai înăuntru, dar n-ai vrut. Numai Dumnezeu știe de ce.

Harold se opri și înghiți în sec, ca să scape de nodul din gât.

— Ultima oară când am folosit pistolul ăla. Ți-aduci aminte cum a fost când l-am folosit, Lucille? Sunt sigur că ți-aduci aminte.

Harold privi în jur la soldați, la soldați și armele lor.

Îl luă în brațe pe Jacob și rămase așa. Pistolul își schimbă greutatea în mâna ei. Umărul începu să-i tremure, tremurul îi coborî dincolo de cot, până la încheietura mâinii și, neavând de ales, Lucille lăsă țeava jos.

— Foarte bine, spuse colonelul Willis. Foarte, foarte bine.

— Trebuie să vorbim despre situația de față, zise Lucille, simțindu-se brusc fără vlagă.

— Putem vorbi despre orice.

— Lucrurile trebuie să se schimbe. Nu mai pot continua așa. Nu mai pot, spuse Lucille.

Chiar dacă pistolul era îndreptat în jos, ea tot strâns îl ținea.

— S-ar putea să aveți dreptate, zise colonelul Willis și se uită la un grup de soldați.

Printre ei era și băiatul din Topeka. Apoi înclină din cap spre Lucille și adăugă:

— Departe de mine să pretind că lucrurile sunt așa cum ar trebui să fie. Lucrurile nu sunt deloc în armonie, ca să nu spun mai mult.

— Armonie, repetă Lucille.

Întotdeauna îi plăcuse cuvântul: *armonie*. Privi peste umăr. Era tot acolo, mulțimea copleșitoare a Celor-care-se-întorc. Și aștepta să vadă ce va face Lucille, singurul obstacol dintre soldați și ei.

— Ce se va întâmpla cu ei? întrebă Lucille, întorcându-se tocmai când Junior ajunsese îndeajuns de aproape ca să-i ia pistolul.

Băiatul încremeni – pistolul lui era în toc. Junior avea oroare de violență. Nu voia decât să ajungă acasă, întreg, ca toți ceilalți.

— Ce-ați întrebat, doamnă Hargrave? spuse colonelul Willis, reflectoarele măturând poarta de sud din spatele lui.

— Am întrebat ce se va întâmpla cu ei, răspunse Lucille flexându-și degetele pe pistol. Abdicarea de la…

— Ei, drăcie! exclamă Harold, îl lăsă jos pe Jacob și îl apucă de mână.

Vocea lui Lucille era dură, fermă.

— Ce se va întâmpla cu ei? repetă ea și arătă spre Cei-care-se-întorc.

Era prima oară când Junior auzea cuvântul *abdicare*. Dar bănui că nu-i de bine, drept care făcu un pas înapoi de lângă bătrâna care

gesticula cu pistolul.

— Stai pe loc! ordonă colonelul Willis.

Junior se conformă.

— Nu mi-ai răspuns, zise Lucille rotunjind fiecare cuvânt.

Făcu un pas mic spre stânga, doar ca să se uite pe lângă soldatul tânăr care fusese trimis să-i ia arma.

— Vor fi înregistrați, răspunse colonelul Willis.

Colonelul scoase pieptul înainte și își duse mâinile la spate, o poziție specific militară.

— Inacceptabil, spuse Lucille, cu o voce și mai dură.

— Ei, drăcie! exclamă Harold în șoaptă.

Jacob îl privi cu ochii plini de teamă. Înțelegea ce înțelegea tatăl lui. Harold se uită la Bellamy, încercând să stabilească un contact vizual. Bellamy trebuia să știe că Lucille nu mai putea fi calmată.

Dar agentul Bellamy era atent la schimbul de replici, ca toți ceilalți.

— Abominabil, adăugă Lucille. Irezolvabil.

Harold tremura. Cuvântul *irezolvabil* prefațase cea mai cumplită ceartă pe care o avusese cu Lucille. Era strigătul ei de război. Se dădu înapoi, spre poarta deschisă, departe de locul în care gloanțele ar fi putut zbura dacă totul o lua razna – ceea ce era aproape sigur că se va întâmpla.

— Plecăm, hotărî Lucille, pe un ton amenințător, care nu admitea replică. Împreună cu familia mea și familia Wilson.

Expresia colonelului Willis rămase neschimbată. Părea la fel de aspru și de neînduplecat.

— Nu cred, spuse el.

— Familia Wilson vine cu mine. Fără discuție.

— Doamnă Hargrave.

— Înțeleg că trebuie să păstrezi aparențele. Oamenii dumitale trebuie să te respecte ca lider. Nu e nevoie să fiu mare strateg militar ca să-mi dau seama că nu vrei să fii văzut într-o situație ca asta, în care o femeie de 73 de ani vine aici cu un pistol și un grup de amărâți ca să plece cu toți cei închiși între zidurile întregului oraș.

— Doamnă Hargrave, repetă colonelul Willis.

— Drept care nu voi cere mai mult decât mi se datorează, doar ce e al meu – familia mea și cei care se află sub protecția mea. Trebuie să fac ce-mi spune Dumnezeu.

— Ce vă spune Dumnezeu?

Harold îl trase mai aproape pe Jacob. I se părea că toți deținuții din orașul Arcadia se adunaseră la gard. Se uită prin mulțime, sperând să zărească familia Wilson. Dacă lucrurile evoluau așa cum dorea Lucille, el avea să se îngrijească de ei.

— Ce-mi spune Dumnezeu. Nu Cel din Vechiul Testament, Care a despărțit apele pentru Moise și a zdrobit oștile faraonului. Nu, nu El.

Poate că pe Acela L-am gonit cu toții, pentru totdeauna.

Junior mai făcu un pas înapoi.

— Stai pe loc, soldat! urlă colonelul Willis.

— Harold, du-l pe Jacob la loc sigur, zise Lucille, apoi i se adresă colonelului: Situația aceasta trebuie să înceteze. Nu trebuie să mai așteptăm pe cineva, fie el și Dumnezeu, ca să ne ajute să rezolvăm o situație pe care ar trebui s-o rezolvăm singuri.

— Nici un pas înapoi, soldat! zbieră colonelul Willis. Ia-i arma doamnei Hargrave ca să ne putem petrece noaptea în liniște.

Junior tremura din tot corpul. Privi în ochii lui Lucille, întrebând-o ce să facă.

— Fugi, copile, repetă ea cu o voce pe care în mod normal i-o rezerva lui Jacob.

— Soldat!

Junior dădu să-și scoată pistolul.

În clipa aceea Lucille îl împușcă.

Armata nu chiar atât de mică de „întorși“ a lui Lucille nu se sperie de împușcătură chiar atât de mult pe cât se așteptau soldații. Poate fiindcă cei mai mulți dintre ei muriseră deja și, în ultimă instanță, dovediseră că moartea nu-i poate ține o veșnicie.

Aceasta era o ipoteză. Dar nu foarte probabilă.

Doar erau și ei tot oameni.

Când Junior se prăbuși la pământ, apucându-se de picior și țipând de durere, Lucille nu se opri ca să-l îngrijească, așa cum ar fi făcut cândva. Dimpotrivă, păși peste el și se îndreptă spre colonelul Willis. Willis strigă la soldați să deschidă focul. Își duse mâna la pistolul de la șold, dar, ca și Junior, ezită să-l folosească împotriva bătrânei. Femeia asta nu era precum Cei-care-se-întorc. Era vie.

Și astfel soldații deschiseră focul. Unii dintre ei își trimiseră gloanțele în Cei-care-se-întorc, dar marea majoritatea traseră în aer sau în pământul încălzit de vară. Lucille se îndreptă spre colonelul Willis cu pas hotărât și cu pistolul ațintit asupra lui.

Înainte ca Junior să fie împușcat, Harold îl luă în brațe pe Jacob și fugi din calea gloanțelor. Bellamy îl urmă îndeaproape. Îi ajunse repede din urmă și, fără să spună ceva, îl luă pe Jacob din brațele lui Harold.

— Hai la mama ta, spuse Harold.

— Da, tăticule, răspunse Jacob.

— Nu cu tine vorbeam, fiule.

— Am înțeles, zise Bellamy.

Și toți trei o luară la goană, afundându-se în orașul încercuit.

Cei-care-se-întorc compensau lipsa armelor cu numărul lor copleșitor. Chiar și fără cei ce săriseră în ajutorul lui Lucille, erau câteva mii bune de partea cealaltă a gardului din sud, prizonieri în

Arcadia. Erau prea mulți cei care priveau ce se întâmplă.

Iar soldații păreau atât de puțini.

Cei-care-se-întorc atacară – în tăcere, de parcă toată întâmplarea nu era scopul lor final, ci doar o scenă jucată –, iar soldații înțeleseră că, până la urmă, armele lor erau doar de decor în fața unei asemenea mulțimi. În consecință, nu le folosiră prea mult. Cei-care-se-întorc înconjurară mâna de soldați, doborând-o ca un val uriaș.

Armata lui Lucille mări repede distanța dintre soldați și locul în care femeia stătea cu pistolul ațintit asupra colonelului. Se auzeau țipete, sunetele scoase de cei ce se luptau cu înverșunare. Era o adevărată orchestră a haosului – setea de viață și într-o tabără, și în cealaltă.

Se spărgeau geamurile caselor. Pe peluzele din față și în pragurile ușilor, Cei-care-se-întorc săreau asupra soldaților care se retrăgeau în grupuri mici. Uneori soldații păreau să iasă învingători, deoarece Cei-care-se-întorc erau cu mâinile goale și, prin urmare, se temeau, așa cum se tem oamenii în general de cei înarmați.

Viața însă îi motiva. Drept care ieșeau la atac.

— Mai aveați puțin și-l omorați pe băiatul ăla, spuse colonelul Willis, uitându-se pe lângă Lucille, spre Junior.

Acum Junior nu se mai văita – resemnat cu faptul că fusese împușcat, dar și mulțumit că scăpase doar cu o rană. Doar gemea din când în când și se ținea de picior.

— Se face el bine, replică Lucille. Tata m-a învățat să trag cu pistolul înainte să mă învețe cum să merg. Știu să nimeresc ținta.

— N-o să aveți câștig de cauză.

— Eu cred că am și avut.

— Vor veni alți soldați.

— Asta nu va schimba nimic din ceea ce s-a întâmplat aici, faptul că s-a făcut dreptate, zise Lucille și, în sfârșit, lăsă țeava jos. Vor veni și după dumneata. Sunt oameni. Care știu ce-ai făcut. Vor veni după dumneata.

Colonelul Willis se șterse pe mâini. Apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă fără să spună nimic, spre orașul în care soldații erau împrăștiați și, din loc în loc, încă trăgeau, încercând să preia controlul, chiar dacă știau că e în zadar. Cei-care-se-întorc nu mai putea fi ținuți în frâu.

Colonelul Willis nu spuse nimic.

Familia Wilson sosi curând. Veni ca orice altă familie. Jim și Connie de-o parte și de alta, cu copiii lor frumoși între ei, apărați de lume. Jim înclină din cap spre Lucille.

— Sper că toate astea nu se întâmplă din cauza noastră, zise el.

Lucille îl strânse la piept. Jim mirosea urât, semn că avea nevoie de o baie. Femeii i se păru că și mirosul acesta îi justifica acțiunile. Era o dovadă că Jim și familia lui nu fuseseră tratați cum se cuvine.

— Se întâmplă ceea ce trebuia să se întâmple, spuse ea.

Jim Wilson dădu s-o întrebe ce vrea să spună cu asta. Probabil că Lucille ar fi fluturat din mână și ar fi glumit, amintind de vasele care așteptau să fie spălate de Jim când se întorceau acasă. Poate că i-ar fi ținut o predică despre cum se cresc copiii – în joacă, desigur, fără răutate, doar ca începutul unei glume de care să râdă mulți ani de acum încolo.

Dar din depărtare se auzi o împușcătură și, brusc, Jim Wilson începu să tremure.

Apoi se prăbuși, mort.

Chris Davis

Îl găsiră în biroul lui, privea un șir întreg de monitoare. Nu vorbi. Nu fugi, cum credea Chris că va face. Doar se îndreptă de spate la apariția lor, îi păroni cu privirea și spuse:

— Mi-am făcut datoria, nimic mai mult.

Chris nu-și dădu seama dacă își cere iertare sau vrea să-și găsească o scuză. Colonelul nu părea a fi genul de om care își caută scuze.

— Nu știu ce sunteți, cum nu știți nici voi, zise colonelul. Poate sunteți ca ăia din Rochester, gata să luptați până la moarte, a doua moarte. Dar nu cred așa ceva. Voi sunteți altceva… Situația asta nu poate dura la nesfârșit. E imposibil… Mi-am făcut datoria. Nimic mai mult.

La început, Chris crezu că Willis se va sinucide. Era momentul potrivit pentru ceva dramatic. Dar, când să-l ia cu ei, îi văzură pistolul, fără cartușe, inofensiv, lăsat pe birou. Pe monitoarele fixate în perete – pe care urmăriseră, atâtea săptămâni, viețile și, uneori, morțile Celor-care-se-întorc – era doar imaginea unei negrese bătrâne care ședea singură pe un pat de campanie.

Colonelul trase adânc aer în piept când îl luară pe sus și porniră cu el pe coridoarele școlii. Chris se întrebă oare ce-și imagina el.

Când ușa încăperii se deschise, băiatul dinăuntru – îmbrăcat în haine murdare, ponosite – își acoperi ochii din cauza luminii, cu o mână tremurândă.

— Mi-e foame, spuse el cu vocea pierită.

Doi dintre ei intrară în încăpere și îl ajutară să iasă. Îl luară în brațe și îl scoaseră din carcera lui. Apoi îl vârâră pe colonelul Willis acolo, în locul în care băiatul fusese ținut zile întregi. Înainte să închidă ușa și s-o încuie, Chris văzu cum colonelul se uită la mulțimea Celor-care-se-întorc. Cu ochii mari, plini de uimire, ca și cum Cei-care-se-întorc acopereau întreaga planetă, umplând fiecare loc gol, înrădăcinați pentru totdeauna în această lume, în această viață, chiar și după moarte.

— Prea bine, zise colonelul, deși lui Chris nu-i era clar cu cine vorbea.

Apoi închiseră ușa și o încuiară.

18

— Trebuie să ne oprim, zise Harold gâfâind, simțind cum îl ard plămânii.

Deși instinctul îi spunea că trebuie să meargă mai departe – mama lui era acolo, undeva, în toată nebunia asta –, Bellamy nu protestă în nici un fel. O singură privire aruncată spre Harold era de ajuns ca să știe că nu are de ales. Îl lăsă jos pe Jacob. Băiatul se duse repede la tatăl lui.

— Te simți rău? întrebă el.

Harold tuși de câteva ori și încercă să respire adânc.

— Stai jos, zise Bellamy trecându-și brațul pe după umerii bătrânului.

Ajunseseră lângă o căsuță de pe strada 3. Departe de poartă, ca să nu aibă probleme. Această parte a orașului era liniștită, majoritatea oamenilor fiind acum la poartă, ca să vadă ce se întâmplă. Probabil că în acest moment, reflectă Bellamy, toți cei care puteau evada din Arcadia o și făceau. *Până la urmă, orașul s-ar putea să se golească.*

Casa îi aparținea familiei Daniels, dacă nu-l înșela memoria. Bellamy își propusese să memoreze cât mai multe date despre oraș, nu fiindcă s-ar fi așteptat să se întâmple ceea ce se întâmpla, ci doar fiindcă mama lui îl învățase să țină cont de toate detaliile.

Dinspre poartă se auzi o singură împușcătură.

— Mulțumesc că m-ai ajutat să-l scot de acolo, spuse Harold și își privi mâinile. Eu n-am fost destul de iute.

— N-ar fi trebuit să plecăm fără Lucille, replică Bellamy.

— Ce altceva puteam face? Să rămânem pe loc și Jacob să fie împușcat? întrebă Harold, scoase un geamăt și își drese glasul.

Bellamy înclină din cap.

— Mi se pare logic. Dar se va termina curând, zise el și îl strânse ușor de umăr.

— N-o să pățească nimic? întrebă Jacob și îi șterse fruntea lui Harold care continuă să gâfâie și să tușească.

— Nu-ți face griji, îl liniști Bellamy. E unul dintre oamenii cei mai ticăloși pe care i-am întâlnit în viața mea. Nu știi că ticăloșii trăiesc veșnic?

Bellamy și Jacob îl duseră pe Harold până la treptele care urcau la veranda casei. Casa părea părăsită, așa cum stătea pitită sub un felinar spart, lângă un teren viran.

Harold tuși până când, de durere, își încleștă pumnii.

Jacob îl frecă pe spate.

Bellamy stătea cu ochii ațintiți asupra inimii orașului, spre școală.

— Ar trebui să te duci după ea, zise Harold. Aici n-o să ne deranjeze nimeni. Singurii care au arme sunt soldații și, după cum s-a văzut, sunt prea puțini.

Își întări cuvintele dregându-și din nou glasul. Bellamy continuă să privească în direcția școlii.

— În clipa de față n-are cine să se ia de un bătrân și de un copil. Nu-i nevoie să rămâi cu noi, spuse Harold și îl prinse pe Jacob pe după umeri. Nu-i așa, fiule? Ai tu grijă de mine, nu?

— Bineînțeles, tăticule, răspunse Jacob cu dârzenie.

— Știi unde stăm, zise Harold. Cred că mai târziu o să ne-ntoarcem acolo. Văd că s-a făcut liniște. Au trecut de poartă, dar, mai mult ca sigur, Lucille a rămas pe loc, ca să ne aștepte.

Bellamy întoarse capul brusc și se uită spre poarta din sud.

— Nu-ți face griji în privința ei. Nimic nu i se poate întâmpla unei femei ca ea, adăugă Harold râzând.

Era însă un râs căznit, plin de încordare.

— Am lăsat-o acolo și-am fugit, spuse Bellamy.

— N-am lăsat-o acolo. L-am pus pe Jacob la adăpost. Dacă n-am fi făcut asta, ne-ar fi împușcat chiar ea. Îți garantez.

Harold îl trase pe Jacob mai aproape. Din depărtare răzbătură până la ei câteva strigăte, apoi liniște.

Bellamy se frecă pe frunte. Harold observă că, pentru prima oară de când îl cunoștea, Bellamy transpira.

— N-o să pățească nimic, îl asigură Harold.

— Știu, răspunse agentul.

— E vie.

Bellamy chicoti.

— Aceasta încă mai e întrebarea, nu crezi?

Harold îi strânse mâna.

— Mulțumesc, spuse el tușind ușor.

Bellamy zâmbi larg.

— Văd că te-ai mai îmblânzit.

— Spune „Cu plăcere“, domnule agent.

— A, nu, fără „agent“. Dacă tot ai devenit sentimental cu mine, ce-ar fi să facem o poză? Unde mi-o fi mobilul?

— Ești un caraghios, replică Harold, ținându-se să nu râdă.

— Cu plăcere, zise Bellamy după o mică pauză.

Și cu asta cei doi se despărțiră.

Harold stătea cu ochii închiși, chinuindu-se să se distanțeze de afurisita aia de tuse care nu-i mai dădea pace. Trebuia să se gândească la pasul următor. Simțea că mai trebuia să aibă grijă de ceva, ceva

nedefinit, care-l îngrozea, înainte ca povestea asta să se sfârșească.

Tot ce spusese despre Lucille, că știe că n-are cum să pățească nimic, era vorbărie goală. Voia să vadă cu ochii lui că n-a pățit nimic. Se simțea și mai vinovat decât Bellamy că o lăsase acolo. La urma urmei, era soțul ei. Dar își repetă că o făcuse de dragul lui Jacob. Chiar Lucille îi spusese să aibă grijă de el. Era logic. Cu toate armele alea, cu toți oamenii ăia, cu toată frica, n-aveau cum să știe ce se va întâmpla. Nu era un loc în care să rămâi cu copilul.

Dacă rolurile s-ar fi inversat, dacă el ar fi stat acolo, iar Lucille ar fi stat de partea cealaltă, sigur ar fi vrut ca soția lui să-l ia pe băiat și să fugă de acolo.

— Tăticule…

— Da, Jacob. Ce s-a întâmplat?

Harold era disperat să fumeze o țigară, dar avea buzunarele goale. Își împreună mâinile și le vârî între genunchi, privind orașul peste care se așternuse o liniște de moarte.

— Nu-i așa că mă iubești?

Harold tresări.

— Ce întrebare mai e și asta, fiule?

Jacob își lipi genunchii de piept, își împreună brațele peste picioare și nu mai spuse nimic.

Traversară orașul cu grijă, încet, întorcându-se la școală. Din când în când, întâlneau câte un grup de „întorși“. Între zidurile orașului rămăseseră destui oameni, chiar dacă mulți se refugiaseră pe câmp.

Harold își măsura fiecare pas, încercând să nu-și suprasolicite plămânii. Din loc în loc mai spunea câte ceva, dând glas unui gând rătăcit. Mai mult vorbea despre Arcadia. Despre cum era „pe atunci“ – când Jacob era viu. Acum i se părea foarte important să vadă cât de mult se schimbaseră lucrurile de-a lungul anilor.

Terenul viran de lângă casa familiei Daniels nu fusese întotdeauna viran. Pe atunci, când Jacob era viu, acolo era vechiul chioșc de înghețată, până prin anii ’70, când, ca urmare a crizei petrolului, fusese demolat.

— Spune-mi o glumă, zise Harold, strângând ușor mâna lui Jacob.

— Le-ai auzit pe toate.

— Cum așa?

— Fiindcă de la tine le știu.

Harold respira mai în voie acum, începea să se simtă mai bine.

— Sunt sigur că ai și altele, noi.

Jacob clătină din cap.

— Spune-mi niște glume pe care le-ai auzit la televizor. Spuse de alții.

Jacob clătină iar din cap.

— Dar copiii ăia de la școală, când stăteam cu doamna Stone în

atelierul de pictură, nu ți-au spus nici una? Copiii fac întotdeauna schimb de glume. Trebuie să-ți fi spus câteva înainte să se aglomereze școala… și înainte să-i zvânți în bătaie, zise Harold zâmbind larg.

— Nu mi-a spus nimeni nici o glumă nouă. Nici măcar tu, răspunse Jacob pe un ton hotărât.

Harold îi dădu drumul la mână și amândoi merseră mișcându-și brațele pe lângă corp.

— Mda. Atunci ce-ar fi să încercăm una? propuse Harold.

Jacob zâmbi.

— Despre ce vrei să fie?

— Despre animale. Îmi plac glumele cu animale.

— Ai vreo preferință?

Jacob se gândi o clipă.

— Puicuțele.

Harold încuviință din cap.

— Foarte bine. Sunt o grămadă de glume despre puicuțe. Bărbații se dau în vânt după ele. Dar să nu i le spui și mamei tale.

Jacob izbucni în râs.

— Doi cocoși intră într-un supermarket. Știi ce spune unul?

— Ce?

— Hai să mergem la raionul de carne, să vedem niște puicuțe goale.

Până să ajungă la poarta de sud a Arcadiei, tatăl îi explică gluma și cum trebuie spuse glumele ca să râdă lumea.

— Care-i secretul? întrebă Jacob.

— Felul în care spui gluma.

— Cum adică?

— Trebuie să dai de înțeles că n-o inventezi pe loc, că o știi dinainte.

— De ce?

— Fiindcă, dacă dai de înțeles că o inventezi pe loc, nimeni nu vrea s-o asculte. Oamenii cred că o glumă are succes dacă a mai fost spusă. Oamenii vor să aibă ceva în comun… Când ascultă o glumă – vorbim de glumele pregătite din timp –, oamenii simt că devin o parte din ceva mai mare decât ei. Vor să ia gluma acasă cu ei, să le-o spună prietenilor, să-i facă și pe ei părtași. Vor ca toți cei din jur să facă parte din ea.

— Am înțeles! exclamă Jacob, fericit.

— Iar dacă gluma e bună…

— Dacă e bună, merge din gură în gură și nu se mai oprește!

— Așa e. Lucrurile bune nu mor niciodată.

Apoi, pe neașteptate, fără să aibă timp să mai spună gluma o dată, ajunseră la poarta din sud, ca și cum ar fi umblat fără țintă – un tată și un fiu care-și omoară timpul – și nu s-ar fi întors acolo unde se întâmplase totul, înapoi la Lucille și la Jim Wilson, care zăcea pe jos.

Harold își făcu loc printre „întorșii“ adunați în jurul lui Jim Wilson, urmat de Jacob.

Jim arăta împăcat.

Lucille stătea în genunchi lângă el, plângând în hohote. Cineva vârâse o haină sub capul lui Jim și cu o alta îi acoperise pieptul. Lucille îl ținea de o mână. Connie, soția lui, de cealaltă. Din fericire, cineva dusese copiii de acolo.

Ici și colo, mici grupuri de soldați ședeau pe pământ, neînarmați, înconjurați de Cei-care-se-întorc. Alții, știind că nu are rost să lupte pentru o cauză pierdută, ședeau fără pază, privind în tăcere, resemnați.

— Lucille, spuse Harold lăsându-se lângă ea cu un geamăt.

— Făcea parte din familia mea. Numai eu sunt de vină.

Harold văzu sângele de-abia când îngenunche în el.

— Harold Hargrave, spuse Lucille cu o voce pierită. Unde-i băiatul meu?

— E aici.

Jacob se apropie de Lucille, pe la spate, și o îmbrățișă.

— Sunt aici, mămică.

— Foarte bine, zise Lucille, dar Harold nu-și dădu seama dacă era conștientă de prezența băiatului.

Apoi femeia îl trase pe Jacob spre ea.

— Am făcut ceva groaznic, adăugă ea, strângând băiatul în brațe. Domnul să mă aibă-n pază.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harold.

— Cineva din spatele nostru, răspunse Connie și se opri ca să-și șteargă lacrimile de pe față.

Harold se ridică în picioare, anevoie. De-abia își mai simțea picioarele de durere.

— A tras unul dintre soldați? Sau blestematul ăla de colonel?

— Nu, răspunse Connie calm. Colonelul plecase deja. N-a tras el.

— Unde stătea Jim cu fața? Spre oraș, sau în direcția opusă?

Harold arătă spre drumul care ieșea din Arcadia. Din locul în care stătea el vedea unde se sfârșește orașul și încep câmpul și copacii.

— Spre oraș.

Harold se întoarse în cealaltă direcție. Privi lung dincolo de case. Văzu șoseaua lungă, întunecată, ce se întindea dincolo de Arcadia, printre lanuri de porumb lăsate în paragină. De-a lungul lor se înălțau pini impunători, întunecați, spre cerul plin de stele.

— Lua-te-ar dracu’ să te ia! exclamă Harold.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Connie, înțelegând că Harold și-a dat seama de ceva.

— Nemernicul, zise Harold, încleștându-și pumnii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Connie din nou, așteptându-se să fie și

ea împușcată.

Privi și ea spre pădure, dar nu văzu decât copaci și întuneric.

— Ia copiii, Connie, spuse Harold, privind spre vechea lui camionetă. Urcă-l pe Jim în spate. Urcă și tu tot acolo. Stai întinsă până îți spun eu să te ridici!

— Ce s-a întâmplat, tăticule? întrebă Jacob.

— Nimic, răspunse Harold și apoi spre Lucille: Unde-i pistolul?

— Aici, zise ea și i-l dădu plină de dezgust. Aruncă-l.

Harold vârî pistolul la brâu și se apropie de camionetă.

— Ce se-ntâmplă, tăticule? întrebă Jacob, lipit de mama lui.

Lucille îl bătu ușor pe mână, ca și cum, în sfârșit, recunoștea că e acolo.

— Te rog să taci, da? îi spuse Harold cu asprime în glas. Urcă în mașină. Urcă și stai aplecat.

— Dar ce facem cu mămica?

— Jacob, fiule, fă cum ți-am spus! strigă Harold. Trebuie să plecăm de aici. Să ne întoarcem acasă ca să-i punem la adăpost pe Connie și pe copiii ei.

Jacob se ghemui pe locul din față, iar Harold, ca să-i dea de înțeles că e spre binele lui, îl mângâie pe cap. Nu se scuză – fiindcă știa că nu greșise atunci când țipase la băiat. Convingerea lui era că, dacă nu faci nimic greșit, nu are rost să te scuzi. Dar nici una dintre convingerile lui nu-l împiedica să mângâie afectuos un copil pe cap.

După ce se asigură că băiatul stă bine, Harold îi ajută pe ceilalți să-l urce pe Jim Wilson în camionetă. Uitându-se la ei cum cară cadavrul, Lucille își aduse aminte de un verset din scriptură.

— „Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui…“

Harold n-o dezaprobă în nici un fel. Cuvintele i se păreau potrivite.

— Ușurel, zise el în timp ce cărau cadavrul, fără să se adreseze cuiva în mod deosebit.

— Cu penitență, spuse Lucille, rămasă în genunchi. Cu penitență. E numai vina mea.

După ce urcară cadavrul în mașină, Harold îi spuse lui Connie să urce și ea.

— Bagă copiii în cabină, zise el, apoi se scuză, deși nu-și dădea seama de ce.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Connie. Nu înțeleg nimic. Unde mergem?

— E mai bine să stea în cabină.

Connie se conformă. Copiii se înghesuiră în cabină, lângă Lucille, Jacob și Harold. Harold le spuse celor trei copii să lase capul jos. Copiii făcură întocmai, smiorcăindu-se când motorul se trezi la viață, iar mașina porni la drum.

Lucille privea în depărtare, cu mintea în altă parte.

În spate, Connie stătea alături de soțul ei – cum trebuie să fi stat în toți anii de viață și căsnicie. Îl ținea de mână. Nu părea să se teamă sau să se simtă nelalocul ei lângă mort, sau poate că pur și simplu nu voia să-și părăsească soțul.

În timp ce conducea mașina, Harold scruta întunericul de dincolo de lumina farurilor, așteptându-se ca dintr-o clipă într-alta să vadă o armă îndreptată asupra lui, care să-l trimită în mormânt. Aproape de casă, orașul dispărând în întunericul din spatele lor, se întinse și își lăsă mâna peste mâna lui Lucille.

— De ce mergem acasă? întrebă Jacob.

— Când erai în China, singur și speriat, ce voiai să faci?

— Voiam să merg acasă.

— Asta vrea toată lumea, chiar dacă nu știe ce grozăvii o așteaptă acolo.

Când ieșiră de pe autostradă și intrară pe drumul de țară care ducea acasă, Harold îi spuse soției:

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să-i băgăm pe Connie și pe copii în casă. Nu întreba de ce. De Jim avem grijă mai încolo. Iei copiii și fugi înăuntru. Ai înțeles?

— Da.

— După ce intri, urci la etaj. Direct acolo.

Harold opri camioneta la capătul aleii, mări faza farurilor și le lăsă să lumineze tot. Casa era în întuneric și părea mai pustie ca niciodată.

Apăsă pe accelerator și porni spre casă. Ajunse la capătul aleii în plină viteză, întoarse mașina în curte și o dădu cu spatele până în dreptul verandei, ca și cum ar fi vrut să descarce un brad de Crăciun sau vreascuri, și nu cadavrul lui Jim Wilson.

Simțea că e urmărit, avea senzația că lucrurile nu se potoliseră încă, de aceea făcea totul pe fugă. Ciuli urechile și auzi huruitul estompat al motoarelor – probabil la capătul drumului de țară. Deschise portiera și coborî.

— Repede, în casă!

Scoase copiii din cabină, îi propti pe picioare ca pe niște mânji nou-născuți și îi împinse spre verandă.

— Haideți, fuga! Grăbiți-vă!

— Ce palpitant! exclamă Jacob.

— Lasă vorba și intră-n casă.

Brusc, curtea fu inundată de lumină. Harold își feri ochii și scoase pistolul de la brâu.

Jacob, Lucille, Connie și copiii ei intrau repede pe ușă când prima camionetă se opri în curte, chiar sub stejarul vechi. Cele trei camionete care veneau din urmă parcară una lângă alta, toate cu farurile la faza maximă.

Harold știa cine sunt. Se întoarse și urcă pe verandă în timp ce portierele se deschideau și cei dinăuntru coborau.

— Harold! strigă cineva de după zidul de lumini. Vino-ncoace, Harold!

— Stinge afurisitele alea de faruri, Fred! strigă și Harold. Și spune-le amicilor tăi să facă la fel!

Ieși în fața ușii și ridică piedica pistolului. Auzi cum în casă toată lumea urca repede la etaj, urmându-i ordinul.

— Din câte văd eu, Clarence nu și-a reparat camioneta, zise el.

— Lasă, nu-ți bate capul cu asta, replică Fred Green.

Farurile camionetei lui se stinseră. Ca și farurile celorlalte camionete.

— Presupun că ai carabina la tine, spuse Harold.

Fred ieși în fața mașinii în timp ce Harold își mijea ochii. Fred ducea carabina în brațe ca pe un copil.

— N-am vrut s-o fac, zise Fred. Îți spun ca să știi, Harold.

— Haida-de, făcu Harold. Ai pândit momentul ca să faci un lucru după care ai tânjit toată viața și l-ai făcut. Întotdeauna ai fost sărit de pe fix și, dacă tot s-a întors lumea cu susul în jos, ce ți-ai zis: Acum e vremea mea!

Harold făcu un pas în spate, spre ușă, și ridică pistolul. Bătrânii care veniseră cu Fred își ridicară carabinele și puștile de vânătoare. Fred însă rămase nemișcat.

— Harold, zise el clătinând din cap. Spune-le să iasă ca să terminăm odată pentru totdeauna.

— Adică să-i omorâți.

— Harold!

— De ce trebuie să rămână morți? întrebă Harold și mai făcu un pas înapoi.

Nu voia să lase cadavrul lui Jim în camionetă, dar altă soluție nu avea.

— Cum de-ai ajuns în halul ăsta? continuă el. Credeam că ai mai multă minte.

Harold mai avea puțin și intra în casă.

— Nu-i a bună, răspunse Fred. Nimic din toate astea.

Harold intră în casă și trânti ușa. Preț de o clipă, toți rămaseră nemișcați. Stejarul din fața casei foșni, bătut de vântul care se stârnise pe neașteptate dinspre sud, prevestind ceva rău.

— Aduceți canistrele cu benzină, ordonă Fred Green.

Patricia Bellamy

Își găsi mama singură în sala de clasă, stând la capătul patului – așteptând, așteptând, așteptând – cu mâinile în poală, privind în gol. Când îl văzu la ușă, ochii i se luminară, semn că îl recunoscuse.

— Vai, Charles.

— Da, am venit.

Femeia zâmbi, mai deschis și cu mai multă emoție decât își amintea Bellamy s-o fi văzut-o vreodată.

— Am fost atât de îngrijorată. Am crezut că m-ai uitat. Nu trebuie să întârziem la petrecere. Nu suport să întârziem. Nu-i frumos. E o mojicie.

— Da, zise Bellamy, așezându-se încet lângă ea.

Îi luă mâinile într-ale lui. Femeia zâmbi din nou și își lăsă capul pe umărul lui.

— Mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine, spuse el.

— Credeam că m-ai uitat. Ce prostie, nu?

— Așa e.

— Dar știam că ai să te întorci la mine.

— Bineînțeles că știai, zise Bellamy cu ochii plini de lacrimi. Doar știi că nu pot sta departe de tine.

— Vai, Charles. Sunt atât de mândră de el.

— Știu.

— De asta nu trebuie să întârziem. E seara lui cea mare. Seara în care devine ditamai funcționarul guvernamental… fiul nostru. Trebuie să știe că suntem mândri de el. Trebuie să știe că-l iubim și că-l vom ajuta mereu la nevoie.

— Sunt sigur că știe, spuse Bellamy, simțind cum i se opresc cuvintele în gât.

Rămaseră așa mult timp. Din când în când, ajungea până la ei larma unei încăierări, mici lupte duse ici și colo – cum stă în firea lucrurilor. Unii soldați îi rămăseseră loiali colonelului Willis – sau, cel puțin, ideilor lui. Nu puteau concepe că tot ce spusese și făcuse, toate opiniile lui despre Cei-care-se-întorc, fusese greșit. Drept care luptau un pic mai mult decât ceilalți, dar rezistența lor era tot mai firavă, știau că foarte curând vor depune armele. Foarte curând vor rămâne doar Martin Bellamy și mama lui, încercând să retrăiască aceleași momente, până la moartea – sau cum se numea acel ceva care-i lua pe Cei-care-se-întorc ca pe niște șoapte ale nopții – ei sau a lui.

Martin nu-și va repeta greșelile.

— Vai, Marty, zise mama lui. Cât de mult te iubesc, fiule.

Femeia începu să se caute prin buzunare, cum făcea ori de câte ori încerca să găsească o bomboană pentru el, când era mic.

Martin Bellamy o strânse de mână.

— Și eu te iubesc. Și n-am să uit asta din nou.

19

— Sper că nu mă crezi atât de fraier ca să intru după tine! strigă Fred, vocea lui străpungând ușa subțire de la intrare și pereții subțiri ai casei precum soneria.

— Ba da, replică Harold, trăgând canapeaua în fața ușii.

— Haide, Harold. Nu-mi forța mâna. Îți dăm foc la casă, dacă nu-nțelegi de vorbă bună.

— Se prea poate, răspunse Harold, începând să stingă luminile. Dar asta înseamnă că trebuie să vii mai aproape. Și nu sunt foarte sigur că vrei să faci asta când știi că am pistolul în mână.

După ce stinse toate luminile și încuie toate ușile, Harold se piti după canapea. Îi auzi cum stropesc cu benzină pereții din spate. Se gândi să meargă acolo și poate să tragă un foc de avertisment, dar, dacă situația se înrăutățea, ceea ce era foarte posibil, nu voia să irosească un cartuș când cu el putea să-l împuște pe unul dintre ei.

— Să știi că nu vreau să fac asta, Harold.

Oricât i-ar fi displăcut, Harold desluși o urmă de sinceritate în vocea lui Fred, dar nu-și dădea seama cât de mult se putea încrede în el.

— Dacă tot vrei s-o faci, fă-o.

— Fiecare are de făcut câte ceva, nu?

Harold privi spre treptele ce duceau la etaj. Auzi cum cineva se mișcă deasupra lui.

— Depărtați-vă de ferestre! strigă el.

Lucille apăru în capul scării și începu să coboare anevoie, adusă de spate, purtând povara artritei.

— Urcă înapoi!

— Trebuie să fac ceva! Asta e numai vina mea. Numai eu sunt de vină!

— Dumnezeule, femeie! izbucni Harold. Cartea aia a ta nu spune că lăcomia e un păcat? Nu mai fi atât de zgârcită, împarte vina cu alții. Închipuie-ți cum ar fi arătat căsnicia noastră dacă ai fi luat tot timpul vina asupra ta, cum faci acum. M-ai fi plictisit de moarte!

Harold își împinse pieptul înainte și zbieră:

— Hai, urcă înapoi!

— De ce? Doar fiindcă sunt femeie?

— Nu. Fiindcă așa vreau eu!

Lucille izbucni în râs fără să vrea.

— Eu sunt de partea doamnei, zise Connie, coborând și ea.

— Ei, drăcie! gemu Harold.

— Tu ce cauți aici, Connie? întrebă Lucille. Urcă înapoi!

— Vezi cum e? o întrebă Harold pe Lucille.

— Ce ne facem? întrebă Lucille.

— Găsesc eu o soluție. Stai fără grijă.

Connie intră aplecată în bucătărie, evitând ferestrele, și luă cel mai mare cuțit de tăiat carne pe care-l găsi.

— Oare ce au femeile cu cuțitele? întrebă Harold, clătinând din cap. Ți-aduci aminte de cazul Bobbitt?

Apoi, după câteva secunde, strigă:

— Fred, hai să terminăm cu toată povestea asta!

— Care nu se poate termina bine, adăugă Lucille.

— Asta voiam să propun și eu, replică Fred, care, judecând după intensitatea vocii, mai avea puțin și urca pe verandă. Harold, ieși la fereastră!

Harold se ridică gemând.

— Te rog, Harold, zise Lucille întinzând mâna spre el.

— Mă descurc eu.

— Hai să discutăm, spuse Fred Green.

Era pe verandă, în fața ferestrei. Dacă ar fi vrut, Harold l-ar fi putut împușca fără probleme. La vederea cadavrului lui Jim Wilson, întins în camionetă – întruchiparea perfectă a morții –, Harold chiar simțea nevoia, aproape insuportabilă, să apese pe trăgaci. Dar Fred stătea acolo fără carabina lui și arăta foarte tulburat.

— Harold, să știi că-mi pare rău.

— Vreau să te cred, Fred.

— Vorbești serios?

— Da.

— Atunci trebuie să înțelegi că nu mai vreau vărsare de sânge.

— Presupun că numai din partea Celor-vii-cu-adevărat…

— Întocmai.

— Vrei să-ți predau familia Wilson, mama și copiii ei.

— Întocmai, dar trebuie să înțelegi că nu vrem să-i omorâm. Nici gând de așa ceva.

— Atunci ce vreți?

— Să dregem, să îndreptăm niște lucruri.

— Să îndreptați?

— Să le facem la loc, așa cum trebuie să fie.

— Așa cum trebuie să fie? De când a ne ucide între noi e așa cum trebuie să fie? Nu-i de-ajuns că au fost uciși o dată? Acum trebuie să moară din nou?

— Nu i-am ucis noi! strigă Fred.

— Care noi?

— Nu știu cine a făcut-o. Un necunoscut. Un nebun care-a trecut

prin oraș. Familia Wilson a fost cu ghinion în ziua aia. Atâta tot. Nu i-am omorât noi. Nu Arcadia i-a omorât. Noi nu omorâm oameni aici!

— N-am spus asta.

— Așa s-a întâmplat, iar după aia orașul n-a mai fost la fel… Locul lor nu-i aici. Și, dacă e să eliminăm azi o familie, mâine alta, așa o să facem.

Nu era nevoie ca Harold sau Fred să privească spre cadavrul lui Jim Wilson. Doar fiindcă era acolo, și era mort, Jim Wilson părea să spună destul despre starea în care se afla Arcadia, destul despre punctul în care ajunsese viața lui Harold și a lui Fred.

— Îți mai aduci aminte cum era înainte să se întâmple toate astea? întrebă Harold într-un târziu. Îți mai aduci aminte de petrecerea dată de ziua lui Jacob? Ce soare era. Ce veseli erau toți, numai zâmbete. Și Mary, care urma să cânte în seara aceea… Apoi… mda… apoi s-a schimbat tot. Toți ne-am schimbat.

— La asta mă refeream și eu. Anumite lucruri se întâmplă în anumite locuri. Jafuri, violuri, oameni împușcați, oameni care mor înainte să le vină sorocul. Astfel de lucruri nu se întâmplă aici.

— Dar s-au întâmplat. Gândește-te la familia Wilson, la Mary. Și, dacă te uiți la starea în care suntem acum, cred că ni s-au întâmplat și nouă. Lumea ne-a găsit, Fred. A găsit Arcadia. Moartea lui Jim și Connie, pentru a doua oară, n-o să schimbe nimic.

Se așternu tăcerea, o tăcere a speranței. Fred Green clătină din cap, ca și cum ar fi refuzat un argument care tocmai îi venise în minte.

— Trebuie să punem capăt nebuniei, spuse Harold. Familia Wilson n-a făcut nimic rău. Jim s-a născut și a crescut aici. Connie, la fel. Părinții ei erau din Ținutul Bladen, nu departe de locul în care trăia familia lui Lucille. Nu e o afurisită de yankee. Dacă era newyorkeză, aș fi împușcat-o cu mâna mea!

Cei doi râseră, strepezit.

Fred se uită peste umăr, la cadavrul lui Jim.

— S-ar putea să sfârșesc pe scaunul electric, zise el. Știu. Dar a trebuit s-o fac. La început am încercat să fac ce trebuie, să respect legea. Le-am spus soldaților că familia Wilson stă aici, iar ei au venit și au luat-o fără să-i facă vreun rău. Am crezut că se terminase. Voiam să se termine aici. Dar, după aia…

— Jim n-a vrut decât să trăiască. Să trăiască și să-și apere familia, cum face toată lumea.

Fred înclină din cap.

— Acum eu, Lucille și Jacob suntem cei care îi apără familia.

— Nu te mai încăpățâna, Harold. Te implor.

— Văd că vorbesc degeaba, replică Harold, privind și el spre cadavrul lui Jim. Îți imaginezi ce-ar trebui să-i explic dacă s-ar scula dintr-odată în capul oaselor și m-ar întreba de ce dracu' i-am dat

familia pe mâna voastră? Mă gândesc ce-aș face dacă Lucille ar fi acolo, în locul lui…

Se uită la soția lui, apoi clătină din cap și îi făcu semn lui Fred, cu pistolul, să părăsească veranda.

— Fred, rămâne așa cum am hotărât, indiferent de cei vei face în continuare.

Fred ridică mâinile și coborî încet treptele.

— Ai un extinctor? întrebă el.

— Am.

— N-am să trag asupra ta, atât timp cât nici tu nu tragi asupra mea sau a oamenilor mei. În momentul în care ai scos familia Wilson afară, se termină totul. Depinde numai de tine. Îți promit că vom face tot posibilul să-ți salvăm casa. Scoate familia afară și noi ne retragem.

Apoi Fred se îndepărtă de verandă. Harold strigă sus, la copii. În același timp, Fred Green strigă și el ceva. Apoi se auzi cum izbucnește focul în spatele casei și un trosnet ușor.

— Oare cum de-am ajuns aici? spuse Harold, neștiind pe cine întreabă.

Simțea că se învârtește camera cu el. Nu mai înțelegea nimic. Se uită la Connie.

— Connie.

— Da, răspunse ea, ținându-și copiii în brațe.

Harold se opri. Cu capul plin de întrebări.

— Harold… spuse Lucille.

Doi oameni nu puteau trăi împreună toată viața lor fără să știe ce gândesc. Lucille știa ce va întreba Harold. Simțea că soțul ei va face o greșeală, dar știa că nu-l poate opri. Voia să afle la fel de mult ca și el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harold.

— Poftim? întrebă Connie, nedumerită.

— Cu ani în urmă, continuă Harold, privind în podea. Orașul ăsta… N-a mai fost la fel după ce s-a întâmplat. Uite unde am ajuns acum! Toți anii ăștia în care n-am știut, toți anii ăștia în care ne-am întrebat, în care ne-am temut că cineva din orașul nostru – unul dintre vecinii noștri – a fost autorul… Eu cred că, dacă oamenii s-ar fi dus la culcare știind ce s-a întâmplat în noaptea aia, poate că n-am fi ajuns atât de rău.

Într-un târziu, Harold o privi pe Connie în ochi.

— Cine a fost?

Connie nu răspunse imediat. Se uită la copiii ei, care arătau descumpăniți, speriați. Îi strânse la piept și le acoperi urechile.

— Nu… începu ea. Nu știu cine a fost.

Connie își înghiți nodul din gât.

Harold, Lucille și Jacob rămaseră tăcuți.

— Încerc să-mi amintesc, dar nu pot, continuă Connie cu o voce

care parcă venea de departe. Era târziu. M-am trezit brusc, mi s-a părut că aud ceva. Știți cum e atunci când nu ești sigur dacă ce-ai auzit face parte din visul pe care-l aveai sau din lumea reală.

Lucille încuviință din cap, dar nu îndrăzni să spună ceva.

— Când am încercat să adorm la loc, am auzit pași în bucătărie, zise Connie și zâmbi spre Harold și Lucille. Orice părinte recunoaște pașii copiilor.

Zâmbetul îi dispăru de pe față.

— Mi-am dat seama că nu e vorba de ei. În clipa aceea m-am speriat. L-am trezit pe Jim. Era amețit de somn, dar, după câteva clipe, a auzit și el… S-a uitat în jur, după un băț, ceva, dar n-a găsit decât chitara mea veche, lângă pat. A dat s-o ia, dar cred că n-a vrut s-o spargă. Era cadou de la tata, mi-o dăruise înainte să mă căsătoresc cu Jim… Era o nebunie să creadă că se poate apăra cu o chitară, dar așa era Jim.

Connie își șterse o lacrimă din colțul ochiului.

— Eu am dat fuga în camera copiilor, iar Jim în bucătărie. A strigat la cel care intrase să iasă din casă. S-a aruncat asupra lui. S-au bătut, credeam că dărâmă bucătăria. Apoi am auzit împușcătura. Apoi tăcere. Cea mai lungă din viața mea. Am așteptat ca Jim să spună ceva. Să strige, să țipe, orice. Dar n-a făcut-o. Am auzit cum cineva umblă prin casă, părea să caute ceva. Ca să ia tot ce era de valoare. Apoi l-am auzit cum se apropie de camera copiilor… M-am ascuns sub pat, împreună cu copiii. Am văzut doar niște ghete vechi. Pătate de vopsea…

Connie se opri, se gândi câteva clipe și continuă plângând:

— La vremea aceea venise o echipă de zugravi în oraș. La Ferma Johnson. Nu-i văzusem prea des, dar Jim dăduse o mână de ajutor, zugrăvise cot la cot cu ei – ca să mai facă un ban. Într-una din zile am luat masa în oraș și cred că l-am văzut pe unul dintre ei, avea ghetele la fel cu cele pe care le-am văzut în camera copiilor în noaptea aceea… Nu mi-aduc prea multe aminte despre cel care le purta. Avea părul roșu, era palid la față. Cam atât. Doar un necunoscut. Un ins pe care nu credeam că am să-l mai văd vreodată… Avea o căutătură rea… Sau poate doar îmi închipui eu că avea, fiindcă așa vreau să cred… Adevărul e că nu știu cine e autorul. N-am făcut nimic ca să merităm așa ceva. Dar ce familie merită să i se întâmple așa ceva?

Connie își luă mâinile de pe urechile copiilor. Vocea nu-i mai tremura.

— Uneori lumea e plină de cruzime, adăugă ea. Ca să-ți dai seama de asta nu trebuie decât să te uiți la programele de știri, în orice zi a săptămânii… De un lucru sunt sigură: eu, Jim, copiii, ne-am iubit până în ultima clipă. Până la urmă, asta e tot ce contează.

Lucille plângea. Îl luă pe Jacob în brațe, îl sărută și-i șopti că-l

iubește.

Harold își trecu brațul pe după umerii ei. Apoi îi spuse lui Connie:

— Voi avea grijă de voi. Îți promit.

— Și acum ce facem? întrebă Jacob.

— Facem ce trebuie să facem, fiule.

— Îi scoatem afară, tăticule?

— Nu, zise Lucille.

— Facem ce trebuie să facem, repetă Harold.

Focul își făcea treaba mai repede decât se aștepta Harold.

Poate fiindcă era o casă veche și existase mereu în viața lui, Harold își închipuia că nu poate fi distrusă sau, în cel mai rău caz, că se va lăsa greu dusă. Focul însă îi demonstra că e doar o casă ca oricare alta, doar un amestec de lemn și amintiri – ușor de distrus.

De aceea, în clipa în care focul cuprinse peretele din spate, fumul năvăli înăuntru printre crăpături, alungând cele două familii, prin salon, spre ușa de la intrare, spre Fred Green și arma lui.

— Ar fi trebuit să trag mai mult de timp, zise Harold tușind, sperând că nu era o tuse din alea care-l lăsau inconștient. Ar fi trebuit să trag mai mult de timp și să iau mai multe cartușe.

— Doamne ajută, Doamne ajută, Doamne ajută! spuse Lucille, frângându-și mâinile și gândindu-se în câte feluri era doar vina ei.

Îl văzu pe Jim Wilson. Înalt, chipeș, viu, cu soția, fiica și fiul în jurul lui, îmbrățișându-l, agățându-se de el. Apoi îl văzu împușcat pe străzile Arcadiei, împușcat, prăbușindu-se la pământ, mort.

— Tăticule, zise Jacob.

— Ne descurcăm noi, îl asigură Harold.

— Dar nu e drept, spuse Lucille.

Copiii plângeau.

Harold scoase încărcătorul, se asigură că cele patru cartușe sunt la locul lor, apoi îl vârî la loc, în pistol.

— Vino aici, Jacob, zise el.

Jacob se conformă – tușind din cauza fumului –, iar Harold îl luă de braț și începu să îndepărteze canapeaua din fața ușii. Lucille privi câteva clipe, apoi, fără să pună vreo întrebare, îl ajută, având încredere că soțul ei avea un plan, la fel cum avea încredere în toate planurile lui Dumnezeu.

— Ce facem? întrebă Jacob.

— Ieșim de-aici, răspunse Harold.

— Dar cum rămâne cu ei?

— Fă ce ți se spune, fiule. Nu te las eu să mori.

— Dar cum rămâne cu ei? insistă băiatul.

— Am destule cartușe, replică Harold.

Împușcăturile răsunară clar, uniform, peste câmpurile întunecate, lipsite de lumina lunii. Trei împușcături.

Apoi ușa din față se deschise, lăsând pistolul să facă o voltă prin aer și să aterizeze în camionetă, lângă cadavrul lui Jim.

— Gata! strigă Harold, ieșind cu mâinile sus.

Îl urmă Lucille, cu Jacob ascuns bine după ea.

— Ai câștigat, lua-te-ar dracu'! adăugă Harold, negru la față de supărare. Cel puțin știu că nu ți-am dat satisfacția asta. I-am scăpat de suferința la care i-ai fi supus, nemernicule!

Tuși de câteva ori.

— Doamne ajută, Doamne ajută, Doamne ajută! repetă Lucille în șoaptă.

— Nu cred până nu văd, zise Fred Green. Băieții sunt tot în spatele casei, ca să se asigure că nu încerci să ne tragi în piept.

Harold coborî anevoie treptele verandei și se sprijini de camionetă.

— Cum rămâne cu casa? întrebă el.

— Vorbim mai târziu. Acum vreau să verific dacă ai făcut ce-ai spus că ai făcut.

Harold tușea din nou. O tuse lungă, continuă, din rărunchi, care îl făcu să se îndoaie și să cadă la pământ, lângă camioneta lui. Lucille îl apucă de mână și se ghemui alături.

— Ce-ai făcut, Fred Green? întrebă ea, îmbujorată la față de focul care cuprindea încet toată casa.

— Îmi pare rău, răspunse Fred.

— Arde casa, șuieră Harold.

— Lasă, am eu grijă, zise Fred, se desprinse de camioneta lui și se apropie de Harold, cu carabina pregătită, îndreptată spre ușa de la intrare, în caz că morții nu erau morți.

Harold tuși până când în fața ochilor începură să-i joace tot felul de luminițe. Lucille îl șterse pe față.

— Afurisit să fii, Fred Green! Fă ceva! strigă ea.

— Măcar îndepărtează-mi camioneta de casă, reuși să îngaime Harold. Dacă se întâmplă ceva cu cadavrul lui Jim, să știți că vă omor pe toți!

Jacob îngenunche lângă el și îl apucă de mână – în parte ca să-i mai aline durerea, în parte ca să se asigure că părinții lui stau între el și carabina lui Fred Green.

Fred Green trecu pe lângă Harold și Lucille, și chiar Jacob. Urcă treptele spre ușa deschisă. Fumul ieșea în rotocoale albe, uriașe. Din pragul ușii văzu cum flăcările înaintează din spatele casei. Șovăi când nu văzu cadavrele familiei Wilson.

— Unde sunt?

— Sper că în Rai, răspunse Harold și încercă să râdă.

Tusea îi trecuse, deși încă era amețit, iar luminițele îi rămăseseră în fața ochilor, oricât de mult s-ar fi străduit să le alunge. Strânse mâna lui Lucille.

— Stai liniștită și ai grijă de Jacob.

— Nu te pune cu mine, Harold, strigă Fred de pe verandă. Dacă te pui, să știi că o las să ardă toată.

Se uită precaut înăuntru, sperând să audă o tuse, un geamăt sau plânsete, dar nu auzi decât trosnetul lemnului mistuit de flăcări.

— Dacă i-ai scos prin spate, pun băieții mâna pe ei. Dacă ies prin față, pun eu mâna pe ei. Mai e și focul, zise Fred și se dădu înapoi din fața dogorii. Ești asigurat, Harold. Ai să încasezi niște bani frumoși pentru asta. Îmi pare rău.

— Și tu, și eu, replică Harold ridicându-se în picioare.

Cu o iuțeală care-l surprinse chiar și pe el, Harold urcă treptele până pe verandă, în timp ce Fred Green stătea și se uita în casa cuprinsă de flăcări. Fred nu-l auzi cum vine în fugă din cauza focului și, până să-l audă, cuțitul de măcelărie îi pătrunse în rinichiul drept.

În clipa în care-i împlântă cuțitul, Harold era cu fața aproape de brâul lui Fred. Fred se răsuci de durere și apăsă pe trăgaci. Patul armei se smuci înapoi și îi despică nasul lui Harold.

Cel puțin acum Fred nu mai putea să ucidă familia Wilson.

— Ieșiți! strigă Harold tușind. Fuga!

Carabina căzuse pe verandă, lângă el, fără ca Harold sau Fred să aibă prezența de spirit s-o culeagă de pe jos.

— Lucille! strigă Harold, simțind că se înăbușă. Ajută-i! Ajută-i…

Lucille nu răspunse.

Connie și copiii, de-abia auzindu-l pe Harold din pricina focului, ieșiră din casă sub o pătură pe care reușiseră s-o ude când casa începuse să ardă. Dând de aerul proaspăt, copiii se porniră să tușească. Connie îi trecu repede pe lângă Fred Green, care se zbătea pe verandă cu cuțitul în spate.

— Urcați în mașină! strigă Harold. Ticăloșii ceilalți pot veni dintr-o clipă într-alta.

Familia Wilson coborî în goană treptele și se opri lângă portiera șoferului. Connie o deschise și privi înăuntru: cheile mașinii erau în contact.

Când veni prima împușcătură se dovedi că femeia se oprise acolo cu noroc, iar camioneta veche se dovedi o barieră de nădejde în calea alicelor. Era, totuși, un Ford din ’72, fabricat în epoca aceea, apusă, înainte ca fibrele de sticlă să devină demne de a transporta un bărbat și familia lui dintr-un punct al universului în altul. Acesta era și motivul pentru care Harold se agățase de vechea camionetă atâția ani – acum nu se mai făceau camionete care să reziste la un cartuș doldora de alice.

Dar, spre deosebire de Connie și copiii ei, familia Hargrave se afla în partea cealaltă, expusă, a mașinii. Lucille era jos, îl acoperea pe Jacob cu corpul ei, la lumina tremurată a casei incendiate. Jacob își

acoperise urechile.

— Nu mai trageți, lua-v-ar dracu' să vă ia! țipă Harold.

Stătea cu spatele la cei care trăgeau, conștient că s-ar putea să nu-l audă. Și, chiar dacă-l auzeau, s-ar putea să nu-l asculte. Își acoperi soția și fiul, abandonându-se speranței.

— Doamne ajută! spuse el, pentru prima oară în cincizeci de ani.

Harold găsi carabina lui Fred. Încă nu reușise să se ridice în picioare, dar asta nu însemna că nu putea atrage atenția asupra lui. Se așeză în fund, întinse picioarele în față și, cu capul zvâcnindu-i de durere și cu nasul plin de sânge, reuși să armeze carabina și să tragă un foc în aer, făcând brusc liniște.

La lumina casei în flăcări, cu Fred Green pe verandă, chiar lângă el, acoperindu-și rana cu cămașa, Harold încercă să preia controlul situației.

— Cred că-i de ajuns, zise el după ce dispăru ecoul împușcăturii.

— Fred? Fred, ești teafăr? strigă cineva.

După voce, era Clarence Brown.

— Sunt teafăr pe dracu'! răspunse Fred. Am fost înjunghiat!

— Și-a făcut-o cu mâna lui, replică Harold.

Avea gura plină de sângele care-i curgea din nas, dar nu se putea șterge fiindcă mâinile trebuia să rămână uscate ca să poată ține carabina și erau deja mânjite cu sângele lui Fred Green.

— Ce-ar fi să vă duceți acasă? adăugă el.

— Fred! strigă Clarence.

Era greu ca vocile să răzbată prin trosnetele casei care ardea din temelii. Fumul țâșnea din fiecare crăpătură și gaură a casei și se înălța într-un vălătuc întunecat, uriaș, spre lună.

— Spune ce să facem, Fred!

— Connie! strigă Harold.

— Da, răspunse ea din cabină, cu o voce joasă, de parcă ar fi vorbit prin tapițeria camionetei.

— Pornește mașina și pleacă de-aici, spuse Harold, nedezlipindu-și ochii de pe amicii lui Fred.

O clipă mai târziu, motorul începu să duduie.

— Voi ce faceți? strigă Connie.

— Ne descurcăm.

Connie Wilson demară în noapte, cu copiii și soțul ei mort, fără să mai spună ceva, fără să mai privească în urmă, la Harold.

— Bine, șopti Harold. Foarte bine.

Ar fi vrut să le spună ceva, să aibă grijă de Jim, dar i se părea că e de la sine înțeles. În plus, nasul rupt îl durea al naibii, iar căldura devenea insuportabilă. Drept care răsuflă adânc de câteva ori și își șterse sângele din gură cu dosul mâinii.

Clarence și ceilalți priviră cum se îndepărtează camioneta, dar

rămaseră cu armele îndreptate spre Harold. Dacă Fred le-ar fi spus să facă altceva, l-ar fi ascultat, liderul lor însă era tăcut și acum se chinuia să se ridice în picioare.

Harold întoarse carabina spre el.

— Dracu' să te ia, Harold! zise Fred și făcu un pas spre el și carabina lui.

— Încearcă numai, spuse Harold și îndreptă carabina spre gâtul lui. Lucille! Jacob!

Cei doi zăceau nemișcați, o movilă rotundă, uniformă, deasupra pământului. Lucille îl acoperea în continuare pe băiat.

Harold mai voia să spună ceva, poate ceva care să dea o logică situației, chiar dacă acum era prea târziu pentru logică, dar își dădu seama că plămânii nu vor să-l ajute. Erau prea plini de tusea ascuțită ca un brici, care încerca să pună stăpânire pe el de când îl atacase pe Fred. Simțea cum se umflă în el un balon mare, întunecat.

— Casa asta o să ardă odată cu tine, spuse Fred.

Dogoarea flăcărilor era insuportabilă. Harold știa că va trebui să se miște de acolo dacă voia să mai trăiască, dar tusea aceea blestemată din el de-abia aștepta să răbufnească și să-l lase inconștient, ghemuit la pământ. Și atunci ce se va alege de Jacob?

— Lucille! strigă el din nou.

Femeia tot nu-i răspunse. Măcar dacă-i auzea vocea, gândi el, ca să creadă că totul se va termina cu bine.

— Pleacă, îi zise el lui Fred, împungându-l cu vârful țevii.

Fred înțelese și se dădu înapoi, încet. Când dădu să se ridice, Harold simți că-l dor toate.

— Dumnezeule! gemu el.

— Las' pe mine! zise Jacob, apărând ca din senin, întors la Harold.

Băiatul își ajută tatăl să se ridice în picioare.

— Unde-i mămica ta? șopti Harold. E teafără?

— Nu.

Pentru orice eventualitate, Harold rămase cu arma ațintită asupra lui Fred și îl ascunse pe Jacob după el, nu care cumva Clarence și ceilalți, acum fiecare la camioneta lui, să-și piardă cumpătul și să-și folosească puștile de vânătoare.

— Lucille! strigă Harold.

Jacob, Harold, Fred Green și carabina lui Fred Green coborâră, șontâc-șontâc, treptele până în curte. Fred se ținea cu mâinile de brută. Harold păși lateral, ca racul, cu Jacob în spate.

— OK, zise el când se îndepărtară de casă și lăsă țeava carabinei în jos. Cred că am terminat aici.

Carabina căzu la pământ, dar nu fiindcă Harold ar fi lăsat-o din mână, ci fiindcă tusea – durerea aceea ca o avalanșă de pietre din el – în sfârșit se dezlănțuise. Bricele din plămânii lui erau la fel de

neiertătoare. Punctele luminoase îi apărură din nou în fața ochilor. Pământul îi ieși în întâmpinare și îl izbi în față. Fulgere peste tot, fulgere și tunetul tusei care părea că-l sfâșie de fiecare dată. Nu mai putea nici măcar să înjure. Dintre toate lucrurile pe care ar fi vrut să le facă, înjurăturile probabil l-ar fi ajutat să se simtă mai bine.

Fred ridică arma de jos. Se uită să vadă dacă e un cartuș pe țeavă.

— Cred că ceea ce se va întâmpla acum va fi din vina ta, zise el.

— Lasă băiatul să rămână un miracol, reuși Harold să spună.

Moartea era acolo, iar Harold Hargrave era pregătit pentru ea.

— Nu știu de ce nu s-a întors, zise Jacob făcându-i pe Harold și Fred Green să clipească, de parcă tocmai ar fi apărut în fața lor. Soția dumneavoastră, i se adresă el lui Fred. Mi-aduc aminte de ea. Era frumoasă și cânta minunat.

Fața băiatului de opt ani se îmbujoră sub claia de păr castaniu.

— Îmi plăcea de ea, continuă el. Îmi plăcea și de dumneavoastră, domnule Green. De ziua mea mi-ați dăruit o pușcă grozavă, cu aer comprimat, iar soția dumneavoastră mi-a promis că o să cânte ceva, special pentru mine.

La lumina flăcărilor băiatul părea transfigurat. Ochii păreau să-i strălucească.

— Nu știu de ce nu s-a întors ca mine. Unii oameni pleacă și, uneori, nu se mai întorc.

Fred trase adânc aer în piept; își ținu respirația până simți cum i se încordează tot corpul, ca și cum acea gură de aer avea să explodeze în el, ca și cum ar fi fost ultima și ar fi păstrat în ea totul. Apoi scoase un sunet înăbușit, umed, și lăsă în jos țeava carabinei, oftând și plângând, acolo, în fața băiatului care, printr-un miracol, se întorsese din lumea morților, dar nu-i adusese și soția cu el.

Se lăsă în genunchi, un ghem grotesc.

— Pleacă de-aici, spuse el. Pleacă… Lasă-mă-n plata Domnului, Jacob.

Apoi rămase doar zgomotul casei care ardea din temelii. Doar plânsetul lui Fred. Doar respirația șuierată a lui Harold sub rotocoalele negre, de cenușă și fum, care crescuseră atât de mult încât semănau cu un braț lung, întunecat, care se tot întinde, așa cum părintele se întinde după copil, cum soțul se întinde după soție.

Lucille se uită lung la cer. Luna era departe, în colțul ochiului, de parcă ar fi vrut s-o părăsească sau, poate, s-o ducă undeva. Nu-și dădea seama.

Harold se apropie și îngenunche lângă ea. Îi părea bine că pământul era moale, iar aici sângele nu arăta la fel de roșu pe cât știa că este. La lumina stranie a casei în flăcări, sângele era doar o pată întunecată despre care își putea imagina că e orice, numai sânge nu.

Femeia abia respira.

— Lucille, șopti Harold, cu buzele aproape de urechea ei.

— Jacob, îngăimă ea.

— E aici.

Lucille înclină din cap. Și închise ochii.

— Nu se poate, zise Harold și își șterse sângele de pe față, brusc dându-și seama cum arată, plin de sânge, funingine și praf.

— Mămică! strigă Jacob.

Lucille deschise ochii.

— Da, copilașul meu, șopti ea, simțind cum îi bolborosesc plămânii.

— Totul e OK, spuse Jacob.

Băiatul se aplecă și o sărută pe obraz. Apoi se întinse lângă ea și își lipi capul de umărul ei, ca și cum mama lui nu ar fi fost pe moarte, ci doar ar fi ațipit sub stele.

Lucille zâmbi.

— E OK, spuse și ea.

Harold se șterse la ochi.

— La naiba, femeie! Ți-am spus că oamenii nu fac două parale!

Femeia zâmbea în continuare.

Cuvintele veniră atât de șoptite, încât Harold fu nevoit să ciulească bine urechile ca să le audă:

— Ești un pesimist.

— Sunt un realist.

— Ești un mizantrop.

— Ești o baptistă.

Lucille începu să râdă, iar clipa aceea zăbovi cât mai mult, cu cei trei legați, împreună, așa cum fuseseră cu ani în urmă. Harold o strânse de mână.

— Te iubesc, mămică, spuse Jacob.

Lucille își auzi fiul. Apoi se duse.

Jacob Hargrave

În clipele de după moartea mamei lui, nu fu sigur că spusese ce se cădea să spună. Spera să fi spus. Sau, cel puțin, spera că spusese cât trebuia. Mama lui știa întotdeauna ce să spună. Cuvintele făceau parte din magia ei – cuvintele și visele.

La lumina casei în flăcări, îngenuncheat lângă mama lui, Jacob se gândi la cum era odată, înainte de ziua în care se dusese la râu. Își aminti de momentele petrecute cu mama lui, când tata era plecat cu treburi, lăsându-i singuri mai multe zile. Era mai tristă în absența lui, Jacob simțea asta, dar o parte din el nu putea să nu se bucure de orele în care rămâneau numai ei doi. În fiecare dimineață ședeau la masă, față în față, și vorbeau despre vise, despre semne și ce așteptau de la ziua care era de-abia la început. Dacă Jacob se trezea dimineața fără să-și poată aminti ce visase peste noapte, mama lui își amintea absolut tot, în cele mai mici amănunte. Magia era nelipsită din visele ei: munți imposibil de înalți, animale vorbitoare, răsărituri de lună în culori stranii.

Fiecare vis avea un înțeles pentru ea. Visele cu munți erau semn rău. Animalele vorbitoare erau vechi prieteni, care aveau să-i intre din nou în viață, cât de curând. Culoarea fiecărui răsărit de lună anunța starea de spirit a zilei următoare.

Jacob se înnebunea după explicațiile acestor minunății. Își aducea aminte de o dimineață anume, într-una din săptămânile în care tatăl lui era plecat. Vântul făcea să foșnească stejarul din curte, iar soarele se ițea de după vârfurile copacilor. Pregătiseră micul dejun împreună. El stătea cu ochii pe bacon și pe cârnatul care sfârâia pe aragaz, în timp ce mama lui avea grijă de ouă și de clătitele mici. Și îi povestea un vis.

Se făcea că merge la râu, singură, fără să știe de ce. Când ajunse la mal, apa era liniștită, ca o oglindă.

— Petele alea de albastru le vezi numai în picturile vechi, uitate într-un pod mucegăit, zise ea și îl privi lung.

Acum stăteau la masă, cu farfuriile în față.

— Înțelegi ce vreau să spun, Jacob?

Băiatul încuviință din cap, chiar dacă nu știa exact ce vrea să spună.

— Un albastru imposibil, care era mai puțin culoare și mai mult senzație. Și, cum stăteam acolo, am auzit muzică, din josul râului.

— Ce fel de muzică?

Jacob era atât de prins de povestea mamei lui, încât de-abia se atinsese de mâncare.

Lucille se gândi o clipă.

— E greu de descris. Era muzică de operă. Ca o voce care cântă departe, în câmp deschis.

Lucille închise ochii și își ținu răsuflarea, părând că reînvie în minte sunetul minunat. Apoi deschise ochii și privi amețită, fericită.

— Era doar muzică. Muzică pură.

Jacob înclină din cap. Se foi pe scaun și își scărpină o ureche.

— Și pe urmă?

— Am mers pe malul râului kilometri întregi. Malul era plin de orhidee. Orhidee frumoase, delicate – așa ceva n-ar putea crește pe aici. Flori mai frumoase decât am văzut prin cărți.

Jacob lăsă furculița jos și împinse farfuria în față. Își împreună brațele pe masă și își lăsă bărbia pe ele. Părul îi cădea în ochi. Lucille se întinse și, zâmbind larg, îi îndepărtă șuvițele rebele de pe față.

— Trebuie să te tund.

— Ce-ai găsit, mămică?

— De-acum soarele apunea și, chiar dacă mersesem atâția kilometri, muzica nu era deloc mai aproape. De-abia când soarele cobora bine mi-am dat seama că muzica nu venea din josul răului, ci din mijlocul lui. Semăna cu muzica sirenelor, mă chema la ea, în apă. Dar nu mi-era frică. Știi de ce?

— De ce? întrebă Jacob, agățându-se de fiecare cuvânt.

— Fiindcă dinspre pădure și toate acele orhidee care înfloreau de-a lungul malului vă auzeam pe tine și pe tăticul tău cum vă jucați și râdeați.

Jacob făcu ochii mari când mama lui pomeni de el și de tatăl lui.

— Apoi muzica s-a auzit din ce în ce mai tare. Sau poate nu mai tare*, ci mai puternic. O simțeam mai aproape, ca pe o baie fierbinte după ce-am robotit toată ziua în curte. Un pat moale, cald. Tot ce voiam era să ajung la muzica aceea.*

— Eu și tăticul ne jucam în continuare?

— Da, răspunse Lucille cu un oftat. Și deveneați tot mai gălăgioși. De parcă v-ați fi luat la întrecere cu râul ca să-mi atrageți atenția, să mă chemați înapoi.

Lucille ridică din umeri și adăugă:

— Recunosc – acela a fost un moment în care n-am știut încotro s-o apuc.

— Și ce-ai hotărât? Cum te-ai hotărât?

Lucille se întinse și îl frecă ușor pe mână.

— Pur și simplu am ascultat glasul inimii. M-am întors și am pornit spre tine și tăticul tău. Apoi, dintr-odată, muzica râului nu mi s-a mai părut atât de dulce. Nimic nu e mai dulce decât râsetul soțului meu și al fiului meu.

Jacob roși.

— Uau! făcu el, cu o voce care venea de departe, vraja poveștii spuse de

mama lui rupându-se în cele din urmă. Să știi că ai cele mai frumoase vise!

Își terminară micul dejun în tăcere, din când în când Jacob privind peste masă și minunându-se cât de misterioasă și de plină de vrajă era mama lui.

Când îngenunche în acele ultime clipe ale vieții ei, Jacob se întrebă ce gândea ea despre tot ce se întâmplase în lume. Tot ce-i adusese pe amândoi aici, mama lui pe moarte la lumina casei mistuite de flăcări, pe aceeași bucată de pământ pe care își crescuse fiul și își iubise soțul. Voia să-i explice cum se ajunsese aici, cum se întorsese la ea după ce fusese plecat atâta vreme. Voia să facă pentru ea ce făcuse și ea pentru el în acele dimineți blânde, când erau singuri: să explice toate minunățiile.

Dar timpul lor împreună era scurt, cum e și viața, și nu știa cum se întâmplaseră toate acestea. Știa că lumea întreagă era speriată, că lumea întreagă se întreba cum se întorseseră morții, cât de năucitor era pentru toți. Își aminti cum agentul Bellamy îl întreba ce-și amintește despre ce se întâmplase înainte de a se trezi în China – ce-și amintește despre timpul petrecut dincolo.

Adevărul era că singurul lucru pe care și-l amintea era un sunet dulce, îndepărtat, ca o muzică. Atât. O amintire atât de fragilă, încât nici nu era sigur că e reală. Auzise muzica în fiecare secundă a vieții de după întoarcere. O șoaptă, care părea să-l cheme. Și care, în ultima vreme, se auzea din ce în ce mai tare… De parcă l-ar fi chemat. Se întrebă dacă nu cumva era aceeași muzică din visul mamei lui. Se întrebă dacă mama lui auzea muzica aceea acum, când pleca, muzica aceea firavă, fragilă, ce uneori suna ca membrii unei familii care râd împreună.

Tot ce știa Jacob cu siguranță era că în acest moment era viu, că era cu mama lui și, mai mult decât orice, nu voia ca mama lui să se teamă când va închide ochii, acum, că timpul petrecut împreună se sfârșea.

Vru să-i spună „Sunt viu acum“, în timp ce mama lui zăcea pe moarte, dar văzu că nu se teme. În cele din urmă, îi spuse doar:

— Te iubesc, mămică.

Era tot ce conta.

Apoi plânse împreună cu tatăl lui.

EPILOG

Camioneta veche se hurduca pe autostradă. Motorul tușea. Frânele scrâșneau. La fiecare viraj, mașina se scutura din toate încheieturile. Dar era vie.

— Mai avem câțiva kilometri, spuse Harold, trăgând de volan în timp ce lua o curbă.

Jacob se uita pe geam, în tăcere.

— Mă bucur că am ieșit din biserica aia. Dacă mai stau mult acolo, parcă văd că mă convertesc… sau m-apuc să trag cu pistolul în stânga și-n dreapta.

Harold chicoti ca pentru el și adăugă:

— Sau poate și una, și alta.

Băiatul rămase tăcut.

Erau aproape de casă. Camioneta intră zăngănind pe drumul de țară și, din când în când, umplând aerul cu un fum albăstrui. Harold ar fi vrut să dea vina pentru felul în care mergea mașina pe faptul că se trăsese în ea, dar știa că nu are dreptate. Camioneta era pur și simplu veche și obosită, aproape gata să se dea bătută. Prea mulți kilometri. Se întrebă cum de reușise Lucille să conducă atâtea luni, cum de se descurcase Connie cu ea în noaptea aceea. S-ar fi scuzat dacă ar fi avut ocazia. Dar Connie și copiii ei dispăruseră. Nu-i mai văzuse pe nici unul din noaptea în care murise Lucille. Mașina lui Harold fusese găsită pe șosea a doua zi, lăsată pe o rână, ca și cum s-ar fi oprit singură, ca și cum n-ar fi fost nimeni la volan.

Ca și cum familia Wilson s-ar fi volatilizat dintr-odată, ceva nu foarte neobișnuit în ultimele zile.

— O să fie mai bine, zise Harold când în sfârșit opri mașina în curte.

În locul casei era doar un schelet din lemn. Fundația se dovedise destul de rezistentă. După ce încasase asigurarea, Harold angajase o echipă de constructori care reușise să recupereze aproape întreaga fundație.

— O să fie ca înainte.

Harold parcă mașina la capătul aleii și opri motorul. Bătrânul Ford oftă.

Jacob nu spuse nimic în timp ce urca împreună cu tatăl lui pe aleea prăfuită. Era octombrie acum. Căldura și umiditatea dispăruseră. De la moartea mamei, tatăl lui arăta foarte bătrân și foarte obosit, gândi Jacob, chiar dacă încerca din răsputeri să nu arate bătrân și obosit.

Lucille era îngropată sub stejarul din fața verandei. Inițial, Harold se gândise s-o îngroape în cimitirul de lângă biserică, dar simțea nevoia să fie aproape de ea. Și spera ca Lucille să-l ierte pentru asta.

Băiatul și tatăl lui se opriră la mormânt. Harold se ghemui lângă el și își trecu degetele prin pământul de deasupra. Apoi murmură ceva și plecă.

Jacob rămase pe loc.

Casa ieșea mai bine decât voia să recunoască Harold. Chiar dacă acum era mai mult un schelet, vedea deja bucătăria, salonul, dormitorul de la etaj. Lemnul era nou, doar fundația rămânea aceeași.

Lucrurile nu aveau să fie ca înainte, cum îi spusese lui Jacob, dar aveau să fie cum probabil trebuia să fie.

Îl lăsă pe băiat lângă mormântul lui Lucille și se îndreptă spre mormanul de moloz din spatele casei. Focul lăsase în urmă doar mormanul de moloz și fundația de piatră. Constructorii se oferiseră să care molozul de acolo, dar Harold spusese nu. Aproape în fiecare zi venea aici și căuta prin cenușă și resturi. Nu știa ce caută, doar că va ști la momentul potrivit.

Trecuseră aproape două luni și tot nu găsise ce căuta. Dar cel puțin renunțase la fumat.

Căuta de o oră. Jacob era și acum la mormântul lui Lucille, așezat pe iarbă cu genunchii la piept și bărbia sprijinită în ei. Nu făcu nici o mișcare când auzi mașina agentului Bellamy. Bellamy trecu pe lângă el, îl salută, dar nu se opri – știa că băiatul nu-i va răspunde. Așa se întâmpla de fiecare dată când venea să-l vadă pe Harold.

— Ai găsit ce căutai?

Harold se ridică în picioare și clătină din cap.

— Vrei să te ajut?

— Aș vrea să știu ce anume caut, mormăi Harold.

— Cunosc senzația. La mine e vorba de fotografii. Poze din copilărie.

Harold mai scoase un mormăit.

— Tot nu se știe ce înseamnă și de ce se întâmplă.

— Bineînțeles, răspunse Harold și privi cerul.

Albastru. Senin. Răcoros.

— Am auzit că a murit din cauza pneumoniei, zise Harold, ștergându-și de pantaloni palmele pline de funingine.

— Așa e. Ca și prima dată. Dar până la urmă a murit împăcată. Ca și prima dată.

— Așa e peste tot?

— Nu, răspunse Bellamy îndreptându-și cravata.

Harold se bucura că Bellamy revenise la costumele lui impecabile. Dar tot nu înțelegea cum de rezistase toată vara îmbrăcat așa și fără să arate că l-ar incomoda, deși, spre sfârșit, începuse să arate neglijent.

Acum cravata avea din nou nodul perfect. Costumul era călcat la dungă și imaculat. Lucrurile reintrau în normal, gândi el.

— De data asta a fost bine.

— Mda, făcu Harold.

— Cum stă treaba la biserică? întrebă Bellamy ocolind mormanul de moloz.

— Destul de bine, răspunse Harold, se lăsă din nou pe vine și începu să caute prin cenușă.

— Am auzit că s-a întors pastorul.

— Mda. S-a înțeles cu nevastă-sa să adopte câțiva copii. În sfârșit devin și ei o familie adevărată, cu responsabilități.

Harold simți că nu-l mai țin picioarele. Renunță să mai stea pe vine și îngenunche, murdărindu-și pantalonii cum făcuse și ieri, și alaltăieri și tot așa.

Bellamy privi spre Jacob – care ședea în continuare lângă mormântul mamei.

— Îmi pare rău, zise el.

— N-a fost din vina ta.

— Asta nu înseamnă că nu-mi pare rău.

— În cazul ăsta cred că ar trebui să spun și eu cât de rău îmi pare.

— De ce?

— De tot.

Bellamy înclină din cap.

— Mai e puțin și pleacă.

— Știu, spuse Harold.

— Devin distanți. Cel puțin asta a remarcat Biroul. Dar nu întotdeauna. Uneori pur și simplu dispar, dar, de obicei, se retrag în ei și devin tăcuți cu câteva zile înainte să dispară.

— S-a spus și la televizor.

Harold își vârâse mâinile până la coate în ce mai rămăsese din casă. Antebrațele lui erau negre-cenușii de funingine.

— Nu știu dacă e o consolare, dar de obicei revin în mormintele lor. Sunt puși înapoi… într-un fel sau altul.

Harold nu răspunse. Mâinile i se mișcau de la sine, ca și cum s-ar fi apropiat de lucrul pe care-l căutau cu disperare. Avea unghiile rupte și degetele pline de așchii, dar tot nu se oprea. Bellamy îl urmărea cu atenție.

Harold continuă să caute multă vreme.

Într-un târziu, Bellamy își scoase haina, îngenunche și își vârî mâinile în cenușă. Rămaseră amândoi tăcuți, căutând ceva necunoscut.

Când găsi, Harold își dădu imediat seama ce anume căutase. Era o cutie mică, din metal, înnegrită de flăcări și de funinginea casei distruse. Mâinile începură să-i tremure.

Soarele era la apus. Aerul se răcorea. Anul acesta iarna venea mai devreme.

Harold deschise cutia și scoase scrisoarea lui Lucille. O cruciuliță din argint căzu în cenușă. Harold oftă și încercă să-și liniștească mâinile. Scrisoarea era pe jumătate arsă, dar cele mai multe cuvinte rămăseseră acolo, cu litere lungi, elegante.

… o lume nebună? Cum trebuie să reacționeze o mamă? Ce trebuie să facă un tată? Știu că ți se pare prea mult, Harold. Sunt momente când cred că e prea mult și pentru mine. Momente când vreau să-l gonesc, înapoi, la râul unde a murit băiatul nostru.

Mă temeam, mai demult, că am să uit totul. Pe urmă am sperat că am să uit totul. Ambele soluții erau la fel, dar oricum păreau mai bune decât singurătatea, Doamne, iartă-mă! Știu că Dumnezeu are un plan. Întotdeauna are un plan. Prea mare pentru mine. Prea mare și pentru tine, Harold.

Pentru tine e mai rău, știu asta. Cruciulița asta apare peste tot. De data asta am găsit-o pe verandă, lângă balansoarul tău. Cred că ai adormit cu ea în mână, cum faci mereu. Cred că nici nu ți-ai dat seama. Cred că te temi de ea. Nu trebuie.

N-a fost vina ta, Harold.

Nu știu ce ai tu cu cruciulița asta, dar sigur nu e vina ta. De când Jacob s-a ridicat la ceruri o porți cu tine, la fel cum Iisus a purtat-o pe a Lui. Dar chiar și Lui I s-a luat.

Eliberează-te, Harold. Eliberează-te.

Nu e fiul nostru. Sunt conștientă de asta. Fiul nostru s-a înecat în râu, căutând fluturi precum cruciulița asta. A murit jucând un joc pe care l-a învățat de la tatăl lui, de asta îți găsești tu vină. Mi-aduc aminte ce fericit era când v-ați întors de la râu cu cruciulița. I se părea ceva magic. Ai stat pe verandă cu el și i-ai spus că lumea e plină de lucruri misterioase, ca ăsta. I-ai spus că tot ce trebuie să facă un suflet e să le caute și întotdeauna le va găsi.

Pe atunci nu aveai nici 30 de ani, Harold. Era primul tău copil. Nu puteai ști că te va crede. Nu puteai ști că se va duce singur la râu și se va îneca.

Nu știu cum de-a ajuns aici acest copil, acest al doilea Jacob. Și, ca să-ți spun drept, nici nu-mi pasă. Ne-a dat ceva ce niciodată n-am crezut că vom avea din nou: șansa de a ne aminti ce este dragostea. Șansa de a ne ierta. Șansa de a afla dacă încă mai suntem cei ce am fost cândva: doi părinți tineri care sperau și se rugau ca nimic rău să nu i se întâmple copilului lor. Șansa de a iubi fără teamă. Șansa de a ne ierta.

Eliberează-te, Harold.

Iubește-l. Pe urmă lasă-l să plece.

Harold vedea totul ca prin ceață. Strânse cruciulița din argint în

mână și începu să râdă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bellamy.

Harold răspunse râzând mai tare. Mototoli scrisoarea și o lipi de piept. Când se întoarse ca să privească spre mormântul lui Lucille, Jacob nu mai era acolo. Harold se ridică în picioare și își făcu ochii roată prin curte, dar băiatul nu era nici acolo. Nu era nici lângă scheletul casei. Și nici lângă mașină.

Harold se șterse la ochi și se întoarse spre sud, spre pădurea care ducea la râu. Poate era doar o întâmplare sau poate că așa trebuia să fie. Oricum, preț de o clipă, îl zări pe băiat în lumina caldă a soarelui la apus.

Cu luni în urmă, când Celor-care-se-întorc li se interzisese să iasă din case, Harold îi spusese soției că situația îi va afecta pe toți. Și avusese dreptate. Harold știuse și că întoarcerea lui Jacob îi va afecta. De la început și până la sfârșit, Lucille nu crezuse că Jacob e fiul ei. De la început și până la sfârșit, Harold știuse că Jacob e fiul lor. Poate că așa erau oamenii. Unii își ferecau ușile inimii când pierdeau pe cineva. Alții deschideau ușile și ferestrele, lăsând amintirile și dragostea să circule în voie. Poate că așa trebuia să fie, gândi Harold.

Așa se întâmpla peste tot.

Nota autorului

La doisprezece ani după moartea mamei mele, cu greu îmi mai amintesc sunetul vocii ei. La șase ani după moartea tatălui meu, singurele imagini cu el pe care mi le mai amintesc sunt cele din ultimele luni înainte să-și dea sufletul. Aceste amintiri aș vrea să le uit.

Acestea sunt regulile memoriei, atunci când pierzi pe cineva. Anumite părți rămân, în timp ce altele dispar până la urmă, total.

Ficțiunea însă e altceva.

În iulie 2010, la câteva săptămâni după ce am comemorat moartea mamei mele, am visat-o. Visul era simplu: am venit acasă de la serviciu și am găsit-o în bucătărie, cu cina pregătită, în așteptarea mea. Tot visul n-am făcut decât să vorbim. I-am povestit despre masterat și despre viața mea, în general, după moartea ei. M-a întrebat de ce nu m-am însurat, ca să mă așez la casa mea. Chiar și după moarte mama încerca să mă însoare.

Am avut împreună ceva ce, pentru mine, e posibil doar în vis: o conversație între o mamă și fiul ei.

Visul m-a urmărit luni întregi. În unele nopți, după ce adormeam, speram să-l recreez – dar nu reușeam. Până la urmă n-am mai putut și, în timp ce luam prânzul cu un prieten, i-am spus despre obsesia mea. Conversația a decurs ca între vechi prieteni: am sărit de la una la alta, am glumit pe seama lui, pe seama mea, dar, în ultimă instanță, m-a făcut să mă simt mai bine. Spre sfârșit, când mai mult tăceam, amicul m-a întrebat: „Îți închipui ce s-ar întâmpla dacă mama ta chiar s-ar întoarce, măcar pentru o noapte? Dacă s-ar întoarce nu numai ea, ci și alții?“.

Atunci s-a născut *Cei care se întorc*.

Îmi vine greu să explic ce a devenit *Cei care se întorc* pentru mine. În fiecare zi în care am lucrat la manuscris m-am chinuit să rezolv anumite probleme. Probleme ce țin de fizica generală, de detalii minuțioase și de rezultate finale. M-am luptat cu cele mai importante întrebări: De unde vin Cei-care-se-întorc? Ce sunt ei? Sunt reali? La unele întrebări am răspuns ușor, altele însă erau paralizant de derutante, drept care, la un moment dat, am fost aproape să mă las păgubaș.

Cel care m-a făcut să merg mai departe a fost personajul numit agentul Bellamy. Am început să mă văd în el. Povestea morții mamei

lui – accidentul ei cerebral, boala care a urmat – este povestea morții mamei mele. Dorința lui permanentă de a se distanța de ea este încercarea mea de a fugi de amintirile dureroase din ultimele zile ale mamei mele. Și, în fine, reconcilierea lui a devenit reconcilierea mea.

Cei care se întorc a devenit mai mult decât un manuscris pentru mine; a devenit și o șansă. O șansă ca să stau din nou cu mama mea. O șansă ca să-i văd zâmbetul, să-i aud vocea, o șansă ca să stau cu ea în acele ultime zile din viață, nu să mă ascund de ea, cum făceam în lumea reală.

În cele din urmă am înțeles ce voiam să fie acest roman – ce *putea* fi el. Am vrut ca *Cei care se întorc* să le dea ocazia cititorilor mei să simtă ce-am simțit eu în acel vis din 2010, să-și găsească aici propriile povești. Am vrut să fie un loc în care – prin metode și o magie necunoscute chiar și mie – regulile aspre, nemiloase ale vieții și morții nu există, iar oamenii pot fi din nou alături de cei pe care i-au iubit. Un loc în care un părinte poate să-și țină din nou copiii în brațe. Un loc în care iubiții se pot regăsi după ce s-au pierdut. Un loc în care un băiat își poate lua rămas-bun de la mama lui.

Un bun prieten a spus cândva despre *Cei care se întorc* că este „timpul ieșit din țâțâni“. Cred că a avut dreptate. Speranța mea e ca cititorul să poată intra în această lume și să descopere în aceste pagini cuvintele nerostite și emoțiile nereconciliate ale propriei sale vieți. Și poate chiar să descopere că datoriile i-au fost iertate. Și poverile, în sfârșit, lăsate în urmă.

Mulțumiri

Nimeni nu e o insulă și nici un scriitor nu scrie singur. „Mulțumesc“ pare insuficient, dar, până să beau un pahar cu fiecare dintre voi, iată mulțumirile mele:

Agentului meu literar, Michelle Brower (și lui Charlotte Knott), care a luat un scriitor stângaci, dezorientat, tremurând de emoție, și manuscrisul lui, i-a scuturat bine și a scos untul din ei până i-a făcut să creadă unul într-altul.

Redactorului de carte, Erika Imranyi, care m-a ferit de capcane și m-a îmbărbătat de la început și până la sfârșit. Nu știam cum va fi primul meu redactor de carte, dar nu mi-am închipuit că se poate purta atât de frumos cu mine.

Lui Maurice Benson și Zach Stowell, cei mai buni prieteni pe care și-i poate dori cineva. Mulțumesc pentru toate fripturile, jocurile video, sucurile de vanilie, filmele de acțiune din anii ’80 și, cel mai important, pentru că m-au ținut cu picioarele pe pământ și m-au îndemnat să nu depun armele. Pentru libertate!

Lui Randy Skidmore și Jeff Carney, care și-au rupt din timpul vieții ca să treacă prin deșertul ca din *Dune* care era prima versiune a acestui roman. Abnegația și curajul vostru v-au asigurat fără putere de tăgadă un loc în Valhalla.

Confratelui meu literar, Justin Edge, pentru toate ședințele de pregătire care au constituit fundamentul acestui roman. Fără acele ore îndelungate în care am întors pe-o parte și pe alta intriga, personajele, toate ideile, nimic nu ar fi fost posibil.

Celeilalte surori, Angela Chapman Jeter, pentru „predica“ pe care mi-ai ținut-o în ziua aceea în parcarea de la serviciu. Sunt foarte multe momente pentru care vreau să-ți mulțumesc, dar în ziua aceea nu mai știam ce vreau. Tu mi-ai vorbit ca nimeni alta și apoi toate minunile au început să se înfăptuiască.

Lui Cara Williams, pentru anii în care m-a îmbărbătat și a crezut că romanul acesta se poate scrie. În limba engleză nu găsesc destule feluri de a-ți mulțumi pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. Ești prea generoasă pentru cei de teapa mea.

Celorlalți, mulți, prieteni, cunoscuți, scriitori care m-au ajutat: Michelle White, Daniel Nathan Terry, Lavonne Adams, Philip Gerard, Departamentul de Compoziție Literară din cadrul UNC Wilmington, Bill Shipman, Chris Moreland, Dan Bonne și minunata lui trupă ILY

(imleavingyouthshow.com), Mama & Papa Skidmore (Brenda și Nolan, alias „Dl. Skid“) fiindcă m-au făcut să mă simt ca acasă, Mama & Papa Edge (Cecelia & Paul) fiindcă m-au adoptat, Samantha, Haydn și Marcus Edge, William Coppage, Ashley Shivar, Anna Lee, Jacqueline Bort, Ashliegh Kenyon, Ben Billingsley, Kate Sweeney, Andy Wiles, Dave Rappaport, Margo Williams, Clem Doniere și William Crawford.

Tuturor celor de la MIRA și Harlequin fiindcă m-ați ajutat să trăiesc acest vis fericit. Sprijinul vostru, entuziasmul și încurajările voastre au fost copleșitoare și-am să vă rămân mereu recunoscător. Sper să fiți mândri de mine.

Familiei mele: Sweetie, Sonya, Justin, Jeremy, Diamond, Aja și Zion, pentru o viață întreagă plină de dragoste și grijă.

Cele mai multe mulțumiri mamei și tatălui meu: Vaniece Daniels Mott și Nathaniel Mott Jr. Chiar dacă sunteți plecați, sunteți de-a pururi cu mine.

Table of Contents

1
Kamui Yamamoto
2
Lewis și Suzanne Holt
3
Angela Johnson
4
Jean Rideau
5
Elizabeth Pinch
6
Gou Jun Pei
7
Nico Sutil. Erik Bellof. Timo Heidfeld
8
Jeff Edgeson
9
Tatiana Rusesa
10
Alicia Hulme
11
Bobby Wiles
12
Samuel Daniels
13
John Hamilton
14
Jim Wilson
15
Nathaniel Schumacher
16
Connie Wilson
17
Chris Davis
18
Patricia Bellamy
19
Jacob Hargrave
Epilog
Nota autorului
Mulțumiri